

voice ATHENS

No1
FREE PRESS
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ
(στοιχεία Focus Bari
2019)

**Λόγω τιμής,
20 χρόνια μετά**

Της Κατερίνας Αγγελιδάκη

Αποκάλυψη στη Στέγη

Οι ηθοποιοί της παράστασης
εξομολογούνται

ΑΦΙΕΡΩΜΑ

Cafe Society

Σερφάροντας στα κύματα του καφέ

Της Κατερίνας Καμπόσου

**Η Μάρα Καρέτσου
διηγείται τη ζωή της**

Του Γιάννη Νένε

**Η Ραφίκα Σαουίς μιλάει
για το Europeana**

Του Στέφανου Τσιτσόπουλου

**Astytherapy στην πόλη
από τον RTMone**

Του Νίκου Παπαηλιού

The Slayerking

Η πιο σκοτεινή μπάντα
της Αθήνας έχει νέο άλμπουμ

Του Δημήτρη Αθανασιάδη

1^η Οκτωβρίου, ο Λουμίδης Παπαγάλος είναι tree.

f Loumidis Papagalos

l Loumidis Papagalos

Oasis Café - Νιόβης 38, Πατήσια, Αθήνα, **Βανίλια Γλυκοπωλείο** - Αναξαγόρα 8, Νέα Ερυθραία, Αθήνα, **Small Talk** - Φωκίωνος 12, Αθήνα, **The Juice Bar** - Σόλωνος 69, Κολωνάκι, Αθήνα, **White Monkey** - Γυφτοπούλου 6, Χαλάνδρι, Αθήνα, **Αχίλλειον** - Αχαρνών 330, Πατήσια, Αθήνα, **Rock at Heart** - Νέστορος 131, Ίλιον, Αθήνα, **Mind the Pub** - Α. Παπανδρέου 13, Ηλιούπολη, Αθήνα, **Stardust** - Λεωφ. Ιωνίας 97, Άλιμος, Αθήνα, **Jojo's Café** - Λεωφ. Δημοκρατίας 31, Ασπρόπυργος Αττικής, **La Storia** - Κήπος Ηρώων, Μεσολόγγι, **Βυζάντιο Café** - Πλατεία Εθνικής Αντιστάσεως, Άρτα, **Πέτρινο Παραδοσιακό Καφ.** - Έλληνας Στρατιώτου 38, Πάτρα,

Απολαύστε τον αγαπημένο σας ελληνικό και παγωμένο!
Αναζητήστε τον Λουμίδη Frio στα πιο κάτω σημεία:

Momento - Βουδούρη & Ερμού, Χαλκίδα, **Ξενία** - Φρούριο Καραμπάμπα, Χαλκίδα, **Carpe Diem** - Βουδούρη 12, Χαλκίδα,
Cup 58 - Αβάντων 58, Χαλκίδα, **Casa Marina** - Μαρίνα Καλαμάτας, Καλαμάτα, **ΠΑΜΠ** - Ιατροπούλου 11, Καλαμάτα,
Εν Πλώ - Παραλία Κυπαρισσίας, Κυπαρισσία, **Αφ' Ψηλλού** - Χαμέρη 1, Κυπαρισσία, **Square** - Αθ. Καλατζάκου 3, Κυπαρισσία,
The Boston's - Νοσοκομείου 1, Νάουσα, **Βόρεια** - Στρατηγού Άρτη 15, Καστοριά, **Κονταλάκι** - Βενιζέλου 157, Λάρισα,
Nook SKG - Βοσπόρου 54, Θεσσαλονίκη, **Ηλιοτρόπιο** - Πλ. Ναυαρίνου 14, Θεσσαλονίκη

Επόμενος σταθμός Ευαγγελισμός. Next station Evangelismos. Όπως και να το σκεφτείς, έχει κάτι καθησυχαστικό αυτή η συζήτηση που μας απασχόλησε τις προηγούμενες μέρες. Δείχνει ότι παρά τα ακόμα πολύ σοβαρά προβλήματα, αρχίζουμε να έχουμε την πολυτέλεια να συζητάμε και για πράγματα που δεν είναι κρίσιμα για την ίδια τη ζωή μας. Περάσαμε μια δεκαετία συνεχώς στα όρια. Η άτακτη χρεοκοπία, η έξοδος από την Ευρωπαϊκή Ένωση, η επιστροφή στη δραχμή, τα μαγαζιά που κλείνουν, οι δουλειές μας που χάνονται, καμένα κτίρια, νεκροί, «προδότες και εχθροί του λαού». Είναι μια ανακούφιση ότι μπορούμε πάλι να τσακωνόμαστε για τα ονόματα των σταθμών. Θυμάμαι τα φλογερά άρθρα που δημοσίευαν οι εφημερίδες τη δεκαετία του '90 για το αν το Γουδί γράφεται με γιώτα ή με ήτα. Δεν ξέραμε τότε σε πόσο ανέμελες εποχές ζούσαμε. Τώρα το ξέρουμε, μπορούμε να νιώθουμε σχεδόν ευγνωμοσύνη για τέτοιες συζητήσεις «πολυτελείας». Κανείς δεν αντέχει αυτή την αίσθηση του «κατεπείγοντος» για τόσο πολλά χρόνια.

Το δεύτερο, όμως, ακόμη πιο καθησυχαστικό συμπέρασμα είναι ότι αυτή, τη μετά την κρίση φορά, όλοι είναι πιο ώριμοι. Και τις «συζητήσεις πολυτελείας» ακόμα, τις κάνουμε με σοβαρότητα. Κανείς δεν λέει, και τι έγινε, πάντα συνέβαιναν αυτά, την Πανεπιστημίου τη λένε Ελ. Βενιζέλου και την Πατισίων 28η Οκτωβρίου. Η κρίση μάς ενηλικίωσε αρκετά, τόσο ώστε να υποψιαζόμαστε τα παιχνίδια των συμβολισμών. Τώρα δεν είναι πειστική η δικαιολογία «πάντα έτσι κάναμε». Γιατί από το πάντα μέχρι το σήμερα μεσολάβησε η χρεοκοπία. Ακριβώς επειδή έτσι «πάντα» κάναμε. Τώρα πρέπει να τα κάνουμε αλλιώς. Με μεγαλύτερη προσοχή, περισσότερη σκέψη. Με λιγότερες επιγραφές και περισσότερη δουλειά. Τα Μέσα Μαζικής Μεταφοράς απαξιώθηκαν αυτά τα χρόνια, χρεοκόπησαν, δεν εκσυγχρονίστηκαν, εγκαταλείφθηκαν. Το μετρό της Αθήνας που ξεκίνησε λαμπερό τα χρόνια του 2000, το καμάρι της πόλης, έμεινε εκεί, χωρίς νέες γραμμές, χωρίς νέους σταθμούς. Ακολούθησε τη γενική τάση της παρακμής μιας ολόκληρης χώρας. Σκάνδαλα, εκδοτήρια ανύπαρκτα, εκδοτήρια μουςαμαδένια στη Θεσσαλονίκη, ακόμα συζητάνε για τα ηλεκτρονικά εισιτήρια και τα μηχανήματα στις εισόδους. Όταν δεν τα σπάνε πολύ βολικά, μετά από κάθε αποκάλυψη σκανδάλου πλαστών εισιτηρίων. Η ανάταξη της χώρας μετά την κρίση θα αρχίσει με σκληρή δουλειά για να προλάβουμε τον χαμένο χρόνο, όχι με ιδεολογικές αφισμαχίες στις ταμπέλες. Θα υπάρξουν νέοι δρόμοι, νέα στάδια, γέφυρες, αεροδρόμια, για να ονοματίσουμε και να τιμήσουμε την ιστορία μας. Δεν χρειάζεται να ξαναγράψουμε την παλιά, μπερδεύοντας και δυσκολεύοντας τους ανθρώπους. Δεν θα αλλάξουμε τα ονόματα των

σταθμών, θα φτιάξουμε καινούργιους. Στα σχολεία «καμίνια που σφυρηλατούν την ταξική συνείδηση», δεν θα αντιπαραβάλλουμε τα σχολεία που χτίζουν την «εθνική συνείδηση». Αλλά τα σχολεία που καταπολεμούν τον μαθητικό αναλφαριθμητισμό, έναν από τους μεγαλύτερους της Ευρώπης. Τους ανεπάγγελτους πολιτικούς που «περπάτησαν στα κινηματικά μονοπάτια» δεν αρκεί να διαδεχτούν πολιτικοί που θα περιφέρουν πτυχία και διδακτορικά «αριστείας» στα τηλεοπτικά παράθυρα. Αλλά πολιτικοί με καινοτόμες και εκσυγχρονιστικές ιδέες που θα μπορούν να τις υλοποιήσουν χωρίς να φοβούνται το πολιτικό κόστος.

Το τρίτο και επίσης καθησυχαστικό συμπέρασμα από αυτές τις μέρες είναι ότι όλα αυτά μπορούμε τώρα να τα λέμε. Να συμφωνούμε, να διαφωνούμε, να κάνουμε κριτική, να έχουμε δικιο, να είμαστε υπερβολικοί, άδικοι καμιά φορά, χωρίς κανέναν να μας λέει ότι είμαστε του Σύριζα, εφημερίδες του Αλέξη, θεραπεινίδες των αφεντικών, άνθρωποι του Σόρος, εχθροί του λαού, εντεταλμένοι, εξωνημένοι, προδότες που θα μας χώσουν τρία μέτρα στο χώμα. Είναι ακόμα πιο σημαντικό ότι αυτή η ελεύθερη κριτική προέρχεται συνήθως από Μέσα ενημέρωσης που δεν υποστηρίζουν την αντιπολίτευση. Τι κριτική να κάνουν άλλωστε τα Μέσα ενημέρωσης και οι δημοσιογράφοι που υποστήριξαν το μνημείο των «νεκρών της ΕΡΤ»; Οι επιγραφές στο μετρό, τα πτυχία των γενικών γραμματέων, το νομοσχέδιο για τον αιγιαλό, το γραφείο πρωθυπουργού στη Θεσσαλονίκη, η «εθνική συνείδηση» στο μάθημα της Ιστορίας και αρκετά άλλα ακόμα αποτέλεσαν ήδη αντικείμενο κριτικής κι ας μετράει μόνο δύο μήνες ζωής η κυβέρνηση. Έτσι είναι τα Μέσα ενημέρωσης, άλλοτε καλά, άλλοτε χειρότερα, άλλοτε σωστά, άλλοτε λάθος, όταν δεν είναι κομματικά στρατευμένα ασκούν κριτική. Αυτή τη δεκαετία, τα ελληνικά Μέσα ενημέρωσης υπέστησαν ένα απίστευτο bullying με στόχο να παρεμποδιστεί ο ανεξάρτητος ρόλος τους. Η επίθεση αυτή δεν ήταν εναντίον των δημοσιογράφων, ήταν εναντίον της κοινής γνώμης, είχε στόχο την παρεμπόδιση της πληροφόρησης. Η ελληνική κοινή γνώμη δεν ξέρει με πόση παραπληροφόρηση, άγνοια και σκοτάδι πλήρωσε αυτόν τον εκφοβισμό των Μέσων ενημέρωσης και των δημοσιογράφων. Δεν αντιλήφθηκε καν ότι κομματικές εξουσίες και παρακράτος στοχοποίησαν τον Τύπο όπως ο Τραμπ, για να εξουδετερώσουν τον ρόλο του. Η επιστροφή στην κανονικότητα συνεπάγεται, αλλά και εξαρτάται, και από αυτή τη συνειδητοποίηση. Με άλλα λόγια, η εκτελεστική εξουσία μπορεί να διορθώνει τα λάθη της, όπως έκανε ήδη, επειδή μπορεί να ακούει την κριτική των πολιτών και των media χωρίς να τα φοβάται και χωρίς να τα στοχοποιεί. Έτσι γίνεται στις ευρωπαϊκές δημοκρατίες. **A**

BIGBOLD

SWATCH.COM/BIGBOLD

SWATCH STORES: ΑΘΗΝΑ: ΠΛΑΚΑ, 210 3310548 | ΣΥΝΤΑΓΜΑ, 210 3313833 | ΚΟΛΩΝΑΚΙ, 210 7239708
| ΟΜΟΝΟΙΑ, 210 3213328 | ΜΑΡΟΥΣΙ: THE MALL, 210 6197472 | ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ, 210 5789720 | ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: 2310 284988

swatch
S W I S S M A D E

ATHENS VOICES

ΛΟΓΙΑ ΠΟΥ ΑΚΟΥΣΤΗΚΑΝ
ΔΗΜΟΣΙΩΣ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ

Συζήτηση ανάμεσα
σε δύο 12χρονα κοριτσάκια:

-Φλώρα, τη γιαγιά σου
τη λένε κι αυτήν Φλώρα;

-Ναι.

-Έπρεπε να το κάνει Φλόρενς.

(Περιστέρι, παραμονή συναυλίας
Florence & the Machine στο Ηρώδειο)

-Την είδες τη
φωτογράφιση του

Μπραντ Πιτ;

-Ναιππ!

-Έμπαινες; Πεννηνταπέντε...

-Μωρέ, εγώ και με
Πι τον πήδαγα.

(Παρέα αγόρια + κορίτσια συζητούν στο Μηρίκι.
Πλατεία μαβίλη, Πέμπτη βράδυ)

Κορίτσι στο λεωφορείο,
μιλάει στο κινητό του:

«Δεν ξέρω πού είμαστε
τώρα. Στάση Ερυθρός
Σταυρός λέει.

Ποιος είναι αυτός;»

(Αμπελόκηποι, Τρίτη πρωί)

Σε café, έχει πλησιάσει ένας
μετανάστης και τραγουδάει με
καταπληκτική φωνή.

Μόλις τελειώνει, τον πλησιάζει
νεαρή σερβιτόρα και του λέει:

«Μπράβο σου! Μίλας
τα ελληνικά άπιαστα!»

(Κολωνάκι, Παρασκευή απόγευμα)

«Συγγνώμη!
Μπορείτε
να περπατήσετε λίγο
πιο γρήγορα;»

(Φωνή στις κυλιόμενες σκάλες, μετρό
Συντάγματος, Τρίτη μεσημέρι)

Δύο 17χρονοι πιτσιρικάδες
συζητούν για το virtual sex και
πόσο θα αλλάξει τη ζωή μας:
-Σκέψου! Θα μπορείς να καλείς όποια
θέλεις και να κάνεις ό,τι θέλεις μαζί της
στην οθόνη... Ποια θα καλούσες εσύ;
Εγώ τη Σκάρλετ Γκόχανσον. Εσύ;
-Την πρώην μου, ρε μαλάκα.

(Αφετηρίες λεωφορείων, Ακαδημίας, Τετάρτη πρωί)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΝΕΝΕΣ

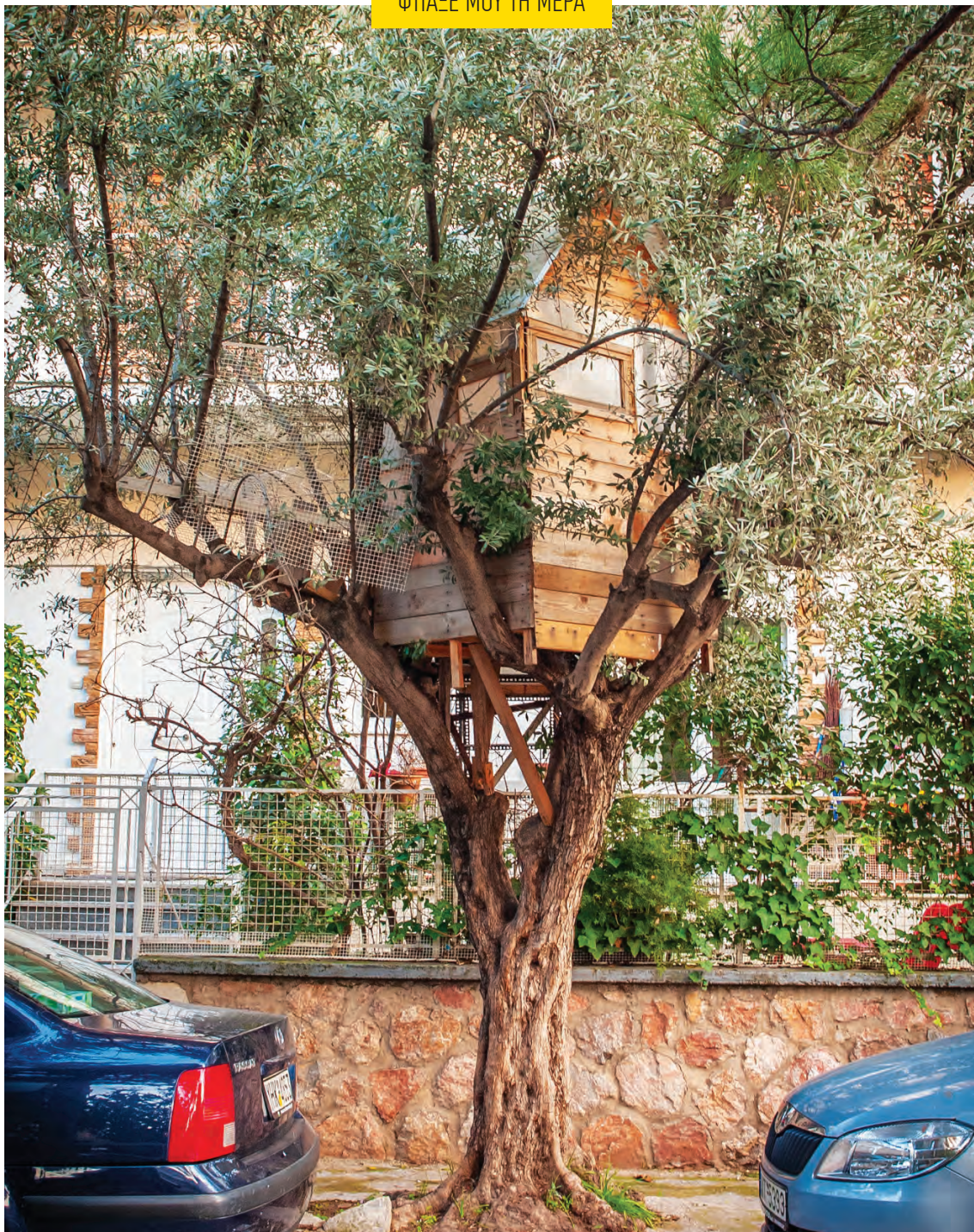
→ panikoval500@gmail.com

Η αγαπημένη στήλη Athens Voices στα
ηχεία και τα ακουστικά σας. Οι φωνές
της Αθήνας, όσα κρυφακούει ο Γιάννης
Νένης στο δρόμο, στο Μετρό, στο γρα-
φείο, σε γνωστά, πολυσύχναστα μέρη
αλλά και απίθανα σημεία, κάθε μέρα
στο Athens Voice Radio 102.5

ΦΤΙΑΞΕ ΜΟΥ ΤΗ ΜΕΡΑ

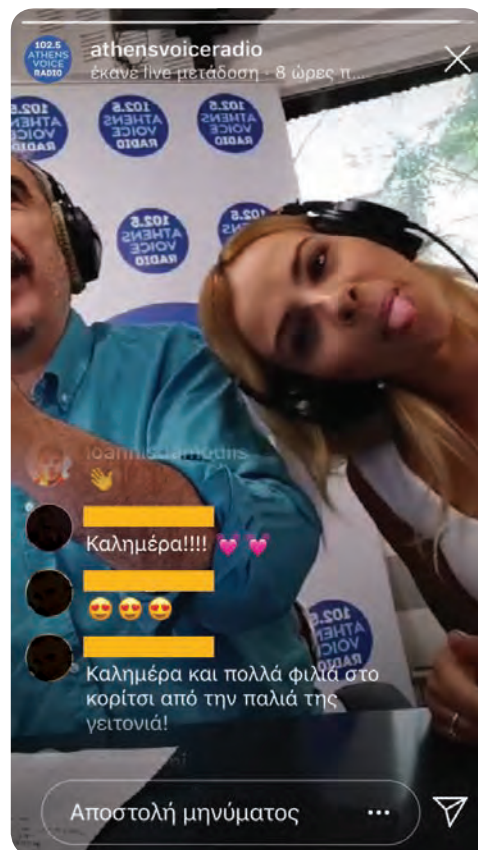

Φωτό: ΘΑΝΑΣΗΣ ΚΑΡΑΤΖΑΣ

Αυτό το τρομερό
δεντρόσπιτο που
βλέπετε πάνω
σ' ένα δέντρο
του δήμου, το
εντοπίσαμε σ'
ένα δρόμο κοντά
στα Σίδερα
Χαλανδρίου.
Παρακαλούμε
ο ιδιοκτήτης
να επικοινωνήσει
μαζί μας για να
μας κάνει μια
λεπτομερή
ξενάγηση σε όλα
τα δωμάτια!

ΤΟ ΕΞΟΦΥΛΛΟ ΜΑΣ

Αυτή την εβδομάδα το σχεδιάζει ο εικονογράφος
και street artist **RTMone**. Μεγάλωσε στο Ναύπλιο δια-
βάζοντας ασταμάτητα κόμικ κι ανυπομονώντας
να εγκαταλείψει τη βαρετή επαρχία,
για να ζήσει graffiti περιπέτειες. Κάνοντας μια υπέροχη
στάση 7 χρόνων στον Βόλο, όπου αποφοίτησε
από το τμήμα Αρχιτεκτόνων Μηχανικών Π.Θ.,
βρέθηκε να ζει στο αστικό περιβάλλον της Αθήνας,
αναπολώντας, τελικά, τη φύση και τη μικρή κλίμακα
της επαρχίας. Είναι συνιδρυτής του δημιουργικού
studio Imaginary Rooms, πραγματοποιώντας
εκπαιδευτικά workshops και διαδραστικές
εμπειρίες που αφορούν τα πεδία doodle art,
street art και character design. Δουλεύουν
με παιδιά, urban brands κι εταιρίες
ευαισθητοποιημένες στους HR κι CSR τομείς.

ΜΗ ΧΑΣΕΙΣ!

ATHENS VOICE RADIO 102.5

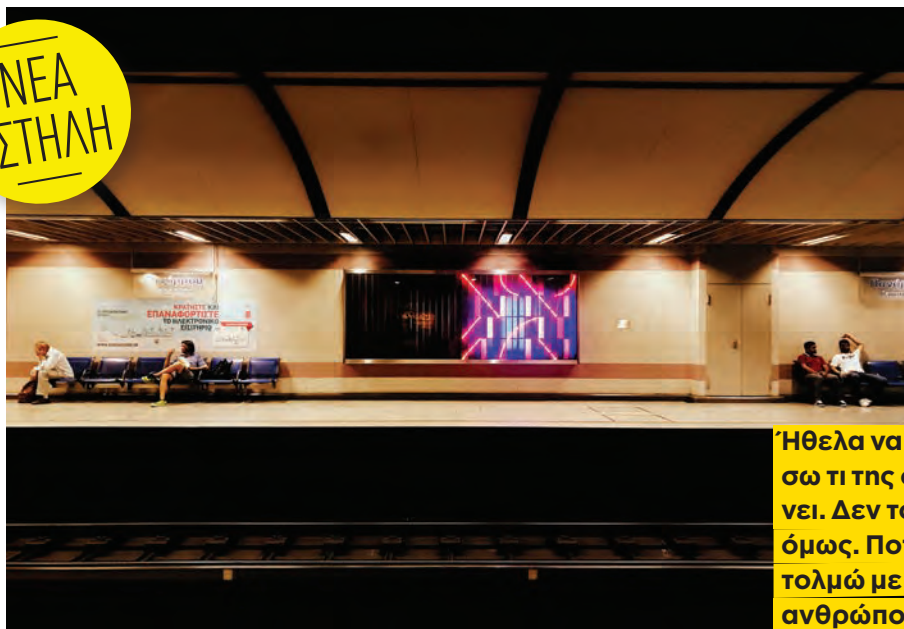
Συντονίσου κάθε πρωί
09.50-10.00 στην εκπομπή
του **Βαγγέλη Περρή**
και της **Τζένης Μελιτά**
για να παρακολουθήσεις
στα Instagram
(@athensvoiceradio
και @melitajenny)
το τελευταίο live
δεκάλεπτο από το studio.
Από τις καλύτερες
στιγμές για να ξεκινήσει
χαρούμενα η μέρα σου.

Πανόρμου

Μικρές urban ιστορίες
στο μετρό της Αθήνας

Της ΕΛΕΝΗΣ ΧΕΛΙΩΤΗ

ΝΕΑ
ΣΤΗΛΗ

Τα τζάμια στο βαγόνι έχουν λεκέδες από νερό, σαν να είχε βρέξει χθες εδώ στα έγκατα της γης. Πόσο σουρεαλιστικό θα ήταν να ξεκινούσε τώρα να βρέχει; Και πόσοι θα το πρόσεχαν; Πόσα δευτερόλεπτα θα έπαιρνε να αντιληφθούν ότι ναι μεν κοιτάς έξω από ένα παράθυρο, αλλά αυτό δεν θα 'πρεπε να συμβαίνει; Πώς έγιναν αυτοί οι λεκέδες; Ένα παλικάρι με μία πράσινη κοντομάνικη μπλούζα και βαμπιρικά λευκό δέρμα έχει γύρει στις πόρτες. Χαμογελάει. Λίγο μετά καταλαβαίνω ότι αυτή πρέπει να είναι η φυσική του έκφραση. Έχει μαύρα, σγουρά μαλλιά. Πρέπει να τα χτένισε πριν φύγει από το σπίτι, αφού ξυρίστηκε κόντρα (περίεργο στις μέρες μας), γιατί παραείναι φουντωτά. Είναι αεικίνητος, δεν βολεύεται πουθενά. Προς στιγμὴν τον είδα να ψιθυρίζει κάτι στον εαυτό του· και εγώ το κάνω συνέχεια, αλλά όχι δημοσίως. Εντάξει, ίσως μερικές φορές.

Μια μαμά με τον 10χρονο γιο της κάθονται κοντά μου. Δεν προσέχω αυτούς όμως πρώτα, αλλά την κυρία που κάθεται απέναντί τους. Έχει γυρισμένο το κεφάλι της 30° στα δεξιά, το χέρι στο στόμα της, και τους κοιτάει με τις άκρες των ματιών της, τα οποία έχει κλείσει και λίγο. Μεταφέρομαι πιο κοντά. Θέλω να ακούσω τι της έχει τραβήξει τόσο την προσοχή και το ενδιαφέρον. Δεν προλαβαίνω να ακούσω πολλά, παρά μόνο τον μικρό να ρωτάει «και δεν είχες φοβηθεί;» «Βέβαια είχα φοβηθεί, αλλά περισσότερο εξεπλάγην». Προχώρησα λίγο περισσότερο για να δω

το πρόσωπο της μαμάς. Φαντάστηκα ότι θα ήταν άσχημη, απεριποίητη, μεγάλη σε ηλικία, κάτι τέλος πάντων να μου δώσει μια πειστική ερμηνεία για εκείνο το βλέμμα. Δεν έβρισκα όμως τίποτα περίεργο ή κατακριτέο πέρα από το υπερβολικά μακριά και υπερβολικά κόκκινα μαλλιά της (όλοι κρίνουμε). Στην επόμενη στάση σηκώθηκαν να φύγουν, και έτσι έκατσα στη θέση του μικρού.

Είχα, λοιπόν, την κυρία απέναντί μου. Ήταν κοντά στα 42, όμορφη, λεπτά χαρακτηριστικά, λευκό, λείο δέρμα, καστανοπράσινα μάτια, και κοντά καστανόξανθα μαλλιά. Ήταν πολύ κομψή. Για κάποιο λόγο ήμουν σίγουρη ότι τώρα θα έστρεφε εκείνο το βλέμμα προς τα εμένα. Όσες φορές όμως την κοίταξα είχε τα μάτια κλειστά και το κεφάλι ελαφρώς σπκωμένο. Το πρόσωπό της μαρτυρούσε πόσα ήθελε να ξεχάσει. Στην επόμενη στάση, μου τράβηξε το βλέμμα ένα φωτογλυπτικό στον τοίχο και γύρισα το κεφάλι

μου απότομα δεξιά για να δω τι είναι. Ακούω ξαφνικά μια φωνή να μου λέει: «Πανόρμου είμαστε». Ήταν η όμορφη κυρία. «Ορίστε;» της απαντώ. «Η στάση· είναι Πανόρμου». «Α! Κοιτούσα το φωτογλυπτικό. Δεν το είχα ξαναδεί. Η στάση μου είναι πιο κάτω. Σας ευχαριστώ». Μου χαμογέλασε, ενώ το βλέμμα της με διαπερνούσε.

Ήθελα να τη ρωτήσω τι της συμβαίνει. Δεν τόλμωσα όμως. Ποτέ δεν τόλμω με ανθρώπους που δεν γνωρίζω, γιατί σκέφτομαι ότι αν με ρώταγε εμένα κάποιος μπορεί και να αισθανόμουν περίεργα ή να μην ήξερα τι να απαντήσω. Τι λες σε έναν ξένο; Συνέχισα να την κοιτάω. Προσπάθησα να φανταστώ τους λόγους που χάζευε τόσο έντονα τη μαμά με τον μικρό. Πρόσεξα ότι

δεν φορούσε βέρα. Ίσως δεν είχε παιδιά. Ίσως άκουγε τη συζήτηση μεταξύ τους και φανταζόταν τι θα απαντούσε η ίδια στον γιο της. Ίσως στην ίδια ερώτηση είχε κάποτε δώσει μια εντελώς διαφορετική απάντηση. Ίσως είχε ήδη φτιάξει στο μυαλό της την κουβέντα που θα έκανε αργότερα με τη φίλη της, εξιστορώντας αλλά και σχολιάζοντας το συμβάν. Από την άλλη, ίσως το είχε ήδη ξεχάσει, και δεν υπήρξε παρά ένα μικρό και ευπρόσδεκτο διάλειμμα από τις δικές της σκέψεις. Ήθελα απεγνωσμένα να μάθω, κάτι.

Ήθελα να ρωτήσω τι της συμβαίνει. Δεν τόλμωσα, όμως. Ποτέ δεν τόλμω με ανθρώπους που δεν γνωρίζω, σκέφτομαι ότι αν με ρώταγε εμένα κάποιος μπορεί να αισθανόμουν περίεργα ή να μην ήξερα τι να απαντήσω. Τι λες σε έναν ξένο;

«Γνωρίζετε μήπως ποιανού είναι το φωτογλυπτικό;» τη ρωτάω μετά από λίγο. «Ποιανού καλλιτέχνη;» «Ναι». «Οχι, δυστυχώς. Σίγουρα θα μπορέσετε να το βρείτε online, όμως». «Εσάς, σας αρέσει;» «Δεν το έχω παρατηρήσει ποτέ με προσοχή, αλλά μου αρέσει άλλου είδους τέχνη». «Πιο κλασική;» «Οχι απαραίτητα. Απλά με συναρπάζει οτιδήποτε μου προκαλεί συλλογισμό, και αυτό δεν με καλεί να σκεφτώ, παρά μόνο να το χαζεύω». «Μήπως αυτός είναι ο σκοπός του;» «Εσείς όταν γράφετε τι επιθυμείτε να προκαλείτε στον αναγνώστη;» «Τι εννοείτε;» της είπα παίζοντας το λίγο χαζή. «Σας είδα· γράφετε. Το τετράδιό σας είναι γεμάτο. Το ξεφυλλίσατε πριν λίγο. Δεν φαίνεται να είναι ημερολόγιο, άρα, υποθέτω, γράφετε». «Τολμώ να πω αφύπνιση, και λίγη αμφιβολία». «Αμφιβολία; Για τι πράγμα;» «Για την πραγματικότητα του». «Και τι γνωρίζετε εσείς για την πραγματικότητα του;» «Προφανώς τίποτα». «Τότε;» «Όσοι συγγραφείς σας συγκίνησαν, σας γνώριζαν προσωπικά;» Χαμογέλασε. «Δεν χρειάζεται να γνωρίζω» συνέχισα, «αρκεί να ξέρω να παρατηρώ». «Και σήμερα; Τι παρατηρήσατε;» «Εσάς». ●

Θες εξωτικούς προορισμούς; Θες καινούργιες γεύσεις και αρώματα; Τώρα τα έχεις! Τα Cannabi stores με τους νέους premium ανθούς Κάνναβης σου χαρίζουν γεύσεις από όλο το πλανήτη.

Πώς θα μπορούσε να είναι το δέντρο που κοιτάμε στο δάσος που χάνουμε; Θα μπορούσε να είναι κάπως έτσι. Θα μπορούσε να είναι ένα κορίτσι που το λένε Γκρέτα και είναι 16 χρόνων και ξεκίνησε πριν από καιρό έναν μοναχικό αγώνα στην πατρίδα της, τη Σουηδία, για να φτάσει χθες να μιλήσει στη διάσκεψη του ΟΗΕ για το κλίμα.

Πολύ θεατρική; Οπωσδήποτε επιτηδευμένη; Τόσο οργισμένη που μοιάζει ψεύτικη; Αφύσικη για την ηλικία της; Απλώς αντιπαθητική; Μπορεί όλα αυτά μαζί και πολλά ακόμη. Στην ελληνική επικράτεια των σόσιαλ μίντια μπορεί να βρει κανείς χιλιάδες ποστ — μαζέψτε το μικρο-μέγαλο, έχει πέσει θύμα των δικών της, σιγά μην ανακάλυψε μόνη της την κλιματική αλλαγή, υπάρχει ολόκληρος επικοινωνιακός μηχανισμός που τη στηρίζει, κάνει καριέρα, κρύβεται πίσω από το Ασπεργκερ, είναι υποκρίτρια, μα γιατί δεν κάθεται να ανοίξει κανένα βιβλίο, το παιδί θέλει παρακολούθηση. Ένας χείμαρρος από σχόλια, ένας χείμαρρος που γίνεται εύκολα οχετός και που μπορεί να έπνιγε την Γκρέτα εάν η Γκρέτα ξεκινούσε τον μοναχικό της αγώνα στην πλατεία Κλαυθμώνος ή που, από την άλλη, μπορεί να την πείσμωναν ακόμη περισσότερο, να χαλύβδωναν ακόμη περισσότερο ένα κορίτσι κι ας μοιάζει ήδη αφύσικα χαλύβδινο για τα 16 της χρόνια.

Ωραία, αλλά αυτό δεν είναι παρά το δέντρο, δεν είναι το δάσος. Είναι το δέντρο που κοιτάει κανείς χάνοντας το δάσος — και το δάσος αυτή τη φορά χάνεται κυριολεκτικά. Όχι η Γκρέτα αλλά ο εφιάλτης της κλιματικής αλλαγής είναι αυτός που δεν θα έπρεπε να χάσει κανείς από τα μάτια του. Κι αυτό δεν το λέει εκείνο το υπερβολικά θεατρικό, αφύσικα οργισμένο κορίτσι. Το λέει πλέον ολόκληρη η επιστημονική κοινότητα, ενδεχομένως λιγότερο θεατρικά και επιτηδευμένα αλλά οπωσδήποτε εξίσου δραματικά: Η κατάσταση, λένε όλοι οι ειδικοί, θα γίνει σύντομα μη αναστρέψιμη.

Δεν ακούγεται μήπως ωραία από ένα κορίτσι που μοιάζει να φωνάζει τόσο αφύσικα όσο αφύσικο θα φαινόταν να φωνάζει ένα δέντρο; Μπορεί. Αλλά να που καμία φωνή δεν ακούστηκε τόσο δυνατά και τόσο καθαρά όσο η δική της. Και δεν ακούστηκε όχι επειδή οι γονείς της είναι όσο έμπειροι ή όσο επιτηδείοι χρειάζεται για να την κάνουν σταρ αλλά επειδή κανέναν επιστήμονα δεν χρειάστηκε να ειρωνευτεί ο Ντόναλντ Τραμπ και όλοι οι αρνητές της κλιματικής αλλαγής για να απαξιώσουν τα επιστημονικά του συμπεράσματα ή την ανθρώπινη αγωνία του.

Είναι, πολιτικά, το λεπτό σημείο της ιστορίας: Ειρωνεύεται κανείς κάποιον που τον έχει ειρωνευτεί ο Τραμπ; Στέκεται επικριτικά απέναντι σε ένα κορίτσι που προκαλεί αμηχανία σε έναν από τους χειρότερους ηγέτες που γνώρισε ποτέ το δυτικό ημισφαίριο; Κι αν αυτός ο πρόεδρος ειρωνεύεται το δέντρο επειδή αδυνατεί να δει το δάσος, πώς λοιδορούν κι αυτοί οι πολλοί των σόσιαλ μίντια το δέντρο ενώ έχουν δει το δάσος με τα μάτια τους; Το δάσος, το ξέρουμε, υπάρχει και κινδυνεύει. Και στο δάσος που υπάρχει πίσω της δείχνει τόσο καιρό η Γκρέτα. **Α**

ΤΟ ΔΑΣΟΣ ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΚΡΕΤΑ

Του ΠΕΡΙΚΛΗ ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ

**Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ,
ΛΕΝΕ ΟΛΟΙ ΟΙ ΕΙΔΙΚΟΙ,
ΘΑ ΓΙΝΕΙ ΣΥΝΤΟΜΑ
ΜΗ ΑΝΑΣΤΡΕΨΙΜΗ**

Μέγαρο
Μουσικής
Αθηνών

Με την υποστήριξη
του Υπουργείου
Πολιτισμού & Αθλητισμού

Megaron
the Athens
Concert Hall

Supported by
the Ministry
of Culture & Sports

19
22

© Nikita Chuntomov

musicAeterna
ΘΕΟΔΩΡΟΣ
ΚΟΥΡΕΝΤΖΗΣ

11+12.11.2019

11.11 Philippe Hersant – Tristia
Χορωδία και Ορχήστρα musicAeterna

12.11 Alfred Schnittke – Concerto for Mixed Chorus
Χορωδία musicAeterna

megaron.gr

Εισιτήρια & ομαδικές κρατήσεις
Tickets & Group bookings
210 7282333 & 210 7282367

Εισιτήρια στα ταμεία
του Μεγάρου & σε όλα
τα καταστήματα PUBLIC

Bookings at the
Athens Concert Hall Box Office
& at the PUBLIC Stores

Η πολύ πικρή ιστορία των Κοτζαμπάσπηδων της ΕΡΤ

Του ΝΙΚΟΥ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗ

Μία φορά και ένα καιρό, κατά την προϊστορική περίοδο 1974-1975 επί κυβερνήσεως Καραμανλή, αμέσως μετά τη Χούντα, ο ιδρυτής της Νέας Δημοκρατίας αποτόλμισε το ανήκουστο. Να εναποθέσει στις αποδεδειγμένες ικανότητες μίας εμβληματικής τρόικας τη δημιουργία αξιόπιστης, δημοσιογραφικά άρτιας και αισθητικά πρωτοποριακής Δημόσιας Τηλεόρασης.

Για να ξεκαθαρίσουμε από την αρχή. Ούτε ο Κωνσταντίνος Καραμανλής υπήρξε ποτέ κομμουνιστής ούτε η τρόικα που επέλεξε ήταν αριστερών προσανατολισμών. Ο Δημήτρης Χορν, ο Οδυσσέας Ελύτης και ο Παύλος Μπακογιάννης ανέλαβαν να ηγηθούν του εγχειρήματος. Δυστυχώς η πρωτοβουλία άντεξε ελάχιστα. Ούτε η αισθητική του Χορν, ούτε η διεισδυτικότητα του ποιητή, ούτε και η δημοσιογραφική πείρα και η κοινωνική ευαισθησία του Παύλου Μπακογιάννη ήταν τελικά αρκετά εφόδια για να κερδίσουν μία μάχη που ήταν εκ προ-

οιμίου χαμένη. Το σύστημα του άθλιου κοτζαμπασισμού, ο βαλκανικός φιλοτομαρισμός του πολιτικού συστήματος, ο υφέρπων λαϊκιστικός - φασιστικός λόγος, η αμορφωσιά κέρδισαν κατά κράτος. Η τρόικα αποπέμφθηκε. Κέρδισαν οι κομματάρχες και τα πρωτοσέλιδα των Τσελιγκάδων του Τύπου στις φυλλάδες τους που κατακεραυνώναν την απόπειρα αυτονόμησης της Δημόσιας Τηλεόρασης.

Ο Ελύτης τιμήθηκε από τη διεθνή κοινότητα. Ο Δημήτρης Χορν αναγνωρίστηκε νωρίς από το ελληνικό κοινό. Ο Παύλος Μπακογιάννης δολοφονήθηκε. Δεκαετίες μετά κάποιοι σκέφτηκαν να τον κάνουν «Στάση Μετρό». Τόσο καταλαβαίνουν οι κοτζαμπάσπηδες. Η Δημόσια Τηλεόραση εξελίχθηκε στο γνωστό εμετικό μοντέλο όπου δολοφονείται η ενημέρωση. Πρόκειται για μία παγκόσμια πρώτη. Να πληρώνει ο φορολογούμενος ένα δημόσιο προϊόν το οποίο η ίδια η κοινωνία έχει απαξιώσει με τη στάση της. Το σύστημα λειτουργεί με στεγανά που επιτρέπουν στους

εκάστοτε εκλεκτούς κοτζαμπάσπηδες της κάθε κυβέρνησης να διανέμουν ρόλους, μισθούς, κονδύλια, αξιώματα. Όλα αυτά συμβαίνουν με την κάλυψη της εκάστοτε πλειοψηφίας της Βουλής. Ανήκουστο. Ο βιασμός της Δημοκρατίας επιχειρείται με την πολιτική και νομική κάλυψη της νομοθετικής εξουσίας η οποία νομιμοποιεί την κάθε αυθαίρετη επιλογή της εκτελεστικής εξουσίας. Αυτό το ανοσιούργημα το χρηματοδοτεί ο έλληνας πολίτης, χωρίς να ερωτηθεί, με ένα τέλος επί του λογαριασμού του σε υπηρεσία κοινής ωφελείας. Της ΔΕΗ. Ποτέ ο βαλκανικός καπιταλισμός δεν έφθασε τόσο κοντά στην τελειότητα. Η Αριστερά του ΣΥΡΙΖΑ από την πρώτη ημέρα εξουσίας της κατέδειξε πως το σύστημα Κουμουνδούρου καμία σχέση δεν είχε με μία αυτονομημένη, ανεξάρτητη και δημοσιογραφικά άρτια Δημόσια Τηλεόραση. Εκ των υστέρων επιχειρείται να δαιμονοποιηθεί αποκλειστικά το Μαξίμου για την εννήμερωτική κατάντια της ΕΡΤ. Πρόκειται για τέχνασμα. Η Αριστερά του ΣΥΡΙΖΑ απεχθάνεται την αυτόνομη και ανεξάρτητη ενημέρωση, όπως και κάθε άλλη εξουσία. Είναι τόσο απλό. Είναι τόσο απελπιστικά απλό.

Η δεξιά του Μητσοτάκη ανέλαβε με τη σειρά της να διοικήσει το τέρας της Μεσογείων. Οι διαδικασίες που ακολουθήθηκαν ήταν παρόμοιες με εκείνες που προηγήθηκαν. Ένας διαγωνισμός για το θεαθήναι όπου ο «εκλεκτός» ανακοινώνεται πριν αλέκτορα φωνήσαι. Από το γραφείο του πρωθυπουργού στο Ραδιομέγαρο. Έτσι, για να μην υπάρχουν τυχόν παρερμηνείες. Από το 1974 έως σήμερα έχουν περάσει 45 χρόνια, κοντά μισός αιώνας. Η τρόικα που ανέλαβε τότε να διασφαλίσει τις συνθήκες που θα επέτρεπαν τη λειτουργία μία δημοκρατικά αποδεκτής, δημοσιογραφικά έγκυρης και ενημερωτικά άρτιας Δημόσιας Τηλεόρασης απέτυχε. Κυρίως απέτυχε η τότε πολιτική ηγεσία του ιδρυτή της νέας συντηρητικής παράταξης να επιβάλει ένα εκσυγχρονιστικό μοντέλο δημόσιας ενημέρωσης. Η εξουσία της πασοκικής Κεντροαριστεράς που ακολούθησε, επιβεβαίωσε την υποψία πως ο ελληνικός κοτζαμπασισμός είναι διαχρονικός και διακομματικός. Το μοντέλο εκχυδαϊσμού της Δημόσιας Τηλεόρασης άγγιξε ταβάνι. Υπήρξε μία παρένθεση επί κυβέρνησης Σημίτη. Το πείραμα και τότε δεν άντεξε στον χρόνο. Επανήλθε η Δεξιά του Κυ-

ρίου μετά Βατοπεδίου. Αργότερα φθάσαμε και στο «Black». Ακόμη και η ίδια η συντηρητική παράταξη, ακόμη και η κεντροαριστερά του ΠΑΣΟΚ (του Βενιζέλου) δεν άντεχαν πια το τερατώδες δημιούργημά τους. Στη συνέχεια το εγχείρημα ΣΥΡΙΖΑ επιβεβαίωσε την ιστορικά πια τεκμηριωμένη υποψία. Στην Ελλάδα ευδοκίμουν οι φυλές του θεσμικού υποκόσμου. Δεν ευδοκίμουν οι δημοκρατικοί θεσμοί, οι δημοκρατικές διαδικασίες, οι σύγχρονες ιδέες, οι οραματικές αναζητήσεις. Για να επικρατήσεις πρέπει να ανταποκρίνεσαι στις προδιαγραφές του «Fake». Τότε σε βραβεύει ακόμη και η υπουργός Παιδείας.

Τα κατάφεραν εκεί στην Εσπερία, ωστόσο. Έστησαν δομές, πάλεψαν γερά με τις αντιστάσεις των πολιτικών συστημάτων, δούλεψαν τα θεσμικά πλαίσια. Είχαν πισωγυρίσματα. Τους κόστισε ακριβά το εγχείρημα. Αλλά στο τέλος έφτιαξαν δημόσια τηλεόραση. Με εγγυήσεις και μηχανισμούς αυτοάμυνας. Με στελέχη που ξέρουν να ελίσσονται αλλά

χωρίς να γίνονται ρεζίλι. Δεν υπάρχουν μυστικά σε αυτή τη δουλειά. Άλλωστε τίποτε δεν μπορεί να παραμείνει κρυφό σε ρυθμούς Internet. Η Δημόσια Τηλεόραση είτε ακολουθεί τις εξελίξεις είτε πεθαίνει. Στην Ελλάδα απλά διατηρείται στη ζωή ως μηχανισμός καταστολής της ανεξάρτητης ενημέρωσης από την εκάστοτε κυβέρνηση. Χωρίς κύρος ώστε τουλάχιστον να είναι αποτελεσματική, χωρίς περιεχόμενο, χωρίς βάθος, χωρίς αισθητικό προ-

σανατολισμό. Εκπέμπει επαρχιωτισμό, φοβικά ανακλαστικά, πνευματική φτώχεια και λαϊκιστική νοοτροπία με φθηνή έως αντιαισθητική δήθεν τάχα μου ελληνικότητα.

Λένε πως κάθε νέα κυβέρνηση δικαιούται κάποιο χρονικό τράτο. Στην εποχή ωστόσο που ζούμε με τις ασύλληπτες ταχύτητες διακίνησης των πληροφοριών καμία νέα κυβέρνηση δεν δικαιούται να μην γνωρίζει. Άρα δεν υπάρχει πίσω-σπ χρόνου. Την αυτονομία και την ανεξαρτησία των Δημόσιων ΜΜΕ είτε την κατοχυρώνεις στο πολιτικό πρόγραμμά σου είτε όχι. Μέση οδός δεν υπάρχει. Μία φορά και έναν καιρό τρεις προσωπικότητες, ένας θεατράνθρωπος, ένας δημοσιογράφος και ένας ποιητής πείστηκαν να συμμετέχουν στη δημιουργία μιας σύγχρονης Δημόσιας Τηλεόρασης. Ο ένας δοξάστηκε στο σανίδι και το σινεμά. Ο άλλος βραβεύτηκε με το βραβείο Νόμπελ. Ο τρίτος δολοφονήθηκε διότι επιχείρησε να συμφιλιώσει μία διχασμένη κοινωνία από τον Εμφύλιο. Και οι τρεις ήταν σημαντικοί αλλά απέτυχαν. Τους ξέβρασε το κύμα του πολιτικού συστήματος. **Α**

**Η ΔΗΜΟΣΙΑ
ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ
ΕΚΠΕΜΠΕΙ
ΕΠΑΡΧΙΩΤΙΣΜΟ,
ΦΟΒΙΚΑ
ΑΝΑΚΛΑΣΤΙΚΑ,
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ
ΦΤΩΧΕΙΑ ΚΑΙ
ΛΑΪΚΙΣΤΙΚΗ
ΝΟΟΤΡΟΠΙΑ**

Ξέρεις

Ισπανικά;

Ας το μάθει

όλος ο κόσμος!

**Instituto
Cervantes**

Τα Διπλώματα **DELE** είναι οι **ΜΟΝΑΔΙΚΟΙ** διεθνώς αναγνωρισμένοι επίσημοι τίτλοι που χορηγεί το **Ινστιτούτο Θερβάντες** εξ ονόματος του Υπουργείου Παιδείας και Επαγγελματικής Εκπαίδευσης της Ισπανίας

Εξετάσεις **DELE: 23 Νοεμβρίου 2019!**

Τελευταία ημερομηνία εγγραφών: **9 Οκτωβρίου 2019!**

atenas.cervantes.es

Σώτη Τριανταφύλλου

Κέρδισε το Κρατικό Βραβείο Μυθιστορήματος 2018 για το έργο της
«**Το τέλος του κόσμου σε αγγλικό κήπο**», εκδόσεις Πατάκη

Σώτη, ζεις σε Παρίσι, Αθήνα, Μέμφις, και γράφεις για Νέα Υόρκη, βιομηχανικό Λονδίνο, Πετρούπολη, Ντιτρόιτ, Παρίσι, στην Άκρη της πόλης... Πες μας για τις χώρες, τις πόλεις, ως σκηνικό στην ταινία της ζωής σου;

Αν και έχω γράψει πολλά βιβλία –είναι φυσικό, είμαι μεγαλούτσικη–, ίσως εκείνο που με χαρακτηρίζει από τότε που ήμουν πολύ νέα μέχρι σήμερα είναι η παρατήρηση της ζωής στις μεγάλες πόλεις: στην επιφάνεια και στα σωθικά τους. Αλλά για να φτάσω εκεί κάθε φορά χρειάζεται να διασχίζω μια ετεροτοπία ή έναν μη-τόπο. Νομίζω πως ένα σύντομο κείμενο από το βιβλιαράκι του 2006 γύρω από την αδιάκοπη περιπλάνηση («*Λος Άντζελες: Οδηγώντας στη Νότια Καλιφόρνια*») δίνει αρκετές πληροφορίες για τη συγγραφή και για το ταξίδι της ψυχής: «Ένα πρωί βρήκα τα υπολείμματα των ημερών σου, είδα τις πα-

τημασιές σου στην ερπετώδη γη, άκουσα πάλι την αναπνοή σου: στα ρημαγμένα τοπία, στη μακάβρια αταξία, σε είδα να γίνεσαι ένας άνθρωπος ασυνήθιστα συνηθισμένος. Ήθελα να σου φωνάξω πως όταν σε βρήκα ήσουν ήδη χαμένος, όμως, δεν σου είπα τίποτα· έμεινα να σε κοιτάζω με την πλάτη ακουμπισμένη στον τοίχο. Έπειτα, πέρασε το καλοκαίρι και ήρθε ένας μακρύς και βαρύς χειμώνας: οι σκιές σκούραιναν και οι άνεμοι βρυχώνταν – αστραφτερές βροχές χτυπούσαν τις γέφυρες. Πήρα τον δρόμο για την Καλιφόρνια: οδηγώντας σκεφτόμουν πως η ταχύτητα στον δρόμο δείχνει την ταχύτητα της ανθρώπινης προσδοκίας. Κάνε αυτό που ξέρεις να κάνεις καλύτερα. Οδήγα».

Αν είχα μια δεύτερη ευκαιρία, αν μπορούσα να τα ξεκινήσω από την αρχή, θα έκανα αυτό που ξέρω να κάνω καλύτερα: θα οδηγούσα.

Γιώργος Κ. Παναγιωτάκης

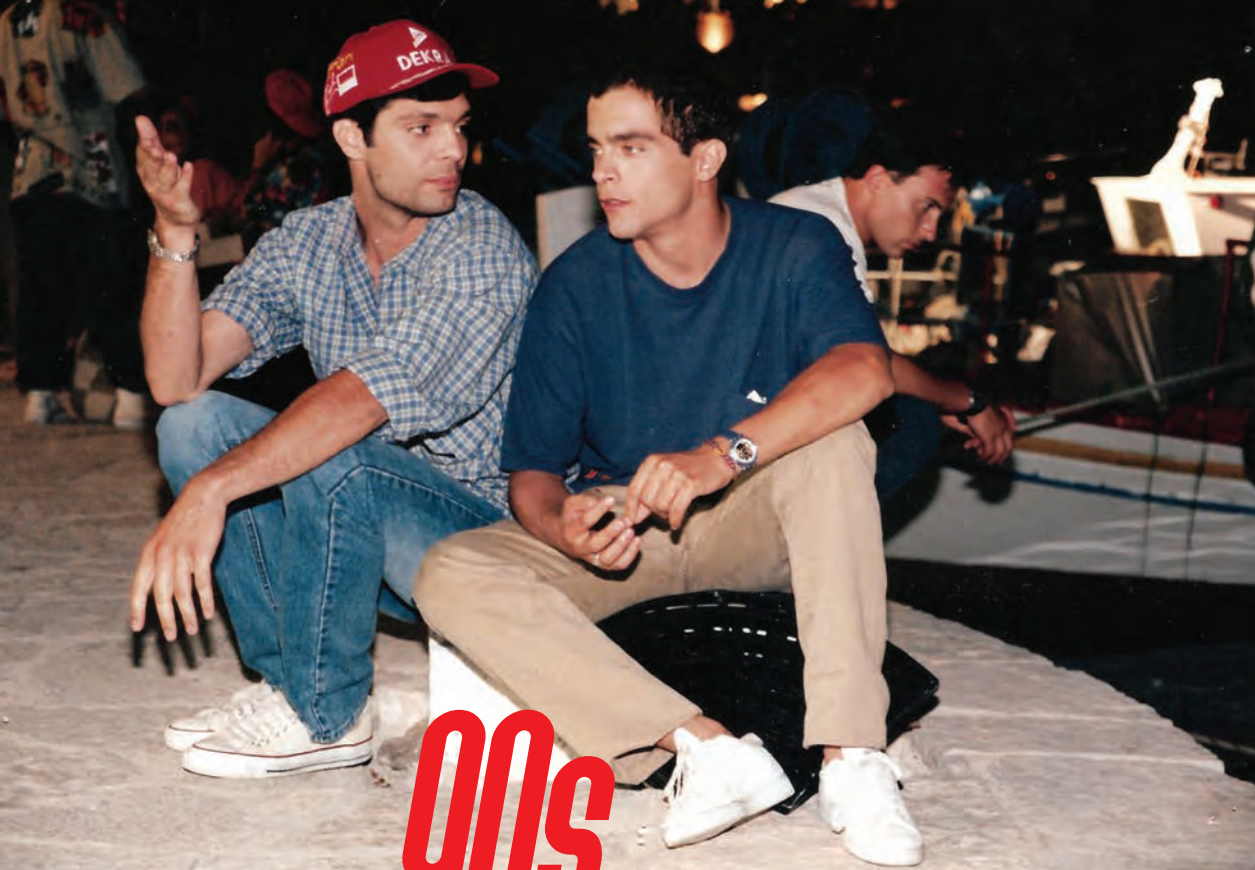
Κέρδισε το Κρατικό Βραβείο Παιδικού Λογοτεχνικού Βιβλίου για το έργο με τίτλο «*Λέσχη Αλλόκοτων Πλασμάτων*», βιβλίο 2 - *Όταν ήρθαν για εμένα*», εκδόσεις Πατάκη

Γιώργο, τι έστρεψε το συγγραφικό σου ενδιαφέρον στο παιδικό βιβλίο και πώς ένας μεγάλος με την πεζή καθημερινότητα που τον περιβάλλει αγγίζει τον κόσμο των μικρών με μαγικό ρεαλισμό και φαντασία;

Αν και η καθημερινότητα συνήθως μας φαίνεται πεζή, στην πραγματικότητα δεν είναι και τόσο. Γύρω μας συμβαίνουν διαρκώς απρόσμενα και παράξενα γεγονότα. Οι δε ενδιαφέρουσες ιστορίες βρίσκονται παντού. Ακόμα και μέσα μας. Εσύ, σαν συγγραφέας, καλείσαι να τις ξετρυπώσεις, να ενώσεις τα αόρατα νήματα που τις συνδέουν και να τις μεταφράσεις στο ιδίωμα που σου ταιριάζει. Το δικό μου συγγραφικό ιδίωμα έχει καθώς φαίνεται για βασικούς άξονες τη φαντασία, την περιπέτεια, την υπέρβαση, το χιούμορ, την εσωτερική αναζήτηση... Για να γίνουν, βέβαια, όλα τα παραπάνω θα πρέπει πρώτα να μάθεις να παρατηρείς τον κόσμο που μας περιβάλλει. Μια καλή αρχή, για παράδειγμα, θα ήταν να μην κοιτάς διαρκώς την οθόνη του κινητού σου όταν είσαι στο μετρό ή όταν περπατάς στον δρόμο.

Δεν είμαι απόλυτα βέβαιος γιατί στράφηκα συγγραφικά προς το παιδικό και το εφηβικό βιβλίο. Κατά καιρούς έχω κάνει διάφορες υποθέσεις, γύρω από αυτή την επιλογή. Πιθανόν να είναι μια ανάγκη να συνομιλήσω με τον έφηβο εαυτό μου, με τον οποίο θέλοντας και μη εξακολουθώ να συνυπάρχω. Ή ίσως γιατί έτσι μου είναι πιο εύκολο να δω την πραγματικότητα με ένα βλέμμα πιο καθαρό, απαλλαγμένο από τις κάθε είδους βεβαιότητες που συχνά συσκοτίζουν το πεδίο και θολώνουν την ενήλικη ματιά. Είναι και κάτι ακόμα: Τα παιδικά και τα εφηβικά βιβλία καταπιάνονται συνήθως με ιστορίες μετάβασης και ενηλικίωσης. Με ιστορίες, δηλαδή, που κοιτούν μπροστά και, ακόμα και όταν δεν έχουν happy end, αφήνουν στον αναγνώστη μια χαραμάδα αισιοδοξίας. Νομίζω ότι την χρειαζόμαστε όλοι μας αυτή τη χαραμάδα. Όσο πιο μεγάλη είναι τόσο το καλύτερο.

**Δύο συνεργάτες της
ATHENS VOICE, ανάμεσα
στους μεγάλους νικητές
των φετινών Κρατικών
Βραβείων Λογοτεχνίας**

ΛΟΓΟ ΤΙΜΗΣ

20 χρόνια μετά

Η επανασύνδεση

Της Κατερίνας Αγγελιδάκη

Nothing compares 2U

Η δεκαετία του '90 είχε τη δική της μελαγχολία (the gray 90s era). Ίσως γιατί τότε καταλάβαμε ότι η ευμάρεια απαιτούσε ολοένα μεγαλύτερη προσπάθεια, ότι ο χρόνος μας έχανε την εορταστική του διάσταση και ότι στροβιλιζόμασταν σ' ένα παρόν χαοτικό και μπερδεμένο. Στα μισά του '90, η Μιρέλλα Παπαοικονόμου, η ιέρεια των μεγάλων τηλεοπτικών επιτυχιών που μετράει 16 (μέχρι στιγμής) τηλεοπτικές σειρές που έγραψαν ιστορία, αποφασίζει να μιλήσει για μια παρέα. Για επτά νέα παιδιά από την Πάτρα που ξεκινούν την ενήλικη ζωή τους. Για τους προβληματισμούς τους. Για τις χαρές και τα ζόρια τους. Για τη φιλία τους. Για τον όρκο που έδωσαν να μείνουν μαζί για πάντα.

Σήμερα, 23 χρόνια μετά, η παρέα ξανασμίγει. «Η ιδέα να συνεχιστεί η σειρά γεννήθηκε πριν από τρία χρόνια αλλά δεν ήταν κάτι ξαφνικό. Με τους πρωταγωνιστές είμαστε φίλοι, κάναμε παρέα όλα αυτά τα χρόνια. Τους αγαπώ όλους, είμαι η τηλεοπτική μαμά τους, όπως μου λένε. Όλοι συμφωνήσαμε να το ξανακάνουμε όταν έριξε την ιδέα ο σκηνοθέτης Λάμπης Ζαρουτιάδης». Ρομαντικό και δύσκολο εγχείρημα, αν σκεφτεί κανείς τις δυσκολίες του σημερινού τηλεοπτικού τοπίου. «Τα κανάλια στην αρχή ήταν διστακτικά, μπορεί να μην πίστευαν στο πρότζεκτ της επανασύνδεσης. Αργότερα βέβαια άλλαξαν γνώμη και συμφωνήσαμε με τον ΣΚΑΙ με μια πολύ καλύτερη πρόταση κι έτσι η παρέα βρήκε εκεί το νέο τηλεοπτικό σπίτι της», μας λέει η Μιρέλλα Παπαοικονόμου λίγο πριν από την έναρξη της σειράς. Ο όρκος που δόθηκε τηρήθηκε, οι ήρωες ξανάσμιξαν, όμως πόσο εύκολο είναι να ξαναπιάσει κανείς το νήμα του κάθε ήρωα; «Η μετάβαση των πρώων είναι ομαλή, δείχνω όλες τις επιρροές που είχαν από νέοι και πώς αυτές οδήγησαν την πορεία τους και την ωρίμανσή τους. Δεν συμβαίνουν εξωπραγματικά ή υπερβολικά γεγονότα, φόντοι, εγκλήματα, αυτοκτονίες αλλά καθημερινοί προβληματισμοί που μας αφορούν όλους».

Οι πρωταγωνιστές μοιάζουν στους ήρωες που ενσαρκώνουν

Ο χρόνος φέρνει πολλά. Κάποια πράγματα όμως μένουν ίδια. Πώς βλέπει σήμερα η Μιρέλλα Παπαοικονόμου τους ηθοποιούς της σειράς μέσα από την πορεία τους και τη διαδρομή τους; «Οι ηθοποιοί είναι αρκετά κοντά στους ήρωες που ενσαρκώνουν, ηθρομένων των αναλογιών φυσικά. Ο Άλκης Κούρκουλος για παράδειγμα δεν χαρτοποιάζει όπως ο Μάνος, είναι πολύ επιτυχημένος στο θέατρο, αλλά θυμίζει τον ήρωα σε πολλά. Είναι κι αυτός εργένης, κλειστός χαρακτήρας, με βαθιά αισθήματα που δεν τα εκδηλώνει εύκολα. Ο Γιώργος Πυρπασόπουλος έχει ωριμάσει και σοβαρέψει, "τώρα σκέφτομαι περισσότερο", μου εξομολογήθηκε όταν του το είπα, και όπως ο ήρωάς του ο Άρης έχει κι ίδιος έντονους κοινωνικούς προβληματισμούς. Ο Δημήτρης Αλεξανδρής πάλι έχει μια εντυπωσιακή εξέλιξη ως ηθοποιός, όμως κι αυτός σαν ιδιουσυγκρασία είναι αρκετά κοντά στον Βασίλη που ενσαρκώνει. Για τον Κωνσταντίνο Μαρκουλάκη τι να πω; είναι πολύ επιτυχημένος, όπως ο Μιχάλης, δουλεύει σκληρά και κατακτά τους στόχους του».

Και τα κορίτσια; Η Χριστίνα Αλεξανιά, η Βίκυ Βολιώτη, η Αγγελική Δημητρακοπούλου; Πόσο τα άλλαξε η ζωή και η εμπειρία; «Υπάρχουν, όπως και στα αγόρια, κοινά στοιχεία με τους ρόλους τους. Αλλά θα σου πω ότι η Βίκυ με εντυπωσίασε γιατί τη βλέπω πιο ανάλαφρη τώρα, πιο χαρούμενη, εκπέμπει μια ευτυχία στη ζωή της και επίσης έχει βελτιωθεί πολύ υποκριτικά. Η Χριστίνα μοιάζει με το ρόλο της, είναι πάντα δυναμική και ξεπερνάει τις δυσκολίες και η Αγγελική το παλεύει πάντα, είναι γενναία και δίνει τον αγώνα της».

Κωνσταντίνος Μαρκουλάκης (Μιχάλης)

«Τώρα, 23 χρόνια μετά, ξαναγυρνάμε κι εμείς και το κοινό ενδόμυχα σε εκείνη την εποχή, στη δική μας νεότητα. Τώρα μετριέται η φιλία, τώρα επιβεβαιώνεται ο στίχος του Γκανά “χρώμα δεν αλλάζουνε τα μάτια που θυμάσαι και θυμάμαι”. Η φιλία όλων μας με τη Μιρέλλα οδήγησε στο να επηρεαστεί ο ρόλος από τον ηθοποιό. Ο ήρωάς μου πέτυχε στη ζωή του, με την έννοια των δυνατοτήτων και των προοπτικών του. Και φυσικά κάνει λάθη, αλλά τους ανθρώπους τους αγαπάς και για τα λάθη τους. Η πάστα του είναι καλή, κανένας μας δεν έχει χρώμα αρνητικό, κανείς δεν είναι άγγελος. Τι πιστεύω για μένα τον ίδιο μετά από 23 χρόνια; Είμαι καλά και στο κέντρο μου. Πραγματοποιώ αυτό που ήθελα και μπορούσα να κάνω, χωρίς αυτό να είναι αποτίμηση αξίας, αλλά διαπίστωση. Υπάρχουν κι αυτά που ήθελα και δεν τα έκανα, αλλά αυτή είναι μεγάλη κουβέντα».

Άλκης Κούρκουλος (Μάνος)

«Όλοι μας μπορούμε να βρούμε στοιχεία μας στον ήρωά μου, κι εγώ φυσικά. Ο Μάνος είναι σταθερός ηθικά, έχει βασικές αρχές, και όπου παρεκκλίνει έχει τύψεις και ενοχές. Πιστεύω ότι πολλά μπορούν να συμβούν στη ζωή του καθένα μας, τίποτα δεν είναι δεδομένο ούτε προδιαγεγραμμένο διότι έρχεται η ζωή και το ανατρέπει».

Δημήτρης Αλεξανδρής (Βασίλης)

«Η πορεία του ήρωά μου ήταν μια από τις πιθανές εξελίξεις που θα μπορούσε να έχει. Για μένα είναι έκπληξη που παραμένει παντρεμένος 15 χρόνια με την ίδια γυναίκα. Η επανασύνδεση της παρέας μου θυμίζει τον στίχο “εδώ στου δρόμου τα μισά, έφτασε η ώρα να το πω”. Κι εγώ στη ζωή μου βρίσκομαι λιγάκι στην αρχή ενός απολογισμού. Υπάρχουν μέρες που λέω όλα είναι λάθος και μέρες που λέω πόσο τυχερός είμαι με τα παιδιά μου, τους φίλους μου, που έκανα πράγματα που ονειρεύτηκα ή ακόμα κι αυτά που δεν είχα τολμήσει ποτέ να ονειρευτώ. Αλλά κάπως έτσι δεν είναι η κρίση της μέσης ηλικίας;»

Με τα δικά τους λόγια

Χριστίνα Αλεξανιάν (Μάνια)

«Το αποτύπωμα στον χαρακτήρα της ηρωίδας μου είναι ίδιο, όπως τότε. Σταθερά στη ζωή της είναι η φιλία, από εκεί αντλεί τη δύναμή της, πλέον γίνεται πιο δυναμική και παίρνει πρωτοβουλίες. Εγώ τώρα, σαν Χριστίνα, ναι, είμαι πιο σύγουρη για τις επιλογές μου, αποφασίζω πιο γρήγορα, αναγνωρίζω τις ανάγκες μου πιο συνειδητά. Στη δουλειά μου οι επιλογές μου νιώθω πως με προχώρησαν, κάτι μου έμαθαν, με έκαναν καλύτερη. Οι απώλειες αγαπημένων προσώπων με κλόνισαν αλλά και με ωρίμασαν και αναδρομικά κατάλαβα καλύτερα την ηρωίδα μου».

Βίκυ Βολιώτη (Ηρώ)

«Η ηρωίδα μου, συνεπéστατη σεναριακά, ψάχνεται συνεχώς, είναι ανικανοποίητη. Στη δική μου ζωή δεν ονειρευόμουν ποτέ συγκεκριμένους στόχους, δεν είχα στρατηγικές καριέρας, πλάνα, σχέδια. Έχω μετανιώσει για κάποια πράγματα, αλλά είμαι ευγνώμων για άλλα που ήρθαν, για τις ενδιαφέρουσες συναντήσεις που είχα, για όλα όσα με ωρίμασαν».

Αγγελική Δημητρακοπούλου (Αθηνά)

«Η Μιρέλλα σαν να είχε γράψει ενδιάμεσα τα 20 χρόνια που λείπουν και να συνέχισε χωρίς διακοπή. Αν πας πίσω το νήμα, όλα δένουν. Η Αθηνά έχει μια βαθιά σκέψη πάνω στη ζωή με ένα φαινομενικό συντηρητισμό. Εγώ πάλι, από τότε που έγινα μητέρα, άλλαξα σε πολλά αλλά και σαν ηθοποιός. Από κει που ασυνείδητα όλη μου η μέρα είχε στο επίκεντρο τη βραδινή παράσταση, βούτηξα μες στη ζωή, ελευθερώθηκα, έπαψα να είμαι αποστειρωμένη και όλη η οπτική μου άλλαξε».

Άλκης Κούρκουλος, Χριστίνα Αλεξανιάν, Λάμης Ζαρουτιάδης, Μιρέλλα Παπασιονόμου

Ποια είναι η δική σου Αποκάλυψη;

Ο σκηνοθέτης και οι ηθοποιοί της παράστασης «**Αποκάλυψη**» εξομολογούνται...

Επιμέλεια: A.V. TEAM, Apocalypse@Nick Knight-SHOWstudio for Onassis Stegi

Στην πρώτη συνεργασία του με τη Στέγη του Ιδρύματος Ωνάση, ο **Θάνος Παπακωνσταντίνου** αντλεί έμπνευση για μια σύγχρονη τελετουργία από ένα από τα πιο επιδραστικά και δυσερμήνευτα κείμενα στην ιστορία της ανθρωπότητας, την «Αποκάλυψη» του Ιωάννη. Από τις 3 έως τις 20 Οκτωβρίου το όραμα του Ιωάννη «στοιχειώνει» ερμηνευτές και θεατές της παράστασης. Οι Αλεξία Καλτσίκη, Μαρίαννα Δημητρίου, Καλλιόπη Σίμου, Ελένη Μολέσκη, Κλεοπάτρα Μάρκου, Θανάσης Δόβρης, Σωτήρης Τσακομίδης, Μάριος Παναγιώτου, Μιλτιάδης Φιορέντζης, Γιώργος Δικαίος μάς μεταφέρουν σε μια σκηνική αλληγορία για τη Δευτέρα Παρουσία, τους Τέσσερις Καβαλάρηδες, τις Επτά Σφραγίδες, τον Αμνό του Θεού, τον 666.

Θάνος Παπακωνσταντίνου «Η δική μου αποκά- λυψη συνέβη όταν συνειδητοποίησα πως ο μηχανισμός που προτείνει το κείμενο της "Αποκάλυψης", ότι, δηλαδή, με βία θα τε- λειώσει ο κόσμος όπως τον γνωρίζουμε, θα γίνει ξεδιάλεγμα "κα- λών" και "κακών", θα ε- πικρατήσουν οι "καλοί" και θα οδηγηθούμε τελικά σε έναν καινού- ριο κόσμο που δεν έχει καμία σχέση με τον δικό μας, έναν κόσμο τελειότητας, είναι στην πραγματικότητα ο άμε- σος ή έμμεσος "ηθικός αυτοργός" για κάθε ουτοπικό κίνημα του νεωτερικού κόσμου».	Αλεξία Καλτσίκη «Όταν ερωτεύτηκα για πρώτη φορά, όταν έπασα το πόδι μου, όταν γέννησα, όταν μας γιούχαραν στην Επίδαυρο, όταν συνάντησα ανθρώ- πους που κλόνισαν τις βεβαιότητές μου. Η Αποκάλυψη είναι ένας βίαιος αμετακλήτος αποχαιρετισμός του παλιού και ένα καλω- σόρισμα του καινού- ριου. Ενός καινούριου τρομακτικού καθώς δεν έχουν υπάρξει ακόμα οι λέξεις για να το περιγράψουν».	Μαριάννα Δημητρίου «Βρέθηκα, λοιπόν, σε ένα νησί της άγνοης γραμμής. Μόλις είχα χάσει τον πατέρα μου, ήμουν σε μεγάλη αναστάτωση, σχε- δόν τρέλα, και δεν ήξερα τι να κάνω.. Έξω από μια εκκλη- σία ένας ηλικιωμέ- νος παπάς πότιζε κάτι δέντρα. Λέω, παπά μου, συνέβη αυτό. Τι να κάνω; Με κοιτάει καλά καλά και απαντάει: "Τίποτα. Και συνέ- χισε το πότισμα".	Σωτήρης Τσακομίδης «Από τις πρώτες μου μνή- μες, όταν ήμουν τεσσάρων χρόνων, είχαμε πάει με τους γονείς μου μονοή- μερη εκδρομή στη Μονή, ένα μικρό νησί απέναντι από την Αίγινα. Εκεί σε ένα κάμπινγκ θυμάμαι είδα για πρώτη φορά στη ζωή μου ένα γυμνό κοριτσάκι περίπου στην ηλικία μου, σημειωτέων δεν είχα άλλα αδέρφια. Γύρισα έντρομος στον πατέρα μου και του είπα "ο" αυτό το παιδάκι του κόψαν το πουλί!" Θυ- μάμαι ότι ο μπαμπάς μου δεν μου εξήγησε, απλά γέλασε. Έμεινα για καιρό με την απορία. Αργότερα κατάλαβα. Αποκάλυψη ήταν η εικόνα μαζί με τον τρόμο!»	Θανάσης Δόβρης «Εκπαιδεύουμε νέους να ρίχνουν φωτιά σε ανθρώ- πους, αλλά οι δι- οικητές τους δεν τους αφήνουν να γράψουν "Γα- μάω" στ' αερο- πλάνα τους επει- δή είναι άσεμνο". Αυτή η φράση του μονόλογου του Μ. Μηράντο στο "Αποκάλυ- ψη τώρα", μου αποκαλύπτει συνεχώς αυτόν τον καιρό, σε όλο το εύρος της και σε κάθε έκφραση ζωής».	Καλλιόπη Σίμου «Η δική μου Απο- κάλυψη... είναι ένα κυριακάτικο τραπέζι, όπου συ- ναντώ όλους τους αγαπημένους μου, μετά από πολλά χρόνια, έχοντας κάνει ένα μακρύ, μοναχικό και δύσκολο ταξίδι. Ενωνόμαστε σε αυτό το γιορτινό τραπέζι για ένα τελευταίο, ατελεί- ωτο γλέντι, για μια χαρούμενη και πα- ρήγορη μοίρασιά».	Γιώργος Δικαίος «Κάθε μικροστιγ- μή, κατά την οποία, κάτω από τις πιο αντίξοες συνθήκες, δημιουργείται είτε σε προσωπικό είτε σε συλλογικό επίπεδο η "φωτιά" για μια μικρή ή μεγάλη επανάσταση και η ανάγκη για αλ- λαγή και ανατροπή. Αυτή η μορφή πίστης είναι κοντά σ' αυτό που θα ονόμαζα δική μου Αποκάλυψη και έχω την αίσθηση ότι συμβαδίζει αρκετά με την αφήγηση που επιχειρούμε να επικοι- νωνήσουμε και στην παράσταση».	Κλεοπάτρα Μάρκου «Η ακινησία του νου στη σωπή, εκεί όπου παύει ο ατέριμος θόρυ- βος της σκέψης και ξεκινά το άφημα στη Χάρη της Φύ- σης, ενός Αγαπη- μένου. Η γέννηση ενός παιδιού, το πρόσωπο ενός αν- θρώπου λίγο πριν πεθάνει, η επιστρο- φή στο "σπίτι", ότι με αφοπλίζει και με μεταμορφώνει, ό,τι με εκριζώνει και με ανα-σταίνει, ο Άλλος, η Αγάπη, η Αλήθεια».	Μιλτιάδης Φιορέντζης «Η Αποκάλυψη, το Ιερό Δισκοπότηρο, τα Άγια των Αγίων, το Ύστατο Σατόρι, είναι για μένα η στιγμή κατά την οποία ο άνθρωπος παύει να φοβάται. Όταν αποχωρίζεται τα δεδομένα που ξέρει και εναρ- μονίζεται με την ανώτερη εκδοχή του εαυτού του. Όταν επιστεύεται το ευρύτερο και βρίσκει τον ισόθεο προορισμό του. Όταν ξεβोλεύεται και αλλάζει. Και κυ- ρίως όταν αγαπά».	Ελένη Μολέσκη «Για μένα η Απο- κάλυψη δεν μπο- ρεί να είναι κάτι προσωπικό. Πατί ζητούμενο της εί- ναι η διάλυση κάθε ατομικότητας και η ένταξη όλων μας σε μια συλλογική και συντονισμένη κίνηση για αλλα- γή, όλων όσων ξέ- ρουμε. Μια επιθυ- μία να αρχίσουμε την αφήγηση του κόσμου και πάλι από την αρχή, με εντελώς καινού- ριες λέξεις».
--	---	--	--	---	---	---	---	---	---

INFO

Κεντρική Σκηνή της
Στέγης, 3-20 Οκτω-
βρίου, 20.30

ΣΤΟΝ ΝΕΟ ΚΟΣΜΟ ΜΕ ΤΗ STELLA

Η συνθέτρια και μουσικός Στέλλα Χρονοπούλου (Stella) λίγες ώρες πριν παίξει live στο opening του Neos Kosmos Stegi Block Party, στους δρόμους γύρω από τη Στέγη του Ιδρύματος Ωνάση (Πέμπτη 26/9), απαντάει στο ερωτηματολόγιο της ATHENS VOICE.

ATHENS ID

Επιμέλεια: Γιώργος Δημητρακόπουλος
Φωτό: Leonidas Kourmadas

Ποιο είναι το πρώτο πράγμα που θα έκανες, αν ήσουν δήμαρχος για μια μέρα;
Χαρακίρι.

Η πρώτη δουλειά που έκανες στην Αθήνα;
Ζωγράφισα 80 ξύλινα ρολόγια.

Πού ζεις τώρα;
Τα τελευταία 4 χρόνια ζω στην Κυψέλη. Τη διάλεξα τελείως τυχαία, απλά βρήκα ένα σπίτι που μου άρεσε εδώ. Μετά κατάλαβα ότι μου άρεσε γενικά.

Πού αλλού θα ήθελες να ζήσεις στην Ελλάδα;
Στα Πάννενα.

Το καλύτερο σύνθημα που έχεις δει σε αθηναϊκό τοίχο;
«Κάποιος ψένει ψάρι».

Ποιο είναι το καλύτερο μέρος για να απομονώνεσαι στην Αθήνα;
Το βουνό της Καισαριανής.

Ο μεγαλύτερος αθηναϊκός φόβος σου;
Σεισμός;

Ποιο είναι το πρώτο αθηναϊκό στιγμιότυπο που θυμάσαι;
Με τους γονείς μου στο αυτοκίνητο να κατεβαίνουμε την Καλλιδρομίου.

Τι σου λείπει από την Αθήνα της παιδικής σου ηλικίας;
Η γειτονιά.

Η πιο τυπική αθηναϊκή ταινία που έχεις δει;
Το «Μανία» (1985) του Γιώργου Πανουσόπουλου.

Η καλύτερη θέα στην Αθήνα;
Οικισμός Παπανδρέου, στα Τουρκοβούνια.

Τι θα πρωτοέδειχνες στην πόλη σε έναν ξένο καλεσμένο σου;
Την Αθηνάς, το εμπορικό τρίγωνο.

Μια συναυλία που δεν θα ξεχάσεις ποτέ;
Των Poni Hoax (6/12/2008), γιατί όταν βγήκα είδα όλη την Αθήνα να καίγεται.

Ο αγαπημένος σου περίπατος στην Αθήνα;
Πάνω κάτω στη Φωκίωνος.

Ποιος είναι ο αγαπημένος σου δρόμος στην πόλη;
Η Πανεπιστημίου.

INFO

Το νέο της single «The Race» κυκλοφορεί από το καναδικό label Arbutus Records.

Η Στέγη του Ιδρύματος Ωνάση αγαπάει τον πολιτισμό όσο και την απόλαυση, τους καλλιτέχνες όσο το κοινό και τους γείτονές της, και γιορτάζει την έναρξη της σεζόν την Πέμπτη 26/9 με ένα πάρτι. Από τις 17.30, η Αθήνα χορεύει στους δρόμους γύρω από τη Στέγη στο περίφημο block party του Νέου Κόσμου. Περιλαμβάνει συναυλίες, Djsets, performances και δωρεάν μπίρα. Δείτε παρακάτω το line up.

17.30 - 19.00
Athens Disco Kidz w/ DJ Palon για παιδιά και οικογένειες

19.00 - 20.00
Santoner (aka Yiorgos Garavellos)

20.00 - 21.00
Trophy Wives (Stathis Mitropoulos + D'Arcy Foxx)

21.00 - 22.00
Stella Live

22.00 - 00.00
Discosodoma Soundsystem

* Performances
by Kargela Tromokratisch,
A Man to Pet, Go Go Boys
* Tailor-Made Visuals by The
Queer Archive

The Slayer Kings

Η πιο σκοτεινή μπάντα της Αθήνας έχει νέο άλμπουμ

Επιστρέφουν δισκογραφικά με το νέο, δεύτερο, άλμπουμ «*Tetragrammaton*» και «ανα-σταίνουν» το metal χωρίς κλισέ και εύκολα τρικ. Δίνουν επιλεκτικά μυσταγωγικές συναυλίες με ατμόσφαιρα και ήχο που θερίζει. Και αδιαφορούν για τα views. Οι **Slayerking** έχουν νέες σκοτεινές ιστορίες και ο τραγουδιστής και μπασίστας του συγκροτήματος **Ευθύμης Καραδήμας** τις μοιράζεται στην **ATHENS VOICE**.

Του ΔΗΜΗΤΡΗ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗ
Φωτό: SETH SIRO ANTON

Το ολλανδικό label με το οποίο συνεργάζεστε περιγράφει το νέο σας άλμπουμ ως «την πιο σκοτεινή κυκλοφορία της χρονιάς». Τι σημαίνει για σένα σκοτάδι και τι σε γοητεύει σε αυτό; Το σκοτάδι είναι το πέπλο γαλήνης που αγκαλιάζει την ψυχή μετά από μία βροχή αντιαισθητικών χρωμάτων. Η καθέλκυση του μυαλού στα ήρεμα νερά των ονείρων. Αυτό είναι για εμένα το σκοτάδι.

Πού και πώς δημιουργήθηκε το νέο άλμπουμ σας; Τι σας οδήγησε στο να εμπιστευτείτε τον Marcus Jidell στη μίξη και την παραγωγή του «*Tetragrammaton*», ο οποίος btw επιμελείται και το νέο single των *Candlemass*; Μας άκουσε σε μια κοινή εμφάνιση που είχαμε οι δύο μπάντες. Του αρέσαμε και μας το είπε. Ήταν πολύ ευγενικό από μέρους του γιατί δεν τον ρώτησε κανείς. Θα έμενε ένα απλό κοπλιμέντο, αν δεν τον καλούσαμε ένα χρόνο μετά να αναλάβει την παραγωγή του άλμπουμ. Ο λόγος ήταν οι γνώσεις του και η διάθεσή του. Η συμβολή του ήταν μεγάλη και θεωρώ το στοίχημα κερδισμένο.

Πώς καταλήξατε στον τίτλο «*Tetragrammaton*»; Υπάρχει το σκοτάδι που περιέγραφα πιο πάνω, και υπάρχει και το σκοτάδι του τρόμου. Αυτό το δεύτερο θα έλεγε κανείς ότι φτιάχτηκε για να τιθασεύσει τα ανθρώπινα πάθη. Για να φοβίσει και να αποτρέψει. Αρχηγός αυτού κάποια άυλη οντότητα, κατασκεύασμα ανθρώπων. Όχι απαραίτητα κακών. Σίγουρα δογματικών, άκαμπτων και ενίοτε σκληρών. Σαν τους δασκάλους της δεκαετίας του '70, ένα πράγμα. Η φράση *Tetragrammaton*, που είναι ελληνική, αναφέρεται στα 4 γράμματα του ονόματός του, που από φόβο κανείς δεν τολμούσε να προφέρει.

Οι στίχοι σου, για μένα τουλάχιστον, διαβάζονταν πάντα και σαν ποιήματα. Ποια σπέρματα γονιμοποίησαν τις σκέψεις σου αυτή τη φορά; Είναι μικρές ερωτικές ιστορίες εκδίκησης. Παρουσιάζω τη σκοτεινή πλευρά της θρησκευτικής πίστης. Την ωφελιμιστική πίστη, αν μπορούμε να την ονομάσουμε έτσι, όπου υπάρχει αντάλλαγμα. Αυτό που πιστεύω πως θα μου προσφέρει αυτά που θέλω. Στο κέντρο αυτής είναι ο εγωισμός. Αυτός οδηγεί και στην εκδίκηση, που είναι μπτέρα πολλών δεινών. Εμείς τραγουδάμε αυτά τα δεινά για να τα ξερκίσουμε.

Ποιο τραγούδι σάς παίδεψε περισσότερο στο στούντιο και γιατί; Δεν θυμάμαι κάτι συγκεκριμένο. Ήμασταν πάνω από χρόνο προβαρισμένοι και οι ηχογραφήσεις είχαν μεγάλη διάρκεια. Αυτό που μας παίδεψε, αν μπορείς να το πεις έτσι, ήταν το χτίσιμο του ήχου. Να δημιουργήσουμε μια ηχητική ταυτότητα πέρα από τη νόρμα της εποχής. Να ξεφύγουμε από το «ωραίο» που λένε όλοι και να βρούμε κάτι άλλο που θα αναδείξει την «ασχήμια» των στίχων. Δεν είμαστε ποη για να κυνηγήσουμε τις μάζες. Με τη βοήθεια του Μάρκου προσπεράσαμε αυτό που λένε όλοι καλό και εμείς αδιάφορο, και σπρώξαμε τα όρια λίγο πιο πέρα να βρούμε άλλες ισορροπίες. Νομίζω τα καταφέραμε. Όλο το άλμπουμ ακούγεται λες και παίζουμε ζωντανά στο σαλόνι ενός παλιού αρχοντικού μέσα σε έναν ασφόδελο λειμώνα, εκεί πέρα από τους βάλτους.

Συνθέσεις μακριά από τη δομή ενός τυπικού metal hit, prog στοιχεία και

διάθεση πειρατισμού πάνω στο doom, πανκ ξεσπάσματα, κλασικό-τροπα κιθαριστικά σόλο, απρόσμενες ενορχηστρώσεις κι ένα νεκρομεταλλικό old school εξώφυλλο από τον Ρουμάνο καλλιτέχνη Costin Chioreanu. Την ήθελες αυτή την αντίθεση και γιατί; Το μόνο που δεν καταφέραμε είναι να κάνουμε το άλμπουμ να μυρίζει μούχλα. Όλα τα άλλα στοιχεία του κουρασμένου παρατηρητή που βυθίζεται αργά στο πένθος της φύσης είναι εκεί.

Στα τελευταία live σας με τους *Batushka* και *Septicflesh* ενισχύσατε τη θεατρικότητά σας, εντάσσοντας χορογραφίες επί σκηνής. Είναι κάτι που θα δούμε ξανά στις επόμενες ζωντανές εμφανίσεις σας; Ναι, αυτό είναι το στοίχημα τώρα. Έχει ανεβασμένο κόστος σαν παραγωγή, αλλά είναι βασικό κομμάτι της εμπειρίας.

Αγχώνεσαι πριν βγεις στη σκηνή; Υπάρχει πάντα το άγχος γιατί με νοιάζουν πολλά πράγματα. Αυτοσυγκεντρώνομαι όμως και μπαίνω στον ρόλο της φιγούρας. Το καπέλο βοηθά πολύ. Δεν έχω οπτική επαφή με κανέναν. Βυθίζομαι στο όνειρο.

«Όσο πιο ψηλά ανεβαίνει ο άνθρωπος τη σκάλα της γνώσης, τόσο βαρύτερο γίνεται το φορτίο της ζωής» έχεις δηλώσει παλιότερα. Πόσο βαρύ είναι το φορτίο για μια underground μπάντα όπως οι *The Slayerking* στην εποχή παντοδυναμίας των streaming υπηρεσιών; Παλιότερα ήταν η παντοδυναμία των μεγάλων εταιρειών και των κατά τόπους διανομέων. Ό,τι έφερναν αυτοί θα άκουγες. Με τις δικές τους επιλογές μεγάλωσαμε. Έχω την εντύπωση πως τώρα είναι καλύτερα. Γκρινιάζει ο κόσμος, δεν προλαβαίνει να τα ακούσει όλα, λέει, αλλά έχει επιλογές. Και αυτό είναι βασικό στοιχείο της ελευθερίας. Οι επιλογές.

Με ποιους δαίμονες πάλεψες τελευταία; Μεγαλώνοντας παλεύω να κρατήσω τον ενθουσιασμό μου για πράγματα. Από ένα σημείο και μετά ξέρεις τη διαδρομή και ψάχνεις κρυμμένες εικόνες και νοήματα να πλουτίσεις τη ρουτίνα σου.

Το «*Holy Mountain*» του *Alexandro Jodorowsky* είναι μια σημαίνουσα αναφορά στη σκηνική σας παρουσία. Τι σε άγγιξε σε αυτό το μεξικάνικο φιλμ του 1973; Μου αρέσει η ματιά του. Είναι δηλητηριώδης. Αλλά από αυτό το δηλητήριο που σε σωστές δόσεις είναι φάρμακο.

Είστε ένα δεμένο αλλά ετερόκλητο τρίο με διαφορετικές μουσικές καταβολές. Αλήθεια, πώς τα «βρίσκετε» μουσικά; Είμαστε αρκετά έμπειροι να αναδεικνύουμε αυτά που μας ενώνουν. Και είναι περισσότερα από αυτά που μας χωρίζουν. Η ιδιαιτερότητα του τρίο, πέραν της μουσικής, είναι ότι κανείς δεν κρύβεται πίσω από κάποιον. Κατά κάποιο τρόπο αυτό ίσως σε κάνει και πιο υπεύθυνο σαν μονάδα. Δεν περισσεύεις. Είσαι όσο χρήσιμος είναι και οι άλλοι.

Εθεάθη στην τελευταία συναυλία των *Slayer* στην Ελλάδα. Πώς σου φάνηκε; Πολύ ωραία. Υπήρχαν κάποιοι καλλιτέχνες που λειτούργησαν σαν «πνευματικοί πατέρες» για μια μερίδα παιδιών με δύσκολη εφηβεία τη δεκαετία του '80. Αυτοί ήταν από αυτούς. Ήταν οι δικοί μας ήρωες. Και όσο υπάρχουν, υπάρχει και η εφηβεία μας. Τώρα πρέπει να αντιμετωπίσουμε το δικό τους τέλος ηρωικά.

Ποιο άλμπουμ παίζει στο αυτοκίνητό σου αυτή την περίοδο; AC/DC, «*Back in Black*». **A**

Η ΡΑΦΙΚΑ ΣΑΟΥΓΙΣ και το «μυ

Λίγο πριν την πρεμιέρα «Euroreana» στην Εναλλακτική Σκηνή της Εθνικής Λυρικής Σκηνής, η ATHENS VOICE μαθαίνει τα πάντα για το

Του ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΤΣΙΤΣΟΠΟΥΛΟΥ, Φωτό: Α. ΣΙΜΟΠΟΥΛΟΣ

«Μυθολόγημα της νέας γενιάς»

τι συμβαίνει σε μια παιδική χαρά στο κέντρο μιας «τυπικής πόλης του δυτικού κόσμου»

INFO
Europeana
Πρώτη παρουσίαση /
Συμπαράγωγή με τα Ibsen
Awards και τη Lineculture
26, 27, 28 Σεπτεμβρίου
Ώρα έναρξης: 20.30
Εναλλακτική Σκηνή Εθνι-
κής Λυρικής Σκηνής
Κέντρο Πολιτισμού Ίδρυ-
μα Σταύρος Νιάρχος

Ραφίκα, έχεις άγχος για την πρεμιέρα του «Europeana»; «Νομίζω ότι το άγχος είναι πάντα εφηβικό, τουλάχιστον το δικό μου. Δεν έχω άγχος για την πρεμιέρα, περισσότερο περιέργεια και χαρά, γιατί για εμένα κάθε παράσταση είναι μια συζήτηση. Ένας διάλογος».

Το «Europeana» είναι ένα πρωτότυπο έργο για τα εφηβικά όνειρα, την ομορφιά, την τρυφερότητα και τις ανησυχίες της εφηβείας. Επίκεντρο του έργου –μια διεθνής παραγωγή που έχει τιμηθεί με την υποτροφία Ίψεν, από τα σημαντικά ομώ-
νυμα νορβηγικά βραβεία– αποτελούν 150 καταγεγραμμένες αφηγήσεις ασυνόδευτων προσφυγόπουλων. Οι ελπίδες και τα όνειρα αυτών των μικρών σύγχρονων Οδυσσέων που διέ-
σχισαν εμπόλεμες και αφιλόξενες περιοχές συνδέονται με το κλασικό θεατρικό έργο του Ερρίκου Ίψεν «Ο μικρός Έγιολφ», στο οποίο τίθεται υπό αμφισβήτηση η ανθρώπινη ευθύνη. Κεντρικός χαρακτήρας ένα παιδί που προσπάθησε αποτυχ-
μένα να γίνει αποδεκτό από τους εγωκεντρικούς γονείς του και εντέλει χάθηκε στον βυθό της θάλασσας δίνε αφορμή στη Ραφίκα Σαουίς να στήσει ένα πρωτότυπο «μυθολόγημα» για τη νέα γενιά. Ευκαιρία να ξαναμιλήσουμε μαζί της.

«Οι μόνες προσδοκίες που έχω είναι όσοι είναι στη σκηνή πάνω να ευχαριστηθούν τη διαδικασία και να είναι γι' αυτούς μια ό-
μορφη εμπειρία. Ό,τι και να γίνει, δεν είναι το τέλος του κόσμου. Μια παράσταση είναι. Το πιο όμορφο για εμένα είναι ότι όσα παιδιά συμμετείχαν στα ερευνητικά εργαστήρια γύρω από το έργο του Ερρίκου Ίψεν “Ο μικρός Έγιολφ” μοιράστηκαν ό,τι ή-
ταν γι' αυτούς σημαντικό και τελικά μέσα από την έρευνα και τη διαδικασία δημιουργήθηκε από τους συμμετέχοντες ένα νέο έργο. Που δεν έχει μέσα “θέλω” με την έννοια της κτήσης, παρά “ονειρεύομαι με μια δόση ελευθερίας” και με την έννοια του “συμπεριλαμβάνω”. Εκεί παρηγορούμαι και εγώ».

**Όλα συμβαίνουν σε μια παιδική χαρά στο κέντρο μιας «τυ-
πικής πόλης του δυτικού κόσμου» λέει το δελτίο Τύπου. Έφηβοι που συναντιούνται προερχόμενοι από διαφορε-
τικές κοινότητες. Πώς το «μυθολόγημα της νέας γενιάς», πυρήνας της παράστασής σου, μπορεί να μιλήσει συνολικά για μια αθηναϊκή ή ευρωπαϊκή εφηβεία;** Μπορείς ποτέ να μιλήσεις συνολικά για όλους τους ανθρώπους; Μια δόση είναι η δική σου αίσθηση ή διερώτηση για τα πράγματα, και μια, στην περίπτωση αυτού του έργου, η στατιστική «αλήθεια» με βάση την πλειοψηφία. Τα ερευνητικά εργαστήρια που δημιουργή-
θηκαν ως πλατφόρμες όπου συναντήθηκαν έφηβοι από δια-
φορετικές χώρες, κοινότητες και τάξεις δεν αντιπροσωπεύουν μόνο μια εντόπια πραγματικότητα. Συνέβη, γιατί μπορεί και να μη συνέβαινε, τα παιδιά να δημιουργήσουν μια φωνή. Τη φωνή βέβαια όσων συμμετείχαν στην πλατφόρμα διασύνδεσης εφή-
βων. Εκεί τα παιδιά, απαντώντας στην ερώτηση «πώς προσδι-
ορίζω τον εαυτό μου τώρα και πώς φαντάζομαι τον εαυτό μου στο μέλλον», βρήκαν πολλούς κοινούς τόπους, δημιούργησαν ενσυναίσθηση και μια δική τους κοινωνία, σπάζοντας κάθε τοίχο, αποστιγματίζοντας τη διαφορετικότητα σεβόμενοι και αποδεχόμενοι τη ζωή κάθε ανθρώπου. Στατιστικά μιλώντας, με βάση τα εργαστήρια και τις συνεντεύξεις, οι περισσότεροι έ-
φηβοι συναντιούνται στη μοναξιά και σε πολλούς παρόμοιους πόνους. Η παιδική χαρά είναι ένας μη τόπος, ένας ουδέτερος, άχρονος τόπος, όπου μπορεί να συναντηθεί οποιοσδήποτε με οποιονδήποτε. Επίσης είναι ένα κατασκεύασμα των ενηλίκων, που αποτυπώνει πως αυτοί θεωρούν ότι τα παιδιά πρέπει να παίζουν. Όμως τα παιδιά και ιδιαίτερα οι έφηβοι, το «τέταρτο φύλο», μπορούν να ανατρέψουν τα πάντα και να χρησιμοποιή-
σουν τον χώρο αυτόν εντελώς απρόβλεπτα και διαφορετικά.

Υπάρχει ένας σούπερ ήρωας στην παιδική χαρά μαζί με τα παιδιά. Τι ακριβώς κάνει; Ο σούπερ ήρωας είναι ένα αμάλ-
γμα από διαφορετικούς σούπερ ήρωες της Μάρβελ και είναι πότε καλός και πότε κακός. Συμβολίζει το δυτικό, πατριαρχικό σύμβολο του ήρωα. Κάτι σαν δήμιος. Στο έργο τα παιδιά λένε «δεν έχουμε ανάγκη από ήρωες... Μια δουλειά, την οικογένειά σου, απλότητα και ηρεμία...». Περιέργως σαν να γνωρίζουν την έννοια του πεπερασμένου.

**Ως παιδί εσύ υπήρξες ευτυχισμένη; Η διπλή, ελληνοσυρι-
ακή, σου ταυτότητα μαζί με λίγες στάλες ενσυναίσθησης σε έκανε να βλέπεις τα πράγματα «διπλά»; Και πόσο μα-
κριά (ή όχι) βρισκόσουν από τον κόσμο του Έγιολφ;** Δεν είχα σαν παιδί δυστυχώς μεγάλη σχέση με τη διπλή καταγωγή μου, καθώς δεν μιλώ τα αραβικά και δεν έχω επισκεφτεί ποτέ τη Συρία. Είμαι όμως πια –και προσπαθώντας να κατανοήσω περισσότερα για τον τόπο του πατέρα μου– πολύ περήφανη για την καταγωγή μου. Και θα ήθελα πολύ να καταφέρω να μάθω αραβικά και πριν φύγει ο πατέρας μου να του μιλήσω στη γλώσσα του. Μεγάλωσα σε μια αστική οικογένεια. Φυσικά κάθε άνθρωπος κουβαλάει τους δικούς του «πόνους» σε κάθε συνθήκη. Επίσης, δεν είμαι τόσο μικρούλα και έτσι στα 90s και millennium νομίζω, χωρίς να θέλω να γενικεύσω, υπήρχε μια παραποιημένη πραγματικότητα... Όταν έρχεται η ενηλικίωση και η ζωή, η προσγείωση είναι πάντα απότομη. **A**

ASTYTHERAPY

ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ ΜΕ ΤΗΝ ΥΠΟΓΡΑΦΗ ΤΟΥ

RTMONE

Του ΝΙΚΟΥ ΠΑΠΑΗΛΙΟΥ

Ασπρόμαυρες χαρακτηριστικές φιγούρες που ίσως έχεις δει στους δρόμους της Αθήνας και σε τραβούν σαν καθρέφτης να τις κοιτάξεις πιο προσεκτικά. Σαν να βλέπεις τον εαυτό σου. Χρησιμοποιώντας την ίδια γλώσσα με αυτή που επιλέγει να επικοινωνήσει στους τοίχους, ο εικονογράφος και street artist RTMone, συνιδρυτής του δημιουργικού στούντιο Imaginary Rooms, πραγματοποιεί την πρώτη του ατομική έκθεση «Astytherapy» στην Εφημερίδα ΑΤΗ. Ένα σύνολο ημερολογιακών σημειώσεων από άβολα συναισθήματα, εσωτερικές συγκρούσεις, επικοινωνιακά κενά. Από τι πάσχει η πόλη; Υπάρχει θεραπεία; Πριν δούμε από κοντά τα έργα του, μας έδωσε απαντήσεις.

Αστυθεραπεία: Ποιον ορισμό δίνεις εσύ και από ποιες ασθένειες πιστεύεις πως πάσχει η πόλη; Κάθε άνθρωπος οφείλει να βρει το προσωπικό του ψυχικό φάρμακο. Το αστικό περιβάλλον είναι κάτι αφύσικο και προβληματικό, ενδοτικώς σε απωθεί και οι τάσεις φυγής γέννησαν και τις αναγκαίες διακοπές. Την αποχή από τους πάντες και τα πάντα. Ο λεγόμενος «περίπατος με spraysans», η εξερεύνηση της πόλης, η επανένωσή μου με δημιουργικούς ανθρώπους, η εκφραστική εκτόνωση, λειτουργήσε θεραπευτικά για μένα. Το γνώριζα, το είχα ξεχάσει, το ξαναθυμήθηκα. Όλοι γνωρίζουν ποια είναι η θεραπεία τους, αλλά η ζωή στο άστυ μας αποπροσανατολίζει.

Με την πρώτη σου ατομική έκθεση κλείνει και ένας κύκλος ζωής για σένα. Τι κρατάς από αυτό και τι είναι εκείνο που θες να ξορκίσεις; Νομίζω ότι είναι πρόπον να κρατάμε όλες τις στιγμές που έχουμε ζήσει, καλές και κακές, δύσκολες ή ευχάριστες. Η κάθε μία θα φανεί ξανά χρήσιμη και θα ατσαλώσει το μέλλον μας. Είμαστε το σύνολο των βιωμάτων μας, καθώς και των επιλογών μας, που βέβαια, κι αυτές είναι σαφέστατα επηρεασμένες από τα βιώματα. Ξορκίζω το αόρατο φρένο της ζωής του ενήλικα, που δεν μας επιτρέπει να παίζουμε. Και φυσικά μιλάω για την αυθόρμητη έκφραση κι επικοινωνία.

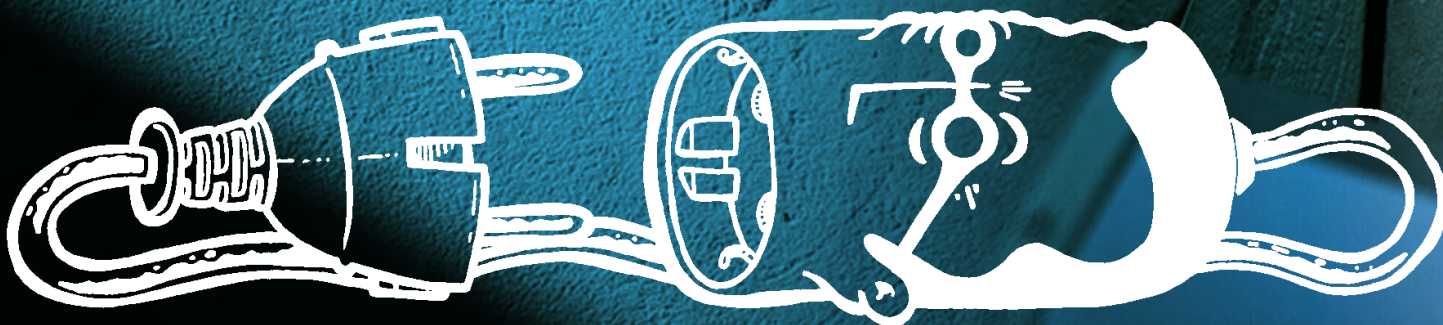
Τι θα δούμε στην ατομική σου έκθεση στην Εφημερίδα ΑΤΗ; Ουσιαστικά, παρουσιάζω ένα σύνολο ημερολογιακών σημειώσεων από άβολα συναισθήματα, εσωτερικές συγκρούσεις, επικοινωνιακά κενά. Μια γραμμική σειρά εικονογραφήσεων που επικοινωνούνται μέσω της γλώσσας με την οποία με έχει γνωρίσει το κοινό της Αθήνας τα τελευταία τρία χρόνια. Αυτής του λογότυπου, street art, graffiti, character ή όπως αλλιώς αντιλαμβάνεται το κοινό το σχέδιό μου μέσα στην πόλη.

Τι είναι αυτό που σε τράβηξε εξ αρχής στο «τύπου κόμικ» street art και τι θα ήθελες να περάσεις στον περαστικό; Μεγάλωσα διαβάζοντας κόμικς. Σαν παιδί, ήταν η διέξοδός μου από την πραγματικότητα, παρόλο που είχα υπέροχα παιδικά χρόνια. Δεν θέλω να περάσω κανένα απολύτως μήνυμα στους περαστικούς. Πλέον, όμως, γνωρίζω ότι ο αναγνώστης του street art μου μπορεί να δει τον ίδιο του τον εαυτό στα έργα μου. Όταν δει ένα θλιμμένο ή ένα εκνευρισμένο character μου, την ώρα που πηγαίνει ή γυρνάει από τη δουλειά του ή το σχολείο, μπορεί πολύ εύκολα να ταυτιστεί. Μαντέψτε γιατί!

Ταυτόχρονα από ταλαντούχος street artist μετατρέπεις σε «δάσκαλο» για μικρά παιδιά. Πώς είναι αυτή η εναλλαγή; Σε ενθουσιάζει να δουλεύεις με νέους; Είναι «βαρύς» ο όρος δάσκαλος. Με ενθουσιάζει να δουλεύω με νέους, μάλλον γιατί γίνομαι κι εγώ νέος. Εξηγώ πάντα στα παιδιά ότι αυτοί είναι οι δάσκαλοι κι εγώ ο μαθητής. Στην ουσία, όμως, είμαστε μια ομάδα. Ένα crew. Δεν υπάρχει κάποια εναλλαγή στις ιδιότητες μου. Κάνω αυτό που έχω πάντα με την παρέα μου, το crew μου. Μοιραζόμαστε την αγάπη μας για ό,τι μας εμπνέει. Εμπνέει ο ένας τον άλλον. Το graffiti/street art είναι ένα εκπαιδευτικό ταξίδι από μόνο του. Εμείς ταξιδεύουμε μέσα σε αυτό.

Πώς φαντάζεσαι καλλιτεχνικά τον RTMONE τα επόμενα χρόνια; Όπως τώρα κι έχοντας ολοκληρώσει τη σειρά παιδικών βιβλίων που δουλεύω! **A**

INFO
«Astytherapy»
Ατομική έκθεση
του RTMONE
Εφημερίδα ΑΤΗ:
Βυρσαρίωνος 9
& Σίνα 6. Εγκαί-
νια: Παρασκευή
27 Σεπτεμβρίου,
20.00-02.00
Διάρκεια: 27 Σε-
πτεμβρίου - 11
Οκτωβρίου

Ο αναγνώστης
του street art μου
μπορεί να δει τον
ίδιο του τον
εαυτό στα έργα
μου. Όταν δει ένα
θλιμμένο ή ένα
εκνευρισμένο
character μου, την
ώρα που πηγαίνει
ή γυρνάει από τη
δουλειά του ή το
σχολείο, μπορεί
πολύ εύκολα να
ταυτιστεί.
Μαντέψτε γιατί!

Η Μάρα Καρέτσου διηγείται τη ζωή της

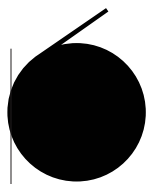
Από τη Λάρισα στον Ιόλα, στη Νέα Υόρκη και την pop art

Του ΓΙΑΝΝΗ ΝΕΝΕ - Φωτό: ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΑΣΤΑΡΔΗΣ

Είναι μία γυναίκα που εκπέμπει δύναμη και κοσμοπολίτικο αέρα. Έχει το speed της Νέας Υόρκης (ζει εκεί από τα 80s) αλλά δεν χάνει το ευρωπαϊκό της στιλ και μιλάει συγκινημένη για την Ελλάδα με ολόσωστα ελληνικά, ακόμα κι αν μπλέκει στα λόγια της μερικές αμερικάνικες λέξεις. Η τέχνη της έγινε διεθνώς γνωστή χάρη στην αναγνώριση που της έδειξε ο μεγάλος συλλέκτης και γκαλερίστας Αλέξανδρος Ιόλας και, δημιουργώντας κυρίως ελληνικά θέματα με σουρεαλιστική αίσθηση, γλυπτά, αντικείμενα, σχέδια και κοσμήματα, εκθέτει στις μεγαλύτερες πόλεις του κόσμου ακόμα και σήμερα. Η ομιλία της για την Pop Art στην Ελληνοαμερικάνικη Ένωση στις 26/9 ήταν η αφορμή για να μας μιλήσει για αυτή τη συναρπαστική ζωή δίνοντας από την αρχή τον τόνο: «Δεν θέλω περιεργές ερωτήσεις... Πώς να το πω. Δεν θέλω μακροσκελείς ερωτήσεις» λέει και ξεκινάμε...

MARA

Ξεκίνησα από τη Λάρισα. Ζωγράφιζα και έκανα και μικρά γλυπτά. Έκανα μικρά πεταλουδάκια φτιαγμένα από τον πηλό του Πηνειού, τον άργιλο, που μου έφερνε ο πατέρας μου.

Στη Σχολή Καλών Τεχνών μπαίνω τη δεύτερη φορά με υποτροφία στο τμήμα με τον Θανάση Απάρτη, τον μεγαλύτερο γλύπτη της εποχής. Και καθηγητής στη Σχολή και μαθητής του Αντουάν Μπουρντέλ, ενός από τους μεγαλύτερους γλύπτες του Παρισιού. Κι έτσι ξεκινάει η πορεία μου, yes.

Όταν έγινε ένας διαγωνισμός για τη θέση της επιμελήτριας στο Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο, στην έδρα Πλαστικής, έλαβα κι εγώ μέρος. Όταν ανοίξαν τους φακέλους εγώ ήμουν η πρώτη, κι έτσι έγινα επιμελήτρια στο Πολυτεχνείο σε ηλικία 24 χρονών. Ουάου.

Το '74, όταν είδα ότι θέλω να πάω πιο μακριά από την Ελλάδα, δίνω την παραίτησή μου. Θυμάμαι ότι και η μητέρα μου μου είπε: “Μείνε, είκοσι χιλιάδες δραχμές είναι πάρα πολλά λεφτά. Μια μέρα θα γίνεις πρύτανης στο Πολυτεχνείο”. Εγώ όμως πήρα τη βαλίτσα κι έφυγα και ήρθα στο Παρίσι. Εγκαθίσταμαι εκεί με τον άντρα μου τον Ιταλό, τον Πιέρ Λουίτζι Μπελάτσι, πολύ σπουδαίος ζωγράφος κι εκείνος τότε, και μικρός – 27 χρονών. Κι έτσι ξεκινάμε τη ζωή μας, χωρίς να ξέρουμε καν γαλλικά. Πάρα πολύ δύσκολα χρόνια.

Στο Παρίσι ήταν αρκετοί Έλληνες όπως ο Τάκης, ο Παύλος, ο Φασιανός. Δύσκολα χρόνια. Έπρεπε πρώτα να μάθουμε τη γλώσσα και μετά να δημιουργήσουμε έργα. Για τα δικά μου τα έργα, που ήταν γλυπτική, ήθελα πολλά λεφτά για τα κυτήρια. Βρήκαμε ένα ατελιέ στο Μονπαρνάς. Πότε πληρώναμε το νοίκι, πότε μας πετάγαν έξω. Πουλούσαμε κάποια έργα με τον σύζυγο, μας έβαζαν πάλι μέσα. Συνέχεια αυτό.

Τα έργα μου τότε, 70s-80s, είχανε πάντοτε αναμνήσεις από την Ελλάδα. Τον Απόλλωνα, ένα κεφάλι, ένα μπουστό Venus... Ότι είχαν τα ελληνικά μουσεία αλλά με ένα modernism και με ένα surrealism. Έκανα σε πούμε ένα μήλο μέσα σε ένα παράθυρο. Εκείνη την εποχή την ωραιότερη γκαλερί την είχε ο Πολ Φακέτι, Ιταλός, ο οποίος είχε τους μεγάλους καλλιτέχνες, και ο Αλέξανδρος Ιόλας, ο οποίος είχε μεγάλους καλλιτέχνες όπως ο Μαξ Ερνστ, ο Βίκτορ Μπράουνερ και άλλους. Σιγά-σιγά είδαμε ποιες ήταν οι καλές γκαλερί. Αρχισα να εκθέτω μπρούντζινα έργα με τη Λιλιάν Φρανσουά στη rue de Seine. Σιγά-σιγά είδα ότι η δουλειά μου έπρεπε να πετάξει και κάπου αλλού. Στις δύσκολες και μεγάλες γκαλερί. Πάντα κυνηγούσα το μοναδικό και το unique. Μια μέρα φορτώνω όλα μου τα έργα επάνω σε ένα καμιόνι –καμιά δεκαριά έργα που τα έκανα με πάθος και χρωστούσα ακόμα στα κυτήρια– και πάω στην γκαλερί του Φακέτι, του Ιταλού, και του λέω “I have my work, είναι εδώ έξω”. “Μα δεν μπορούμε αυτή τη στιγμή” μου λέει. “ΑΥΤΗ τη στιγμή!” του απαντώ. “Adesso signore!”. Κι ανοίγει το καμιόνι, βλέπει τα έργα και κάνει “Ουάου. Έχουμε έκθεση αμέσως”. Και κάνουμε εκεί το μεγάλο ντου. Ήρθαν όλοι οι μεγάλοι συλλέκτες, Γάλλοι, Ιταλοί και λοιπά, και μπόρεσα κι άρχισα να πληρώνω τα κυτήρια και όλα. Ήμουν πολύ ευχαριστημένη.

Μια μέρα μου λέει ο Φακέτι “Let’s go back to Athens”. Ήδη ήμουν πια 6-7 χρόνια στο Παρίσι. Του λέω “No, no, I don’t come back. I go front. Θέλω να πάω πιο μπροστά”. “No” μου λέει, “θα πάμε σε μία γκαλερί που γνωρίζω, στη Χάρντορ”. Σύγχρονη Χαρακτική λεγότανε. Λέω “Okay,

let’s go back to Athens. But I like America. I want very much to go to America”. “No” μου λέει, “this minute you go back to Athens”. Κι ερχόμαστε να κάνουμε την έκθεση στην γκαλερί αυτή. Όλα τα έργα ήταν αναμνήσεις Ελλάδος, μπρούντζινα, κολόνες σπασμένες, Αφροδίτες, πολύ σουρεαλιστικά έργα. Ήταν το '79-'80. Αγοράστηκαν όλα τα έργα.

Και μια μέρα, καθώς ήμουν εκεί στην γκαλερί, μπαίνει μέσα ο Ιόλας με τη γούνα, εξτρα-ορντινέρ, και λέει: “Ποιος είναι αυτός ο άντρας που κάνει αυτά τα έργα; Αυτά είναι σουρεαλισμός και μ’ αρέσουν”. Του λέω “εγώ”. Μου λέει “Θέλετε να πάτε Αμερική;” Χα! The magic word.

Κι έτσι πάω με τον Ιόλα στη Νέα Υόρκη. Εκεί, είχε την ωραιότερη γκαλερί, γωνία 57 και Park Avenue στην οποία εξέθετε Μπράουνερ, Πικάσο, Μαγκρίτ... Τους μεγαλύτερους σουρεαλιστάς ο Ιόλας τους προώθησε. Ήταν καλύτερες και οι εποχές τότε. Μιλάμε για '77-'80, που ήταν η χρυσή περίοδος της τέχνης στην Αμερική. Εκεί τότε γεννήθηκε η ποπ-αρτ κι εκεί γνώρισα όλους τους καλλιτέχνες: τον Ρόι Λίχτενστάιν, τον Άντι Γουόρχολ, τον Τζάσπερ Τζονς, τον Ρόμπερτ Ράουζενμπεργκ, τους μαστέρς της τέχνης. Ήμουν τυχερή να τους γνωρίσω από κοντά. Amazing. Έτσι γνώρισα την ποπ αρτ, που μου έκανε πάρα πολλή εντύπωση.

Ο κάθε καλλιτέχνης έχει ένα στυλ. Εγώ ήμουν πάντα το στυλ του αγοροκόριτσου. Πάντα ήμουν με ένα παντελόνι τζιν, ένα σακάκι κι ένα καπέλο στυλ Μπομπ Ντίλαν γιατί μου άρεσε η μουσική της εποχής, ήταν η μουσική της new generation. Ήμουν πάντα έτσι.

Τότε είχαν αρχίσει και τα μεγάλα πάρτι στο Studio 54, που μπήκε μέσα η Μπιάνκα Τζάγκερ επάνω στο λευκό άλογο, οι κοκάινες, οι ηρωίνες, τα ντραγκς, κι εκεί είπα δεν πρέπει ποτέ να αγγίξω κάτι διότι οπωσδήποτε θα γυρίσω ή στη Λάρισα ή θα πεθάνω. Και πράγματι, πέθαναν πολλοί σε εκείνη τη δεκαετία, τα 80s. Δεν κάπνισα ποτέ στη ζωή μου ούτε μία μαριχουάνα. Θα πείτε γιατί. Φοβήθηκα γιατί έβλεπα τους καλλιτέχνες, την κατάντια τους, κι αυτό με έκανε να κρατηθώ.

Εκείνο το βράδυ που ο Ιόλας πούλησε όλη τη συλλογή μου, πήρα διακόσιες χιλιάδες. Για μένα ήταν ένα ποσό τεράστιο. Πλήρωσα τα κυτήρια στο Παρίσι. Την άλλη μέρα παίρνω τις φίλες μου και λέω “Πάω Μπαχάμες. Έχω ακούσει ότι είναι όνειρο”. Και την άλλη εβδομάδα παίρνω ένα μήνυμα από το γραφείο του Ιόλα: “Όταν ο καλλιτέχνης πιάνει λεφτά, δεν δουλεύει κι εξαφανίζεται. ΜΠΑΚ ΤΟΥ ΑΤΕΛΙΕ!”. Δηλαδή ο πραγματικός καλλιτέχνης πρέπει να είναι χωρίς λεφτά. Γυρίζω λοιπόν κι επειδή εμένα μου αρέσουν πολύ τα αυτοκίνητα αλλά σαν έργο, δεν οδηγώ άλλωστε και πολύ καλά, πάω και παίρνω μία μπλου Ρολς Ρόις –η Παλόμα Πικάσο είχε ροζ–, όχι για να την οδηγώ. Την είχα από κάτω στην Παρκ Άβενιου, την έβλεπα και την οδηγούσαν οι φίλοι μου. Σαν έργο τέχνης. Επειδή μου άρεσε εκείνος ο άγγελος που έχει μπροστά.

Εκεί με τον Ιόλα άρχισα κι έκανα και κοσμήματα, μία κολεξιόν – έκανε και η Παλόμα Πικάσο. Του αρέσανε πολύ του Ιόλα. Συνεχίζω ακόμα και σήμερα να κάνω. Έχω πάρει ένα ατελιέ στο Σεν Τροπέ, στη Γαλλική Ριβιέρα, εδώ και 26 χρόνια, και συναντιόμαστε εκεί όλοι οι καλλιτέχνες που ζήσαμε τα δύσκολα χρόνια στο Παρίσι. Εκεί κάθε χρόνο κάνω μία έκθεση με jewelry. Φέτος την ονόμασα “Golden River”. Έχω τους πελάτες μου και περνάω το καλοκαίρι εκεί 2 μήνες.

Τα κοσμήματα που κάνω είναι με χρυσά φύλλα, είναι αναμνήσεις πάντα από λουλούδια της Ελλάδας. Πάντα η Ελλάδα είναι μαζί μου. Δεν την άφησα ποτέ. Η βιβλιοθήκη μου είναι γεμάτη από ελληνικά βιβλία. Να φανταστείτε, όταν έφυγα το '75, με τον Μπελάτσι μιλάγαμε μόνο ιταλικά, επί δέκα χρόνια. Όταν πήγα στην Αμερική, παντρεύτηκα τον Κιθ Γκριν, έναν νεαρό γκαλερίστα, ήμασταν 40 χρονών τότε, μας πάντρεψε ο Ιόλας ο οποίος έχει παντρεύει δύο ανθρώπους: τον Γιάννη τον Κουνέλη και τη Μάρα Καρέτσου –εμένα. Εκεί μιλάγαμε πάντα αγγλικά. Βλέπετε, όμως, πόσο καλά μιλάω τα ελληνικά, χρησιμοποιώ μόνο μερικές λέξεις στα αγγλικά. Συνήθως εμείς οι Έλληνες της διασποράς λέμε “το κάρο μου” και λοιπά. Αυτό συμβαίνει επειδή διαβάζω συνέχεια ελληνικά βιβλία. Προσπαθώ να είμαι στην ελληνική ομογένεια και είμαι πολύ active στην ελληνική παροικία. Βοηθώ πάντα τους Έλληνες καλλιτέχνες, εικαστικούς, πιανίστες, όταν έρχονται. Γι’ αυτό και η Ελλάδα με έκανε Πρέσβειρα Καλής Θελήσεως.

Στο Τόκιο πήγα αρκετές φορές. Κάναμε εκθέσεις με τον Οκάντα. Κάναμε μεγάλη επιτυχία γιατί πήγα με τις μεγάλες Πυραμίδες που ήταν 5-6 έργα σε υλικό “λουσάιτ” –αυτές τις έκανα και στο Μουράνο και στο Μπρούκλιν– και δώδεκα κολόνες ελληνικές σε κρύσταλλα, με μπρούντζινα τριαντάφυλλα τυλιγμένα. Ήταν κάτι unbelievable. Αυτό το υλικό το “λουσάιτ” εγώ το δούλευα πολύ γιατί γυαλίζει ωραία, το έκανα και έμοιαζε με κρύσταλλο. Τώρα συνεργάζομαι συνέχεια με τον Οκάντα, δουλεύω με Ιταλίες, με Μιλάνα, εδώ υπάρχουν έργα μου, έχει η Εθνική Πινακοθήκη, ο Βορρές, είχε και ο Πιερίδης τότε...

Τώρα η ζωή μου είναι ανάμεσα σε Νέα Υόρκη, Τόκιο, Μαϊάμι και Σεν Τροπέ. Σε όποιο μέρος κι αν είμαι ζυγνάζω 5.30 με 6, κάνω τη γυμναστική μου, τρώω πάρα πολύ αθλητικά, λίγο και υγιεινά. Περπατάω 3-4 χιλιόμετρα την ημέρα every day και είμαι πάντα σε κορεσποντάν με φίλους. Μ’ αρέσει πολύ η φιλία, η συζήτηση, η ποίηση, γράφω κι εγώ ποιήματα. Έχω γράψει τρεις συλλογές: τις “Σταγόνες”, τα “Περάσματα” και το “Trois gouttes de pluie” –Τρεις σταγόνες βροχής– που το αφιέρωσα στον Αλέξανδρο Ιόλα. Γράφω ποιήματα από 6 χρονών. Οι εφημερίδες της Λάρισας έχουνε ποιήματά μου, τα οποία βέβαια τους τα έστειλνε ο μπαμπάς μου. Στα 16 μου και στα 17 μου πήρα τα πρώτα βραβεία Λάρισας σε διαγωνισμούς ποιήσεως. Με το που πήγα στην Αμερική, τέρμα. Δεν ξαναέγραψα. Fast life, fast money. Η ποίηση και ο ρομαντισμός χάθηκαν. Περνάω μία πολύ ήσυχη μέρα, εκτός από το Σάββατο, αν βγω με τους φίλους να πάμε να φάμε μαζί ή σε κάποιο ατελιέ στο Μπρούκλιν ή στο Σόχο. Και την Κυριακή πάντα θα περάσω από την εκκλησία. Χρόνια ολόκληρα με ξέρουνε και μάλιστα με τον Ιάκωβο ήμασταν πολύ αγαπητοί φίλοι, είχα μάλιστα κάνει πολλές εκθέσεις και είχα δώσει έργα μου για φτωχά παιδιά, δίνω συνέχεια. Ήμουν πολύ φίλη με τους Κένεντι και είμαι μέχρι σήμερα, με την Έθελ Κένεντι και με τον Τζο Κένεντι, έτρεξα να τους βοηθήσω στην καριέρα τους και “έτρεξα” κι εγώ: κατέβηκα για το Κόνγκρες με τον Κλίντον κι έχασα για εκατό ψήφους και το 2004 πάλι με τον Κλίντον κι έχασα για 70 ψήφους. Όλοι οι Έλληνες της Νέας Υόρκης ήρθανε μαζί μου. Δεν ήθελα ακριβώς να γίνω Κόνγκρες αλλά να ακουστεί η φωνή μου έστω και αυτές τις φορές που θα μπορούσε να ακουστεί για την Ελλάδα. Με τους Δημοκράτες, βέβαια. Democrac.

Το τελευταίο που έχω να πω είναι ότι θα έχουμε πάντα την Ελλάδα μαζί μας και να είστε σίγουροι ότι η Ελλάδα δεν πεθαίνει ποτέ.

The Masters of Pop Art - Διάλεξη της Μάρας Καρέτσου
Πέμπτη 26/9, στις 19.30 στο Θέατρο της Ελληνοαμερικανικής Ένωσης (Μασσαλίας 22, Αθήνα). Η διάλεξη θα γίνει στα ελληνικά με παράλληλη προβολή φωτογραφικού υλικού. Η είσοδος είναι ελεύθερη.

Ο Ιόλας έφυγε νωρίς. Είχαμε πολλά πρότζεκτ να κάνουμε μαζί. Σέβομαι πολύ τον Τάκι, τον Ακριθάκη, τον Παύλο, τον Κουνέλη, είναι υπέροχοι καλλιτέχνες.

www.athensvoice.gr
Διαβάστε όλη τη συνέντευξη στο site

KARETSOS

COFFEE CULTURE

Της ΚΑΤΕΡΙΝΑΣ ΚΑΜΠΟΣΟΥ

Ο καφές, το κορυφαίο ρόφημα του πλανήτη,
ζει τις πιο συναρπαστικές στιγμές στην ιστορία του!

Είναι το ρόφημα με τις μεγαλύτερες πωλήσεις στη χώρα. Οι περισσότεροι δηλώνουν τέτοια εξάρτηση μαζί του που δεν φεύγουν απ' το σπίτι το πρωί, αν δεν απολαύσουν μια κούπα (τουλάχιστον). Άλλοι πάλι, όπως εγώ, για χάρη του θα διασχίσουν μερικά τετράγωνα παραπάνω για να βρουν τον ιδανικό. Ο τέλειος καφές σίγουρα περιμένει σε κάποιο ψαγμένο coffee shop ή micro roastery μέσα στην πόλη, εκεί που από τα στόματα των «μυημένων» ακούγεται συχνά και η φράση «Third wave coffee». Πώς γεννήθηκε όμως αυτός ο όρος και πώς περάσαμε από τα προηγούμενα Κύματα χωρίς να μάθουμε γι' αυτά; Πιείτε μια γουλιά καφέ και πάμε να σερφάρουμε στα 4 κύματά του για την απάντηση!

Ο καφές πρωτοεμφανίστηκε στην Αμερική το 1800, τότε που ο κόσμος ξεκίνησε τη νέα αυτή συνήθεια αντικαθιστώντας εκείνη του τσαγιού. Με το *Πρώτο Κύμα* τα πράγματα ήταν απλά: ο καταναλωτής ζητούσε καφέ μονάχα για να καλύψει τις ενεργειακές του ανάγκες. Ήταν τότε που εφευρέθηκε και ο στιγμιαίος καφές που μαζί με τη δυνατότητα συσκευασίας του σε αεροστεγή δοχεία εξαπλώθηκε ραγδαία ανά τον κόσμο. Την περίοδο του Πρώτου Κύματος, βέβαια, οι εταιρείες παραγωγής δεν είχαν ως κύρια προτεραιότητα την ποιότητα του διαθέσιμου καφέ αλλά τη μαζική παραγωγή του, την ευκολία στη χρήση και τον στόχο να μπει σε κάθε νοικοκυριό.

Το *Δεύτερο Κύμα* έφτασε πολύ αργότερα περί τα 60s, με την εδραίωση των μεγάλων αλυσίδων στο εξωτερικό, που εκτός από espresso σέρβιραν και τα δικά τους ιδιαίτερα ροφήματα με διαφορετικά στίλ και τεχντροπίες. Οι εταιρείες αυτές μάλιστα πέτυχαν την ανάδειξη του καφέ ως εμπειρία κι απόλαυση κι όχι ως ένα απλό ρόφημα. Latte, espresso, arabica, μπήκαν στο καθημερινό λεξιλόγιο του καταναλωτή

όπως και η συνήθεια του «καφέ στο χέρι», που μέχρι τότε δεν ήταν διαδεδομένη. Τα μικρά καφενεία στην Ελλάδα μετατρέπονταν σιγά-σιγά σε μεγάλες επιχειρήσεις και η κοινωνική εμπειρία του καφέ ήταν πιο σημαντική από ποτέ.

Κατά το *Τρίτο Κύμα*, η ποικιλία του κόκκου από τη συγκομιδή ως το ψήσιμο άρχισε να απασχολεί άμεσα τον τελικό καταναλωτή, με αποτέλεσμα στις σύγχρονες μητροπόλεις κατά τις αρχές του 21ου αιώνα να ανοίξουν καταστήματα που ψήνουν, καβουρδίζουν και σεργιάνιστον τον δικό τους «χειροποίητο» καφέ. Ο καφές σε αυτή τη περίπτωση είναι specialty, δηλαδή ανώτερης ποιότητας, από φάρμες με συγκεκριμένα κριτήρια διαλογής. Ταυτόχρονα ο μπαρίστα κατέχει εμπειριστατωμένη γνώση για όλα τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά και το γευστικό προφίλ των κόκκων αλλά και τις τεχνικές επεξεργασίας του προκειμένου να είναι σε θέση να ενημερώσει και τους καταναλωτές. Οι 3rd wave drinkers έχουν τέτοιο πάθος για τον καφέ που μιλούν για αυτόν με τον αέρα που κάποιοι μιλούν για τα εκλεκτά κρασιά και τα bourbons!

Άραγε μετά από όλα αυτά τι θα ακολουθήσει στη μεγάλη βιομηχανία του καφέ; Οι «μύστες» του πιστεύουν ότι υπάρχει και *Τέταρτο Κύμα*, που διαμορφώνεται τώρα! Οι απόψεις βέβαια διίστανται αλλά οι τάσεις δείχνουν πως το 4ο Κύμα έχει να κάνει με την άμεση επαφή του καταναλωτή με τις χώρες παραγωγής κι όχι μόνο μέσω διαδικτύου. Ο παραγωγός έρχεται περισσότερο από ποτέ στο προσκήνιο στη θέση του μπαρίστα, και στο μέλλον ίσως μιλάμε για ένα ρεύμα κατά το οποίο ο ίδιος θα είναι ιδιοκτήτης της φάρμας καφέ και παράλληλα ιδιοκτήτης coffee roastery και του local coffee shop.

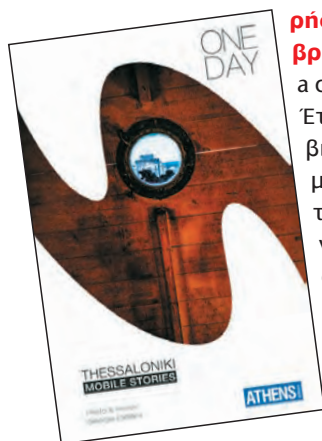
Όπως και να έχει, ο καφές διανύει μερικά από τα πιο συναρπαστικά κεφάλαια στην ιστορία του κι όσο υπάρχουν λάτρεις και αφοσιωμένοι άνθρωποι που δραστηριοποιούνται σε αυτόν θα γίνεται όλο και καλύτερος.

0%
arabica

Ο Γιώργος Ζαρζώνης είναι η ψυχή των ταξιδιωτικών οδηγιών «One Day»: πώς να ζήσεις και να γευτείς την εμπειρία ενός τόπου σε 24 ώρες. Μια καταπληκτική ιδέα που η εφαρμογή της στο χαρτί αλλά και στο ίντερνετ σε βοηθά να κερδίσεις χρόνο και βίωμα, αφού ακόμα και είκοσι τέσσερις ώρες είναι αρκετές αν σε καθοδηγεί ένας ειδικός! Εδώ στην Α.Υ. κάνουμε σχεδόν την ίδια δουλειά: είμαστε η Φωνή, η γεύση, η μυρωδιά, οι πολλαπλές αισθήσεις της Αθήνας. Έτσι οι οδηγοί One Day, εκδόσεις ATHENS VOICE Books, αφιερωμένοι στη Θεσσαλονίκη και τον Όλυμπο, κυκλοφορούν ήδη στα βιβλιοπωλεία όλης της Ελλάδας. Επόμενες κυκλοφορίες θα είναι μια έκδοση για την Αθήνα, καθώς και μία ακόμα περί καφέ, γεύσεων, ταξιδιών και μυστικών για την καφεΐνη. Εικόνες, άνθρωποι, τόποι και κούπες, χαρμάνια καφέ, καλλιέργειες, σπόροι, τα πάντα περί του «αθλήματος». Αναμείνате μέχρι τον Οκτώβριο. Μέχρι τότε, ας γνωρίσουμε τον Γιώργο Ζαρζώνη καλύτερα.

Μίλησέ μας για την έκδοση του καφέ,

που θα κυκλοφορήσει τον Οκτώβριο. «One Day in a cup of coffee». Έτσι λέγεται το βιβλίο που ετοιμάζω. Πρόκειται για φωτογραφίες που συλλέχθηκαν εδώ και πολλά χρόνια και μέχρι τώρα που

ONE DAY in a cup of COFFEE

**Ο Γιώργος Ζαρζώνης και
η ATHENS VOICE Books κάτι... ψήνουν!**

Του ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΤΣΙΤΣΟΠΟΥΛΟΥ

μιλάμε, αν φωτογραφίσω τον espresso που με συνοδεύει. Εικόνες κυρίως ασπρόμαυρες, με ανθρώπους που απολαμβάνουν το κορυφαίο ρόφημα του πλανήτη σε διάφορα και διαφορετικά μέρη του κόσμου. Εικόνες με αυτούς που αφιερώνουν τη ζωή τους στην καλλιέργεια του καφέ. Κολομβία, Περού, Αυστραλία, Κούβα, Παρίσι, Ρώμη και πολλές άλλες πόλεις δένονται με μια κούπα καφέ! Λατρεύω τον καφέ. Πίνω πάνω από 10 καθημερινά εδώ και πολλά χρόνια. Το βιβλίο, λοιπόν, κάτω από αυτές τις συνθήκες έχει και κείμενα που γράφτηκαν παράλληλα με τις εικόνες... και κάποια πριν από αυτές. Κείμενα μικρά και κομψά, όπως ακριβώς το ρόφημα.

Όλυμπος, Θεσσαλονίκη, λογικό μου φαίνεται το ξεκίνημα των One Day οδηγιών να γίνει με μέρη-«γενέτειρες» που τις κατέχεις απόλυτα. Μετά πώς αναπτύχθηκαν και με ποια κριτήρια διάλεγες τα σποτ-τόπους; Μεγάλη συζήτηση! Δεν διαλέγω, νομίζω, μόνοι τους οι τόποι επιλέγονται. Τι εννοώ... Για τις ανάγκες ενός βιντεοκλίπ που έκανα για την Περιφέρεια Ηπείρου, συνεργάστηκα με φίλους πια, από τα Τζουμέρκα. Ταξίδεψα μαζί τους, ήπια, γέλασα. Και ο επόμενος οδηγός είναι τα Τζουμέρκα, για να φέρει κόσμο σε αυτό το πολύ όμορφο που έζησα! Γιατί, Στέφανε, οι οδηγοί μου είναι καθαρά βιωματικοί, σε θέση, σε φωτογραφίες, σε κείμενα, στο όλο τους. Δεν είναι Google. Πρώτο και τρίτο πρόσωπο, θέσεις της στιγμής και κυρίως συναισθήματα είναι αυτό που προσπαθούν τα μικρά βιβλία να δώσουν στον αναγνώστη.

www.athensvoice.gr

Διαβάστε όλη τη συνέντευξη

ΤΟ ΛΕΞΙΚΟ ΤΟΥ ΚΑΦΕ

ΑΦΦΟΓΑΤΟ Στα ιταλικά σημαίνει «πνιγμένος». Συνδυάζει δύο παραδόσεις της γειτονικής χώρας: τον espresso και το gelato.

ΒΡΑΖΙΛΙΑ Η Βραζιλία παράγει το 30% της παγκόσμιας κατανάλωσης καφέ και είναι η χώρα με τη μεγαλύτερη παραγωγή του κόσμου.

ΓΚΕΪΣΑ Εκλεκτή ποικιλία καφέ που έχει πρωταγωνιστήσει σε πολλά πρωταθλήματα καφέ.

ΔΙΠΛΗ ΔΟΣΗ Για τη λέξη διπλός χρησιμοποιείται ευρέως και η ιταλική λέξη doppio, π.χ. «Espresso Doppio».

ESPRESSO Ο πιο γνωστός και αγαπημένος καφές με πολλούς φανατικούς οπαδούς τα τελευταία πολλά χρόνια στη χώρα μας. Καυτό νερό (30ml) διαπερνά με πίεση 7gr αλεσμένου καφέ.

ΖΕΣΤΟΣ Μέσα από ένα αχνιστό φλιτζάνι μπορούν να αναδειχθούν με τον καλύτερο τρόπο οι μυρωδιές ενός ποιοτικού χαρμανιού.

ΗΜΕΡΗΣΙΟΣ Σύμφωνα με έρευνες, έως και 300mg ημερησίως

θεωρούνται φυσιολογικά όσον αφορά την κατανάλωση του καφέ. Δηλαδή, από 2 έως 4 φλιτζάνια.

ΘΕΡΜΙΔΕΣ Ο καφές δεν έχει θερμίδες από μόνος του. Συγκεκριμένα δίνει μισή θερμίδα ανά 100 γραμμάρια κι αυτό που τον επιβαρύνει είναι τα πρόσθετα, όπως η ζάχαρη και το γάλα.

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ Οξύτητα, σώμα, γεύση, άρωμα είναι μερικά από τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά που συνθέτουν το προφίλ μιας ποικιλίας καφέ.

ΚΑΦΕΝΕΣ Ένα ζεύγος Βαυαρών το 1834 στήνει το πρώτο καφενείο στην Αθήνα, στη διασταύρωση Ιεράς Οδού και Μ. Αλεξάνδρου. Το «Πράσινο Δεντρί».

ΛΑΤΤΕ Σερβίρεται σε μεγαλύτερο φλιτζάνι από του καπουτσίνιο και αγγίζει τα 200ml για να πετύχει σωστή ισορροπία γάλακτος-εσπρέσο.

ΜΑΧΙΑΤΤΟ Για να φτιάξουμε espresso machiatto (σημαδεμένος-λερωμένος) σε ένα φλιτζάνι

espresso, προσθέτουμε μια πολύ μικρή ποσότητα αφρώγαλα.

ΝΤΕΚΑΦΕΪΝΕ Ο καφές στον οποίο απομακρύνεται έως και το 97% της περιεκτικότητάς του σε καφεΐνη.

ΣΕΡΠΕΙΣ... Πως η πρώτη web κάμερα κατασκευάστηκε στο Cambridge για να παρακολουθούν πότε θα γεμίζει η κανάτα στην καφετιέρα;

ΟΣΥΤΗΤΑ Είναι υπεύθυνη για μια σειρά γευστικών ιδιοτήτων του καφέ, όπως οι φρουτώδεις νότες που μπορεί κανείς να ανιχνεύσει σε μια συγκεκριμένη ποικιλία.

ΠΟΙΚΙΛΙΕΣ Υπάρχουν δύο βασικές ποικιλίες καφέ, η ποικιλία Arabica και η Robusta.

RISTRETTO Σερβίρεται σε φλιτζανάκι για εσπρέσο με ποσότητα μόλις 25ml, για τον λόγο αυτό αποκαλείται και «σφηνάκι».

ΣΤΙΓΜΙΑΙΟΣ Η μαζική παραγωγή του ξεκίνησε το 1910 από τον George Washington. Όχι τον πρώτο Πρόεδρο των Ηνωμένων Πολιτειών, αλλά έναν Βέλγο που

ζούσε στη Γουατεμάλα.

ΤΙΜΗ Ο πιο ακριβός καφές του κόσμου είναι ο Kopi Luwak, κοστίζει 60 ευρώ το φλιτζάνι και παράγεται από τα κόπρανα αγριόγατας στην Ινδονησία.

ΥΠΝΟΣ Το λεγόμενο «coffee nap» είναι μια συνήθεια που συνδυάζει καφέ και σύντομο ύπνο διάρκειας 20-30 λεπτών. Σύμφωνα με έρευνες, θα είσαι πιο δραστήριος και διαυγής μόλις ξυπνήσεις.

ΦΡΑΠΕ(Σ) Αμιγώς ελληνικό προϊόν, καθώς η εφεύρεσή του έγινε τυχαία το 1957 στη Θεσσαλονίκη – πού αλλού...;

ΧΟΒΟΛΗ Τρόπος παρασκευής του ελληνικού καφέ μέσα σε στάχτη.

ΨΗΣΙΜΟ Οι πράσινοι κόκκοι του καφέ, για να μετατραπούν στην πρώτη ύλη που χρησιμοποιούμε, περνούν από την κρίσιμη διαδικασία του roasting, γνωστή και ως καβούρδισμα ή ψήσιμο.

ΩΡΑ Η επίδραση του καφέ είναι πιο έντονη το διάστημα ανάμεσα στις 09.30 και τις 11.30.

GERPETTO THE BAR

Brunch με κοσμοπολίτικο αέρα και ανανεωμένη λίστα κοκτέιλ

Το πλέον emblematico νεοκλασικό της πλατείας Βαρνάβα, του 1920, είναι ένας all day προορισμός για κάθε Αθηναίο. Το μέρος που ξεχωρίζει τόσο για τον εκλεκτό καφέ του όσο και για τα ευφάνταστα κοκτέιλ του, δεν ψυχάζει λεπτό, οπότε το φθινόπωρο θα το βρει με νέο κατάλογο brunch και κοκτέιλ που υπόσχεται να απογειώσει τη γευστική εμπειρία. Έχουμε συνηθίσει άλλωστε να μας κακομαθαίνουν στο Geppetto με τα λαχταριστά τους πιάτα. Οι μονοποικιλιακοί καφέδες από 100% Arabica εδώ είναι από τους πιο σωστούς αυτής της πόλης, ενώ το καθημερινό του brunch (9.00-17.00) δίνει νόημα στα late πρωινά σου. Από την κουζίνα φυσικά βγαίνουν πολλά ακόμη λαχταριστά πιάτα, όπως ριζότο, μακαρονάδες, burger και πίτσες, πλατό και τάρτες που συνοδεύουν ιδανικά το ποτό ή το κρασί σου. Σικ διακόσμηση, κοσμοπολίτικη αύρα και κεφατές μουσικές απ' όλες τις δεκαετίες, είναι κάποια ακόμα χαρακτηριστικά που θα σε πείσουν να το κάνεις στέκι σου.

● Στίλωνος 2, Παγκράτι, 2107525665, Fb: @geppettothebar

ΠΟΣΑ ΞΕΡΕΙΣ ΓΙΑ ΤΑ EVEREST;

*Σε αυτές τις γωνιές της πόλης
όπου όλοι δίνουνμε ραντεβού*

Της Νατάσσας Καρυστινού

Ποιος δεν έχει υποκύψει στη νοστιμιά ενός zestου sandwich; Ποιος δεν έχει βρει καταφύγιο εδώ από τη μεταμεσονύκτια λιγούρα που τον κυνηγά στις 3 τα ξημερώματα; Και ποιος δεν έχει κάνει μια στάση για να πάρει καφέ στον δρόμο για τη δουλειά; Τα everest έχουν πια γίνει μέρος της καθημερινότητάς μας. Ως αυτή τη στιγμή μετρούν περισσότερα από 200 σημεία πώλησης και χιλιάδες εργαζομένους, ενώ εξυπηρετούν περίπου 100.000 ανθρώπους την ημέρα (!). Τελικά, όμως, πόσα γνωρίζουμε για αυτά; Εσύ, για παράδειγμα, ξέρεις ότι το πρώτο everest άνοιξε στο Κολωνάκι το 1965; Ή ότι εδώ μπορείς να βρεις Vegan Cappuccino;

Τα everest ήταν από τα πρώτα καταστήματα που ασχολήθηκαν με την τέχνη του καφέ, αρκετά χρόνια πριν, δίνοντας πρώτοι στο καταναλωτικό κοινό τη δυνατότητα να επιλέξουν ανάμεσα σε δύο διαφορετικά χαρμάνια: το 100% Superior Arabica, ένα χαρμάνι αποκλειστικά από κόκκους Arabica, ισορροπημένο με έντονη οξύτητα και γλυκιά επίγευση με νότες καραμέλας και φουντουκιού και το Fine Brazilian Blend, ένα μείγμα Arabica με Robusta, ένα δυνατό χαρμάνι με γεμάτο σώμα και έντονη επίγευση με νότες bitter σοκολάτας. Αργότερα, τα everest εισήγαγαν και ένα τρίτο, limited χαρμάνι το Africa Wild από επιλεγμένες ποικιλίες διαφόρων περιοχών της Αφρικής με ιδιαίτερα πλούσιο σώμα, ήπια οξύτητα και μακρά επίγευση. Επιπλέον, σε όλα τα everest μπορείς πλέον να δοκιμάσεις τον Nescafé Azera Cold Brew, με τη 10ωρη κρύα εκχύλιση και το διπλό φιλτράρισμα, που θεωρείται η νέα

τάση στον χώρο του καφέ. Θα τον βρεις, μάλιστα σε 3 εκδοχές: Nescafé Azera Cold Brew, Nescafé Azera Cold Brew Vegan Latte και Nescafé Azera Cold Brew Cappuccino.

Ίσως πρόσεξες ότι στις παραπάνω εκδοχές του Nescafé Azera Cold Brew, υπάρχει και μία vegan επιλογή. Δεν είναι τυχαίο. Τα everest ήταν από τις πρώτες μεγάλες αλυσίδες που ενέταξαν στο μενού τους τη δυνατότητα επιλογής vegan προϊόντων. Εκτός από τον Nescafé Azera Cold Brew Vegan Latte, λοιπόν, υπάρχουν και τριών ειδών vegan cappuccino (με ρόφημα σόγιας/αμυγδαλού/καρύδας, χωρίς λακτόζη και γλουτένη).

Το 2019 τα everest πέτυχαν μία ακόμα πρωτιά όντας η πρώτη ελληνική αλυσίδα που κατήργησε το πλαστικό καλαμάκι με καλαμάκι βιοδιασπώμενο. Στην πραγματικότητα, τα everest κάνουν συνεχείς προσπάθειες να μειώσουν το περιβαλλοντικό τους αποτύπωμα, αλλά σε αυτό πρέπει να βοηθήσουμε κι εμείς. Για αυτό, την επόμενη φορά που θα πάρεις τον καφέ σου από εδώ, φέρε μαζί σου το δικό σου επαναχρησιμοποιούμενο ποτήρι και τα everest θα σου κάνουν €0,10 έκπτωση στον καφέ σου!

Όπως βλέπεις, τα everest έχουν γράψει τη δική τους ιστορία στον κόσμο του καφέ και είναι μια ιστορία γεμάτη καινοτομίες. Για αυτό και οι Αθηναίοι συνεχίζουν να δίνουν ραντεβού εδώ και να γνωρίζουν πρώτοι όλα τα καινούργια που συμβαίνουν. Μην ξεχνάς, άλλωστε, ότι τα everest είναι από τα στάνταρ σημεία όπου μπορείς να βρεις την Athens Voice!

www.everest.gr, Fb: [@everest.gr](https://www.facebook.com/everest.gr), instagram: [everest](https://www.instagram.com/everest)

FOYER ESPRESSO BAR

Σύγχρονα vibes, ηρεμία και ο καφές στα καλύτερά του

Μοντέρνος, φιλόξενος και hip χώρος, με επιρροές από τα ευρωπαϊκά new age specialty coffee shops, σε ένα από τα πιο κεντρικά σημεία της πόλης, μεταξύ του ιστορικού θεάτρου Ρεξ και του κινηματογράφου Ideal. Δεν είναι καθόλου τυχαία τα σχόλια επισκεπτών σε διεθνείς ταξιδιωτικές σελίδες, που έχουν να το λένε για τον εξαιρετικό του καφέ. Εδώ θα βρεις έναν χώρο ιδανικό για χαλαρά πρωινά και απογεύματα, ψυχία για διάβασμα και ένα ενημερωμένο προσωπικό από επαγγελματίες baristas, έτοιμοι να λύσουν κάθε σου απορία σχετικά με τον καφέ. Οι επιλογές σου είναι ποικίλες και όλες αξιόλογες. Υπάρχουν άλλωστε διακεκριμένοι coffee roasters από διάφορες πόλεις της Ευρώπης που εναλλάσσονται ανά διαστήματα. Και σαν επιπλέον treat, στο μενού υπάρχουν πεντανόστιμα χειροποίητα γλυκά για να συμπληρώσουν την ωραία εμπειρία. Σίγουρα δοκίμασε το banana bread και το αξέχαστο New York cheesecake, ψημένο στον φούρνο.

● Πανεπιστημίου 46, 2103800047,
fb: Foyer.espresso.bar,
instagram: foyer.espressobar

WHITE OWL CAFÉ

Καφές και φαγητό στη φύση!

Αυτό το all day coffee-bar-restaurant δεν είναι απλά ένα μέρος για να πιεις τον καφέ σου. Είναι μια βόλτα στη φύση! Στους πρόποδες της Πάρνηθας, κάτω από καταπράσινα πεύκα και ήσυχη ατμόσφαιρα, η σοφή κουκουβάγια έφτιαξε τη φωλιά της και σε καλεί να την επισκεφθείς. Έχει μεγάλη αυλή με άνετα τραπέζια και καθίσματα, είναι pet friendly, έχει παιδική χαρά για να διασκεδάσουν οι πιο... νεαροί πελάτες και lounge σαλόνι με βιβλιοθήκη και wifi για όσους θέλουν να συνδυάσουν τον καφέ με τη δουλειά. Κυρίως όμως η λευκή κουκουβάγια ξέρει να τρώει και να πίνει, οπότε εδώ θα βρεις εξαιρετικά κοκτέιλ, σαλάτες, μακαρονάδες και τρομερά σνακ – με αγαπημένο μας το club sandwich με 5 κομμάτια! Το Σαβ/κο αξίζει να έρθεις νωρίς για το brunch (μέχρι τις 13.30), ενώ καθημερινές θα βρεις εξαιρετικό πρωινό και happy hour (8-10 π.μ.) στους καφέδες με €2.

● Αριστοτέλους 65, Θρακομακεδόνες,
2102432613,
Fb: whiteowlcafe, Instagram: whiteowlcafe

everest[®]

δε φαντάζεσαι τι σε περιμένει στα everest την παγκόσμια ημέρα καφέ!

ΣΥΝΤΟΝΙΣΟΥ

στο everest.gr & στα

facebook.com/everest.gr/

instagram.com/everest.gr/

SENSIMILIA CAFÉ BAR

Το εναλλακτικό στέκι της Πανόρμου

Alternative, παρεϊστικό, κουλαριστό, το Sensimilia είναι το (καφέ) μπαράκι που εύκολα γίνεται στέκι σου. Τι πρέπει να γνωρίζεις ερχόμενη/ος εδώ; Ότι θα συναντήσεις μια από τις πιο ατμοσφαιρικές ταράτσες της πόλης. Ότι ο καφές είναι από τα πιο δυνατά του σημεία, ενώ διαθέτει και μια μεγάλη ποικιλία από ροφήματα. Ότι είναι διάσημο για τα κοκτέιλ του, με μια πραγματικά μεγάλη γκάμα από signatures αλλά και τα κλασικά φυσικά. Πρόσθεσε το καθημερινό happy hour από τις 11 το πρωί έως τις 11 το βράδυ σε κοκτέιλ και ποτά και τις επιλεγμένες afro, reggae, funk, soul, latin, rock μουσικές, αλλά και τα events που γίνονται κάθε Πέμπτη και Τρίτη. Οι Τρίτες είναι αφιερωμένες στο hip hop, οι Πέμπτες είναι θεματικές, τα παιδιά εδώ είναι ευαισθητοποιημένα, συχνά στα events συγκεντρώνονται τρόφιμα και άλλα είδη για ευάλωτες ομάδες. Να θυμάσαι ότι Παρασκευές και Σάββατα οι μουσικές κινούνται στο ίδιο ύψος με μια μικρή στροφή προς το mainstream και να είσαι προετοιμασμένη/ος για πάρτι ατμόσφαιρα. Αν, πάλι, θέλεις κάτι πιο χαλαρό, ανεβαίνεις στην ταράτσα.

● Δουκίσσης Πλακεντίας 129, Πανόρμου, 6979338256,
fb: Sensimilia café bar

ΚΑΦΕ ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ

Το στέκι του Βύρωνα με ιστορία από το 1980

Η ιστορία του Παπαγάλου ξεκινάει από το μακρινό 1980. Ήταν, τότε, ένα μικρό μαγαζί, το οποίο όμως έχτισε μια τεράστια φήμη για τα φοβερά του σάντουιτς. Σήμερα, μια γενιά μετά, ο Παπαγάλος μεγάλωσε, έγινε meeting point του Βύρωνα και των γύρω περιοχών, αλλά η φήμη για το σάντουιτς παρέμεινε – χάνετε αν δεν το έχετε δοκιμάσει. Ο Παπαγάλος, βέβαια, είναι πολλά περισσότερα. Είναι ο καλοφτιαγμένος του καφές Illy, οι χορταστικές ποικιλίες, τα σπουδαία burgers και κλαμπ σάντουιτς, οι πεντανόστιμες βάφλες και οι κρέπες. Αλλά περισσότερο απ' όλα είναι η οικογενειακή ατμόσφαιρα όπου χωράνε όλοι, ο όμορφος διακοσμημένος και μεγάλος χώρος του, η άψογη εξυπηρέτηση και η ευγένεια των ανθρώπων του. Να θυμάστε πως ό,τι σερβίρεται στο τραπέζι μπορείτε να το πάρετε και σε πακέτο take away ή να σας έρθει στο σπίτι ή στο γραφείο με delivery. Ανοιχτά καθημερινά από τις 8 το πρωί έως τη 1 μετά τα μεσάνυχτα.

● Εκφαντίδου 64, Βύρωνα, 2107660816,
fb: Papagalos café

FLOCAFE ESPRESSO ROOM

*Ο τέλειος φρεσκοκαβουρδισμένος
καφές έχει τα μυστικά του*

Της Νατάσσας Καρυστινού

Η μέρα σου ξεκινάει πάντα με ένα φλιτζάνι καφέ. Για αυτό ίσως, με τα χρόνια, έχεις αναπτύξει τις προτιμήσεις σου για αυτό το ρόφημα, που είναι συνδεδεμένο με την καθημερινότητά σου περισσότερο από οποιοδήποτε άλλο. Ξέρεις τι ποικιλία προτιμάς, τι χαρμάνι και σίγουρα έχεις το δικό σου αγαπημένο στέκι για να τον απολαύσεις. Ένα στέκι σαν τα Flocafe Espresso Room, όπου η ποιότητα του καφέ δεν σε έχει απογοητεύσει ποτέ. Έχεις σκεφτεί, όμως, τι είναι αυτό που κάνει ορισμένους καφέδες να ξεχωρίζουν από τους άλλους;

Είναι γνωστό ότι η Βραζιλία είναι η πρώτη σε παραγωγή καφέ. Το πρώτο καφεόδεντρο φυτεύτηκε εκεί το 1827 (βάζοντας ουσιαστικά τις ρίζες στην ιστορία του καφέ), ενώ από το 1920 μέχρι σήμερα η Βραζιλία παράγει από τους καλύτερους μονοποικιλιακούς καφέδες στον κόσμο. Δεν είναι όμως μόνο η ποικιλία που κάνει τη διαφορά... Η τέχνη του καφέ κρύβει πολλά μυστικά. Μυστικά που δεν γνωρίζουν όλοι. Από τον πράσινο καρπό μέχρι τον καφέ κόκκο που είναι έτοιμος να «χυθεί» στο φλιτζάνι μας, μεσολαβεί μία διαδικασία που διαρκεί από 12 έως 20 λεπτά. Είναι το καβούρδισμα που απελευθερώνει τα απαραίτητα έλαια που προσδίδουν στον καφέ το ακαταμάχητο άρωμά του και τη μοναδική του γεύση.

Για αυτό και όταν μπαίνεις στα Flocafe Espresso Room σε πλημμυρίζει όλο αυτό το μεθυστικό άρωμα φρεσκοκαβουρδισμένου καφέ. Ακριβώς επειδή εδώ καβουρδίζεται καθημερινά και κατά παραγγελία μία μοναδική ποικιλία καφέ από τη Βραζιλία, ο καφές που φτάνει στο ποτήρι σου είναι μοναδικός. Έχει έντονη γλυκύτητα, ευδιάκριτες νότες καραμέλας και σοκολάτας, έντονο σώμα και χαμηλή οξύτητα. Είναι ένας καφές που δεν μοιάζει με κανέναν άλλον.

● www.flocafe.gr, Fb: @flocafeofficial,
instagram: flocafe

BITE BOX

*Εκεί που ο speciality coffee
συναντά τα... special roffie!*

Σε μια από τις ομορφότερες γειτονιές τις Αθήνας, το Bite Box είναι πάντα μια καλή ιδέα όταν ψάχνεις ένα στέκι να χαλαρώσεις, να διαβάσεις το βιβλίο σου ή απλά να απολαύσεις ένα ζεστό φλιτζάνι καφέ. Δεν έγινε γνωστό όμως μόνο για τον καφέ del Angelo, που σερβίρει μαζί με ωραίες μουσικές... Το Bite Box κρύβει ένα ξεχωριστό, πεντανόστιμο μυστικό, που λέγεται... roffie! Τι είναι αυτό; Μικρές μπουκίτσες χειροποίητης, βουτυρένιας ζύμης που φτάνουν στο τραπέζι σου αχνιστές και σε δεκάδες γευστικούς συνδυασμούς για να σε στείλουν στον Παράδεισο. Στην αλμυρή εκδοχή τους, τα roffies είναι μια διαφορετική και εντελώς καινούργια προσέγγιση στην ιδέα του brunch. Γεμίζο-

νται με γραβιέρα, με φέτα και μέλι, με φρέσκο μοσχάρι κιμά και παρμεζάνα, με λιαστή ντομάτα, πάστα ελιάς, pesto, φέτα και ρίγανη, ακόμα και με... γαρίδες σαγανάκι (!) και είναι ιδανικά για να τα μοιραστείς με φίλους. Η γλυκιά τους εκδοχή όμως είναι τόσο ακαταμάχητη, που δεν θες να τη μοιραστείς με κανέναν. Τα γλυκά roffies βγαίνουν σε διάφορες παραλλαγές (βούτυρο και μαρμελάδα, πραλίνα φουντουκιού, πραλίνα bueno, κρέμα cheesecake και κεράσι, κρέμα λεμονιού και μπισκότο κ.ά.) συνδυάζονται υπέροχα με τη γλυκιά γεύση και τα αρώματα φρεσκοψημένων ξηρών καρπών του καφέ del Angelo και είναι η νέα αγάπη των γλυκατζήδων αυτής της πόλης. Μην προσπαθήσεις να τους αντισταθείς. Απλά δεν γίνεται.

● Βεΐκου 84, Κουκάκι, 2109237817,
Fb: @BiteBox.Koykaki

MY PASTAFLORA

Το τζαζ bistro-wine bar του Βύρωνα

Αγαπημένο στέκι στο Βύρωνα από το 2014, με μια ρομαντική εσάνς να πλανάται στον αέρα, όμορφη ρετρό διακόσμηση και, το πιο σημαντικό, ευγενικούς ανθρώπους. Το My PastaFlora είναι ένα bistro wine bar που αξίζει να επισκεφθείτε, ανοιχτό καθημερινά από τις 8.30 το πρωί έως τη 1.30 μετά τα μεσάνυχτα. Θα σας «ξυπνήσει» με καλοφτιαγμένο καφέ TAF αλλά και φρεσκοκομμένο φίλτρο και για τη συνέχεια μεγάλοι πρωταγωνιστές είναι τα γλυκά: η χειροποίητη πεντανόστιμη πάστα φλώρα αλλά και τα γλυκά π-μέρας που εναλλάσσονται, όπως το κέικ red velvet και το μπανόφι. Δίπλα

σε αυτά, θα βρείτε και κάποιες επιλογές πολύ ενδιαφέρουσες αλμυρές προτάσεις, οι τάρτες για παράδειγμα είναι φανταστικές, ενώ το σάντουιτς φτιάχνεται από προζυμένιο ζωμί! Όλα αυτά μπορείτε να τα συνδυάσετε με κάποιο από τα εξαιρετικά κρασιά της wine list, κυρίως ελληνικά αλλά και κάποιες ιταλικές ετικέτες, τα οποία όλα τους μπορείτε να απολαύσετε είτε σε φιάλη είτε σε ποτήρι. Να θυμάστε ότι το My PastaFlora αγαπάει την τζαζ, φιλοξενεί συχνά live σχήματα, ενώ κάθε Σάββατο βράδυ υπάρχει πιάνο live. Να γίνετε φίλοι στο Fb να ενημερώνεστε εγκαίρως.

● Φρυγίας 11, Βύρωνα, 2130314568,
www.mypastafloa.gr, fb: My PastaFlora

εφημερίδα

Café · Breakfast & Brunch Resto · Wine & Cocktail Bar

Efimerida ATH | 9 Visarionos st. & 6 Sina st. Athens | T. 210 364 8077
www.facebook.com/EfimeridaATH

Efimerida SKG | 11 Filikis Eterias st. Thessaloniki | T. 231 0270911
www.facebook.com/EfimeridaCafe

PETITE FLEUR

Ατμοσφαιρικό, κόζι,
με την καλύτερη σοκολάτα

Σαν σκηνή κάποιας ρομαντικής γαλλικής ταινίας, το Petite Fleur ξεκίνησε την όμορφη ιστορία του από εδώ, από την Ομήρου 44, και συνεχίζει να... μας κακομαθαίνει. Τα πάντα είναι προσεγμένα και ιδιαίτερα, από την πανέμορφη και κουκλίστικη διακόσμηση μέχρι όλα τα ωραία που φτάνουν στο τραπέζι μας, φτιαγμένα πάντα με αγάπη και τα καλύτερα υλικά. Ο καφές είναι εξαιρετικός, βιολογικός μονοποικιλιακός 100% Arabica, τα ροφήματα κρύας και ζεστής σοκολάτας από την premium γαλλική σοκολάτα Valrhona είναι πραγματικά απολαυστικά, η τάρτα λεμόνι από μια μυστική οικογενειακή συνταγή θα σας μείνει αξέχαστη, όπως και η ανεπανάληπτη σπιτική τάρτα σοκολάτας με τραγανή βάση μπισκότου, ενώ δίπλα σε αυτά θα βρείτε και κάποιες εξίσου νόστιμες αλμυρές επιλογές. Αφιεθείτε στη μαγευτική ατμόσφαιρά του και στις τζαζ μουσικές από πικάπ και γίνετε πρωταγωνιστές στη δική σας σκηνή, τελείως μακριά από την καθημερινότητα.

● Ομήρου 44, Κολωνάκι, 2103613169, www.petite-fleur.gr

VINTAGE TOSTOU

Ένα ζεστό σαλόνι ανοιχτό
όλη μέρα στους καλεσμένους του

Η Τοστού ήταν μια αρχόντισσα, η οποία συνήθιζε να ζυμώνει ψωμιά, κέικ και κουλούρια. Τώρα εσύ, αν θέλεις να τη γνωρίσεις, δεν έχεις παρά να πας στο ωραίο της σαλόνι στη Γλυφάδα. Εκεί, η «οικογένειά» της ετοιμάζει από νωρίς το πρωί αρωματικό καφέ από εκλεκτή ποικιλία, σνακ και γλυκά με βιολογικά προϊόντα, χωρίς ζάχαρη, με το γλυκαντικό αγαύη και πολλή... αγάπη. Εδώ σε περιμένει μια μεγάλη λίστα κρασιών αλλά και δεκάδες vintage αντικείμενα τα οποία μπορείς να αγοράσεις – καθότι το cafe λειτουργεί και ως γκαλερί και ό,τι βλέπεις είναι προς πώληση! Δοκίμασε οπωσδήποτε pancakes και λεμονάδα και πάρε ένα καφέ πακέτο για να δεις την αφιέρωση που θα σου γράψουν. Κι αν η Γλυφάδα σου πέφτει μακριά μην ανησυχείς, γιατί μέχρι το τέλος του χρόνου θα βρίσκεις το Vintage Tostou επίσης στην Κολοκοτρώνη και τη Μιχαλακοπούλου. Να πας να σε τρελάνουν στα χαμόγελα και τη χαρά!

● Σ. Λαζαρίδη 8, Γλυφάδα, 2155558487, vintagetostou.gr, fb: Vintage Tostou

Ένας κρυμμένος
παράδεισος στην πόλη

Karu στο Ελληνικό, δίπλα στο μετρό, σε ένα στενό κρυμμένο, μακριά από τα αδιάκριτα βλέμματα και τη βαβούρα, βρίσκεται ένα cafe με έντονα χρώματα και θετική ενέργεια. Ο χώρος έχει επιρροές από τη Λατινική Αμερική, κάτι που απεικονίζεται τόσο στη διακόσμηση του όσο και στην αύρα του. Στη μεγάλη του αυλή μπορείς να απολαύσεις δροσερά κοκτέιλ – δοκίμασε οπωσδήποτε το Hot Mexican – και κρύα πιάτα. Τον χειμώνα θα βρεις και δεκάδες ποικιλίες τσαγιού, όπως το Άρωμα από την Πόλη, που θα σε ταξιδέψουν με τα αρώματα και τη γεύση τους. Ο εσωτερικός χώρος είναι cosy και τις Πέμπτες πλημμυρίζει μελωδίες χάρη στα live events που διοργανώνει το Karu, ενώ τα Σαβ/κα τη μουσική αναλαμβάνουν guest DJs που ξεσηκώνουν τον κόσμο κάθε ηλικίας.

● Χαλδείας 34, Ελληνικό, 2109606760, karu.gr, fb: [karu coffee-drinks-cocktails](https://www.facebook.com/karu.coffee.drinks.cocktails)

EVER

Το στέκι του Κεραμεικού

Αναψυκτήριο-fast food από τα καλά, που έχει γράψει τη δική του μικρή ιστορία στη γειτονιά του Κεραμεικού από το 2010. Το Ever λειτουργεί take away αλλά και delivery για κοντά και οι άνθρωποι του είναι γενναιοδωροί σε όλα: στα ποιοτικά πράγματα που φέρνουν στο κατάστημα, στα χαμόγελα και την ευγένεια που αντιμετωπίζουν τους πάντες, στις προσφορές τους. Προσέξτε: Κάθε μέρα μέχρι τις 12 το μεσημέρι με κάθε χυμό ή ρόφημα που θα πάρετε, θα σας κεράσουν κι ένα κρουασάν ή μια τυρόπιτα, ό,τι θέλετε. Χωρίς κέρασμα δεν φεύγει κανείς

ούτε μετά τις 12, και είναι ένα κριτισνοκούλουρο ή ένα μπουκαλάκι νερό. Κι ακόμη, με κάθε σάντουιτς πάνω από €4 παίρνεις δώρο

ένα αναψυκτικό! Στο Ever, λοιπόν, εκτός από τους καλοφτιαγμένους καφέδες του θα βρείτε breakfast (φυσικός χυμός, καφές, τoστ, εμψιασμένο νερό), φρέσκιες σαλάτες που μπορείς να φτιάξετε κι εσείς με υλικά της επιλογής σας, κρύα και ζεστά σάντουιτς που φτιάχνονται εδώ και διάφορα ακόμα σνακ, καθημερινά από τις 7.30 το πρωί έως τις 7 το απόγευμα, εκτός Κυριακής. Να το τιμήσετε.

● Θερμοπυλών 45, Κεραμεικός, 2105247910, fb: Ever

Επιμέλεια:
ΤΑΝΙΑ ΔΕΛΗ

style

→ Η σειρά Aqua Beelicious διατίθεται σε φαρμακεία, επιλεγμένα σημεία πώλησης στην Ελλάδα, στο The APIVITA Experience Store και στον Διεθνή Αερολιμένα Αθηνών Ελευθέριος Βενιζέλος.

ΠΕΣ ΤΗ ΜΑΓΙΚΗ ΦΡΑΣΗ: **AQUA BEELICIOUS**

► Μπορεί η επιδερμίδα μου να είναι λαμπερή και φρέσκια λόγω ηλικίας, αλλά για να παραμείνει έτσι χρειάζεται φροντίδα. Πρόσφατα ανακάλυψα τη σειρά ενυδάτωσης της **APIVITA, Aqua Beelicious**, με λουλούδια και μέλι, η οποία κάνει... θαύματα! Δροσίζει το δέρμα, χαρίζει φρεσκάδα που

διαρκεί, έχει ελαφριά σύνθεση και απαλή υφή που δεν επιβαρύνει την επιδερμίδα μου, ενώ μυρίζει και υπέροχα. Φυσικά, τα προϊόντα της σειράς ακολουθούν τη φιλοσοφία της APIVITA περιλαμβάνοντας έως και 98% συστατικά φυσικής προέλευσης και ανακυκλώσιμες συσκευασίες.

ΟΙ ΕΞΩΤΙΚΟΙ ΚΗΠΟΙ ΤΗΣ ΝΤΟΡΙΤΑΣ ΑΥΓΕΡΟΥ

Αγαπάει κάποιος τη δουλειά της **Ντορίτας**, όπως αγαπάς ένα ανθισμένο παρτέρι που συναντάς τυχαία στον δρόμο σου και κοντοστέκεσαι να το θαυμάσεις. «Η Φύση ήταν πάντα η πηγή έμπνευσης για τις δημιουργίες της» γράφει η Ελένη Τζάνου, «είτε αυτά είναι φόρμες όπως βότσαλα, απολιθώματα, φλοιοί δένδρων, λιβελούλες, καρποί και σπόροι σε ασήμι και χρυσό, είτε τα πιο πρόσφατα λουλούδια που σταδιακά απέκτησαν χρώμα, μέχρι την πανδαισία χρωμάτων της τωρινής δουλειάς που αντλεί την έμπνευσή της από τον εντυπωσιακό κόσμο των orchideών». Τα κοσμήματά της, πάντα κομψά, λεπτεπίλεπτα, με τρομερή σημασία στη λεπτομέρεια και στο φινιρίσμα, αυτή τη φορά εκτίθενται μαζί με τα κεραμικά του Μανούσου Χαλκιαδάκη σε μια κοινή έκθεση με τίτλο «Μορφές της φύσης σε πηλό και ασήμι», που μπορείτε να δείτε στην γκαλερί Alma μέχρι 5/10.

📍 Alma Contemporary Art Gallery, Υψηλάντου 24, Κολωνάκι, 2114003160

style

SWATCH
Ρολόι Bluzag,
από τη συλλογή
Bau Swatch €70

GLAMAZON

© Francesco Martini for Enrico Coveri

Φοιτήτριες of a certain age

Όταν η Ελπινίκη αποφάσισε να ξαναγίνει φοιτήτρια

Της ΔΕΣΠΟΙΝΑΣ ΚΟΥΤΣΟΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ

Η Ελπινίκη αποφάσισε να ξαναγίνει φοιτήτρια. Φανατική υποστηρίκτρια της διά βίου μάθησης και της διά βίου αναζήτησης νέων στόχων, βρήκε το καινούριο κοσκινάκι της. Ξεκινά μεταπτυχιακό στη δημιουργική γραφή στο ανοιχτό πανεπιστήμιο. Μια άλλη γνωστή, κι αυτή με μεγάλα παιδιά, επιβεβαίωσε αυτό που πάντα υποψιαζόταν. Είναι μεγάλο ταλέντο στο σχέδιο μόδας. Αυτή και η Στέλλα Μακ Κάρτνεϊ. Η υποψία έγινε βεβαιότητα. Και διαπρέπει στο κολέγιο που φοιτά. Είναι τόσο χαρούμενη που θυμίζει κοριτσάκι. Θα γράψω πως ξανάνιωσε, το οποίο δεν είναι και τόσο πολιτικά ορθό. Στο μεταξύ ο σύζυγος «καταχειρίζει» την κόρη του λέγοντάς της πως η μαμά της παίρνει καλύτερους βαθμούς από εκείνη.

Στο μέιλ που μου έστειλε η Ελπινίκη οι λέξεις χοροπηδούν με ενθουσιασμό. Τα πάντα είναι ανοιχτά. Ναι, ναι. Έτσι γράφει. Δεν αποκλείει, αργότερα, νέοι είμαστε, και την έκδοση του δικού της μυθιστορήματος. Ένα μυθιστόρημα που θα σαρώσει. Θα φτάσει μέχρι και το Νόμπελ λογοτεχνίας. Η Ελπινίκη πριν ακόμη πιάσει στιλό στο χέρι, πριν πατήσει πλήκτρο με το μπορντό ημιμόνιμο –φθινοπώριασε–, είναι βέβαιη πως το βιβλίο της θα μεταφραστεί σε επτά γλώσσες. Έβαλε ένα καινούριο στόχο. Αυτός με το κρος φιτ δεν έπιασε, το μουάι τάι της κάνει κάπως, να σέρνεται σε καφεδοσυναντήσεις δεν της αρέσει και γενικά θέλει να διαχειρίζεται δημιουργικά τον χρόνο της. Οπότε ένα δεύτερο μεταπτυχιακό είναι αυτό που ήθελε. Καλά έκανες, της γράφω. Πολύ καλά έκανες. Ακόμα κι αν σε κοιτάζουν με εκείνο το ύφος «τι κάνει αυτή στη ηλικία της» μη μασήσεις. Τα πάντα είναι θέμα δυνατότητας. Ποσιμπίλιτις. Διάθεσης και ικανοτήτων. Και διαύγειας. Δεν είναι όλα για όλους. Και από την άλλη, Ελπινίκη μου, ένα θα σου πω, τα παιδιά μεγαλώνουν και μαζί τους κι εμείς. Κάνε αυτό που σε ευχαριστεί. Το ίδιο θα προσπαθήσω να κάνω κι εγώ. Φιλιά.

CITY GUIDE

Συναυλία για τα δικαιώματα των ζώων με την Ελένη Φουρέιρα!

Στις 4 Οκτωβρίου, στη Μαρίνα του Φλοίσβου, με ελεύθερη είσοδο

Με μια συναυλία με την Ελένη Φουρέιρα γιορτάζει την Παγκόσμια Ημέρα των Ζώων, στις 4 Οκτωβρίου, η φιλοζωική μη κερδοσκοπική οργάνωση Save a Greek Stray. Η συναυλία θα γίνει στη Μαρίνα του Φλοίσβου, στις 18.00, με ελεύθερη είσοδο για το κοινό.

Στην εκδήλωση, που θέλει να περάσει το μήνυμα ότι είναι ωραίο να προσφέρεις και να δίνεις φωνή σε αυτούς που δεν έχουν, θα βρίσκονται και ζώα που

φιλοξενούνται στο καταφύγιο της Save a Greek Stray και, φυσικά, καλεσμένοι είναι και οι δικοί μας τετράποδοι φίλοι. Παράλληλα, θα γίνονται δρώμενα για παιδιά, παιχνίδια, photo booth, face painting, bazaar, lottery αλλά και εκπλήξεις. Παρουσιάστρια της βραδιάς θα είναι η Μαίρη Συνατσάκη, πριν την Ελένη Φουρέιρα θα ανέβουν στη σκηνή οι Alcatraz, ενώ στη Μαρίνα του Φλοίσβου θα βρίσκεται και ο Music 89.2 FM με τον Σπύρο

Μαργαρίτη, που θα πραγματοποιεί live μετάδοση.

Η Save a Greek Stray είναι μια φιλοζωική, αστική μη κερδοσκοπική οργάνωση που ιδρύθηκε από την Εριέττα Κούρκουλου - Λάτση με σκοπό την προστασία των ζώων. Η SGS έχει ιδρύσει και λειτουργεί ένα πρότυπο καταφύγιο αδέσποτων ζώων, όπου τα ζώα περιθάλπονται και περιμένουν τη νέα οικογένεια που θα τα υιοθετήσει. - **Νατάσσα Καρυστινού**

ΓΕΥΣΗ

Επιμέλεια
NENEΛΑ
ΓΕΩΡΓΕΛΕ

1ο Athens Wine & Art Festival Τέχνη και κρασί πάνε μαζί

Στην ΑΣΚΤ, με ελεύθερη είσοδο και παράλληλες εκδηλώσεις

Της ΚΑΤΕΡΙΝΑΣ ΒΝΑΤΣΙΟΥ

Εχουμε δει πολλές και ωραίες εκθέσεις για το κρασί, αλλά μια έκθεση αφιερωμένη στους μικρούς οινοπαραγωγούς της Ελλάδας και ταυτόχρονα στην Τέχνη είναι κάτι που θα δούμε για πρώτη φορά. Το Σάββατο 28 και την Κυριακή 29 Σεπτεμβρίου η Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών Αθηνών θα φιλοξενήσει το 1ο Athens Wine & Art Festival. Στην αίθουσα Νίκος Κεσσάν-

λης 50 Boutique Οινοποιεία μικρού και μεσαίου μεγέθους από όλη τη χώρα –αρκετά από τα οποία συστήνονται πρώτη φορά στο αθηναϊκό κοινό μέσω αυτής της έκθεσης– σας περιμένουν για να τα γνωρίσετε και να δοκιμάσετε τα κρασιά τους σε ένα πρωτοποριακό περιβάλλον τέχνης. Σε συνεργασία, μάλιστα, με την Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών Αθηνών στο πλαίσιο του 1st Athens Wine & Art

INFO

Ανώτατη Σχολή
Καλών Τεχνών
Αθηνών,
Πειραιώς 256
Σάβ. 28 & Κυρ. 29
Σεπτεμβρίου
11.00-13.00 μόνο
για επαγγελματίες
με επίδειξη κάρτας
13.00-19.00 για το
κοινό

Festival θα πραγματοποιηθεί για πρώτη φορά retrospective έκθεση με επιλεγμένα έργα από το αρχείο της ΑΣΚΤ και τις δεκαετίες '80 και '90. Παράλληλα όλες τις ώρες του φεστιβάλ θα τρέχουν dj sets, θεατρικά δρώμενα, εκπαιδευτικά σεμινάρια και προβολές βραβευμένων οινικών ντοκιμαντέρ, ενώ σε ειδικά διαμορφωμένο χώρο θα υπάρχει δωρεάν δημιουργική ενασχόληση παιδιών. Η είσοδος στο φεστιβάλ είναι ελεύθερη ενώ η συμμετοχή στη δοκιμή και το συλλεκτικό ποτήρι της έκθεσης είναι στα €5. Κι αν τύχει κι αγαπήσετε κάποιο από τα κρασιά, μπορείτε να το προμηθευτείτε σε ειδική τιμή μέσω της ειδικής ηλεκτρονικής πλατφόρμας που υποστηρίζεται από το botilia.gr. Για περισσότερες πληροφορίες επισκεφθείτε το wineandartfestival.gr. Η Athens Voice είναι χορηγός επικοινωνίας. ●

Αποχαιρετώντας το καλοκαίρι στον Βασίλαινα

Ένα μενού με θαλασσινές γεύσεις, λίγο πριν τα πρωτοβρόχια

Του ΓΙΑΝΝΗ NENE

Την πρώτη μέρα που δρόσισε στην Αθήνα, το βράδυ της Παρασκευής που μύρισε βροχή, μία παρέα που μας ενώνει το ραδιόφωνο, περάσαμε από τον Βασίλαινα. Ήταν η τελευταία μέρα που σεβριζόταν το καλοκαιρινό μενού του εστιατορίου με τη θαλασσινή, πειραιώτικη παράδοση. Η σημερινή του τοποθεσία, το παλιό Αλάτσι (μάλιστα, στο βάθος του παταριού υπάρχει και το «ιστορικό» μεγάλο τραπέζι των γευμάτων μετά φαγητού του Ποταμιού...), δένει με την περιοχή έξυπνα. Οι νοπ-τές ευθείες από το απέναντι Χίλτον εισχωρούν αρμονικά και μέσα στον χώρο του εστιατορίου δίνοντας μία συντονισμένη συνέχεια στην αί-

σθηση, ενώ το ξύλο, οι ανθρακί τόνοι, τα led φώτα κρυμμένα μέσα σε μπουκάλια κρασιών στην οροφή και ο «τρυφερός» επικεντρωμένος φωτισμός επάνω από κάθε τραπέζι δημιουργούν φιλική διάθεση.

Μας καλωσόρισε μία αποδομημένη σπανακόπιτα και μία ελληνική σαλάτα με γλυκύτατα τοματίνια, αγγουράκι Κνωσού, κροκέτα φέτας, κρίταμο και χειροποίητο ψωμί. Μαζί και η κλασική ταραμοσαλάτα του Βασίλαινα, ένας

καλοκαιρινός αφρός επάνω σε κομματάκια αραβικής πίτας. Το ταρτάρ τόνου με καπνιστή μαγιονέζα, πίκλες, σέλερι και μαραθόριζα θεωρείται μία από τις μεγάλες επιτυχίες του φετινού μενού, όπως και το καλαμάρι σχάρας με μαυρομάτικα φασόλια, μους μελιτζάνας και μαρμελάδα τομάτας με (...πονηριά) λουκάνικο Δράμας. Αγαπήθηκαν εξίσου το καπνιστό χταπόδι με σαλάτα ρεβίθια και το γιουβετσάκι γαρίδας, ενώ το μελωμένο αυγό επάνω σε αφρό πατάτας, φρέσκια τρούφα (με απάκι ή άνευ) ήταν η κρυφή έκπληξη με θεαματικό σπάσιμο του κρόκου και μεγάλη νοστιμιά. Μας συνόδευσαν, ένα λευκό μοσχάτο από το Κτήμα Χαριτάτου, ένα δροσερό ροζέ Mirabeau Προβηγκίας και μετά τα γλυκά (τα δοκιμάσαμε όλα) ένα τσίπουρο Manifesto Αποστολάκη που έδωσε ακριβώς το τουίστ που χρειαζόνταν οι κουβέντες και οι εξομολογήσεις μας, όταν βγήκαμε στον δροσερό αέρα. Για τις φθινοπωρινές μέρες ο Βασίλαινας υποσχεται πιο ζεστές, πλούσιες γεύσεις με προσανατολισμό πάντα, βέβαια, τη θάλασσα. Βρασίδα 13, 2107210501, www.vassilenas.gr

ΚΡΙΤΙΚΗ
ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΩΝ /
ΠΡΟΣΩΠΑ /
ΑΦΙΞΕΙΣ /
ΣΥΝΤΑΓΕΣ /
TIPS ΓΕΥΣΗΣ

«Unbelievable»

Η νέα μίνι σειρά του Netflix που πρέπει οπωσδήποτε να δεις

Το «Unbelievable» είναι απίστευτο και αναμφίβολα μία από τις καλύτερες σειρές του 2019

Της ΚΕΛΛΗΣ ΚΡΗΤΙΚΟΥ

Στις 13 Σεπτεμβρίου ανέβηκε στην πλατφόρμα του Netflix η μίνι σειρά οκτώ επεισοδίων (διάρκειας περίπου 45 λεπτών) με τον τίτλο «Unbelievable». Και είναι πραγματικά απίστευτη η ιστορία που πραγματεύεται και ανατριχιαστικά απίστευτο το γεγονός ότι βασίζεται σε μια αληθινή ιστορία. Για την ακρίβεια, η σειρά των Susannah Grant, Michael Chabon και Ayelet Waldman μετέφερε στη μικρή οθόνη τα ακριβή γεγονότα τα οποία είχε φέρει στη δημοσιότητα το άρθρο των ρεπόρτερ T. Christian Miller και Ken Armstrong, για το οποίο κέρδισαν το βραβείο Πούλιτζερ το 2015.

Η 18χρονη Μαρί καταγγέλλει στην αστυνομία τον βιασμό της στο δωμάτιό της –στην κοινότητα νέων όπου διαμένει– από έναν άγνωστο εισβολέα. Η περιεργή στάση της κοπέλας κατά τη διάρκεια των επαναλαμβανόμενων εξαντλητικών καταθέσεών της στην αστυνομία, οι ανεξήγητες αντιδράσεις της, οι τρομακτικές καταστάσεις που έχει ζήσει από τριών χρονών στις δεκάδες ανάδοχες οικογένειες που έχει μείνει και οι ισχυρισμοί της τελευταίας θετής μητέρας της οδηγούν τις αρχές στο συμπέρασμα πως κάτι κρύβεται πίσω από τις φειδωλές περιγραφές της Μαρί. Σύντομα, η κοπέλα καταρρέει και παραδέχεται πως τίποτα δεν συνέβη στην πραγματικότητα και πως όλα ήταν ένα ψέμα. Τρία χρόνια αργότερα, δύο ντετέκτιβ, η Γκρέις Ράσμουσεν και η Κάρεν Ντουβάλ στο Κολοράντο ενώνουν τις δυνάμεις τους όταν αναλαμβάνουν να ερευνήσουν δύο υποθέσεις βιασμών όπου ο δράστης ακολουθούσε παρόμοιο μοτίβο δράσης με εκείνο που κατέθεσε η Μαρί και αναίρεσε στην πορεία. Σύντομα, θα ανακαλύψουν πως τα θύματα είναι περισσότερα αλλά δεν υπάρχουν ίχνη και στοιχεία που να αποδεικνύουν την ύπαρξή του.

Η σειρά είναι ένας εκρηκτικός συνδυασμός μιας ανατρεπτικής ιστορίας που κόβει την ανάσα και μιας αστυνομικής έρευνας που ξεκινάει από το μηδέν και καταλήγει σε απτές και ατράνταχτες αποδείξεις. Το πρώτο επεισόδιο εστιάζει στην περίπτωση της Μαρί και δίνει το στίγμα της σκηνοθετικής ματιάς. Απουσία ωμών και σκληρών σκηνών χωρίς λόγο, έλλειψη ακραίων συναισθηματικών εξάρσεων που σκοπό έχουν να πουλήσουν τον ανθρώπινο πόνο. Οι σκηνές του βιασμού γίνονται αποσπασματικά, σαν στιγμιαία

καρέ, θραύσματα αναμνήσεων που έρχονται και φεύγουν καθώς το θύμα καταθέτει. Η κάμερα εστιάζει στις αντιδράσεις, στις αλλαγές που αποτυπώνονται στις εκφράσεις του προσώπου, στα συναισθήματα που αλλάζουν με τρομακτική ταχύτητα. Η Μαρί αναγκάζεται να σκύψει το κεφάλι, να θέσει στον τοίχο τον ίδιο της τον εαυτό και να ομολογήσει πως τίποτα δεν συνέβη, πως όλα ήταν μια φαντασίωση, ένας εφιάλτης που δεν έχει καμία βάση αλήθειας. Δέχεται την κατακραυγή, την απόρριψη φίλων και γνωστών, τα λόγια πίσω από την πλάτη, τον οίκτο στα μάτια των άλλων, και μένει κενή. Μετέωρη. Να ζει παθητικά, χωρίς συναισθήματα. Εγκλωβισμένη μέσα στον βιασμό για χρόνια. Η Κέιτλιν Ντέβερ ως Μαρί είναι απόλυτα πειστική, σε παραπλανά και σε οδηγεί όπου εκείνη θέλει. Τη μία στιγμή δείχνει εύθραυστη, εύαλπη, φοβισμένη, και το επόμενο λεπτό μεταμορφώνεται σε κακομαθημένο κοριτσάκι που δεν έχει όρια και δεν υπακούει σε κανόνες. Το πρόσωπό της είναι σαν μια μάσκα και δεν επιτρέπει σε κανέναν να καταλάβει τι πραγματικά κρύβεται από κάτω. Από το δεύτερο επεισόδιο η ιστορία ακολουθεί δρόμους παράλληλους: από τη μία παρακολουθείς την εξέλιξη της ζωής της Μαρί μετά την αναίρεση της κατάθεσής της και από την άλλη τις έρευνες των δύο ντετέκτιβ καθώς προσπαθούν να ανακαλύψουν έναν φαινομενικά καθ' έξιν βιαστή. «Αν δεν βλέπουμε τον δρόμο, δεν σημαίνει ότι δεν υπάρχει».

Η Τόνι Κολέτ και η Μέριτ Γουίβερ, ως Γκρέις Ράσμουσεν και Κάρεν Ντουβάλ αντίστοιχα, χτίζουν μια αστυνομική έρευνα from the scratch. Σκάβουν βαθιά, ερευνούν κάθε λεπτομέρεια, σκύβουν το κεφάλι και ψάχνουν, ψάχνουν, ψάχνουν. Αναζητούν ένα ίχνος. Μια χιονονιφάδα που μπορεί να κρύβει DNA, ένα γάντι, ένα σημάδι εκ γενετής, μια φράση που ειπώθηκε κατά τη διάρκεια του βιασμού. Μεθοδικά και αργά, κατορθώνουν να βρουν κομμάτια του παζλ. Ύψος, βάρος, χρώμα, ματιών και μαλλιών, μάρκα παπουτσιών, χρώμα σακιδίου. Ανούσιες πληροφορίες, δηλαδή. Πληροφορίες που φωτογραφίζουν εκατοντάδες πολίτες. Και όμως εκείνες συνεχίζουν να ελπίζουν και να το παλεύουν κόντρα σε όλα τα προγνωστικά. Με αποφασιστικότητα και πάθος. Αντιμάχονται τη φρίκη και τη δυσπιστία ερευνώντας εξονυχιστικά. Τελικά ο λευκός καμβάς στον τοίχο γεμίζει.

Βασανιστικά αργά, αλλά γεμίζει. Και οδηγεί κάπου...

Οι δύο αυτές γυναίκες ταυτίζονται συναισθηματικά και κατορθώνουν με αυταπάρνηση, πείσμα, προσωπικό αγώνα και επιμονή να φτάσουν στην άκρη του νήματος και να προσφέρουν γαλήνη και δικαίωση σε εκείνες τις γυναίκες που βιάστηκαν ξανά από την πολιτεία με την αμφισβήτηση των λόγων τους, την καχυποψία και την ελαφρότητα με την οποία αντιμετωπίστηκε το δράμα τους. Γυναίκες που τρελαίνονται στη σκέψη ότι όλο αυτό τελικά μάλλον το ονειρεύτηκαν ενώ την ίδια στιγμή αισθάνονται διαλυμένες, εξευτελισμένες, καταρρακωμένες, φοβισμένες, τρομοκρατημένες και καλούνται να συνεχίσουν τη ζωή τους. Σαν μη συνέβη τίποτα. Γιατί η αστυνομία δεν μπορεί να βρει την άκρη, δεν τους δίνει την πρόβουσα σημασία, δεν πολυπιστεύει όσα καταθέτουν. Γυναίκες τόσο διαφορετικές μεταξύ τους όσο και ο τρόπος που βιώνουν την επώδυνη και οδυνηρή αυτή κατάσταση. Τα τραύματά τους είναι εκεί, στέκουν σαν δαμόκλειος σπάθη πάνω από τα κεφάλια τους κάθε φορά που επιχειρούν να αφήσουν τον εφιάλτη πίσω τους.

Οι ερμηνείες των δύο ντετέκτιβ είναι εξαιρετικές, με μέτρο και πλήρη επίγνωση των διαχωριστικών γραμμών που δεν επιτρέπεται να περάσουν. Οι συναισθηματικές τους συγκρούσεις διαφαίνονται στα λόγια τους, στις αντιδράσεις τους, στις εναλλαγές της ψυχολογίας τους, στις συγκρούσεις τους με τους συντρόφους τους. Επικοινωνούν την οργή τους, τον πόνο τους, τη συντριβή τους, την απογοήτευσή τους, και καθηλώνουν.

Οι δεύτεροι ρόλοι είναι εξίσου δυνατοί. Όχι μόνο πυροδοτούν τις εξελίξεις και κλιμακώνουν την αγωνία, αλλά καταφέρνουν, οδεύοντας προς το φινάλε, να προκαλέσουν άλλοτε ένα δυνατό σφίξιμο στο στομάχι και άλλοτε συγκίνηση και οργή μαζί. Οικονομία λόγου, γρήγοροι διάλογοι, ουσιαστικές σιωπές και βλέμματα. Κάθε λεπτό θαυμάζει την τεχνική ύφανση –σκηνοθεσία, σενάριο, μοντάζ, μουσική επένδυση, φωτογραφία– που κουμπώνει αριστοτεχνικά με τις εξαιρετικές ερμηνείες προσφέροντας ένα άρτιο δράμα με κοινωνικές προεκτάσεις, έντονη δράση και μυστήριο. Μια police procedural σειρά που αγγίζει ευαίσθητες χορδές, σε αφοπλίζει σε κάθε επεισόδιο και σε αναγκάζει να αναφωνήσεις: Unbelievable. **A**

Μια ανατρεπτική ιστορία που κόβει την ανάσα και μια αστυνομική έρευνα που ξεκινάει από το μηδέν και καταλήγει σε ατράνταχτες αποδείξεις

ΣΙΝΕΜΑ

Του ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ
ΚΑΪΜΑΚΗ

critic's CHOICE

Η ζωή του Τζον Φ. Ντόνοβαν (THE DEATH & LIFE OF JOHN F. DONOVAN) **½

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ: Ξαβιέ Ντολάν ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΟΥΝ: Κιτ Χάρινγκτον, Νάταλι Πόρτμαν, Σούζαν Σαράντον, Τζέικομπ Τρέμπλεϊ, Κάθι Μπέιτς

Μια δεκαετία μετά τον θάνατο λόγω υπερβολικής δόσης του 29χρονου Τζον Φ. Ντόνοβαν, διάσημου ηθοποιού του κινηματογράφου και της τηλεόρασης, ένας θαυμαστής του, ο Ρούπερτ Τέρνερ, αποκαλύπτει τι πραγματικά συνέβη στο ινδαλμά του. Ο Τέρνερ είναι ένας ανερχόμενος νεαρός ηθοποιός που έγραψε βιβλίο για τον Ντόνοβαν και σε συνέντευξή του σε αμερικανίδα δημοσιογράφο αποκαλύπτει το περιεχόμενο της κρυφής πεντάχρονης αλληλογραφίας του με τον μακαρίτη, όσο ήταν παιδί.

Με τη γνωστή αυταρέσκεια του κωλόπαιδου-θαύμα (κατά το παιδί-θαύμα) ο καναδός Ντολάν έχει καταφέρει να στρέψει εναντίον του τα βέλη της πλειοψηφίας της παγκόσμιας κινηματογραφικής κοινότητας. Αλαζόνας, νάρκισσος αλλά και ικανός για σπουδαία πράγματα, ο 30χρονος πλέον σκηνοθέτης από το Μόντρεαλ μας σόκαρε με τα πρώτα του φιλμ (πόση ωριμότητα και ταλέντο ξεχειλίζουν από τα «Tom at the farm», «Mommy» «Lawrence για πάντα», «Φανταστικές αγάπες»), αλλά εδώ αρχίζει να δείχνει τα πρώτα σοβαρά σημάδια καμψής. Σημάδια που σύμφωνα με εκτιμήσεις της διεθνούς κριτικής έγιναν ακόμη εντονότερα στην επόμενη ταινία του «Matthias & Maxime», η οποία πέρασε και δεν άγγιξε από τις πρόσφατες Κάννες. Αυτό που επιχειρεί με τον «Ντόνοβαν» ο Ντολάν είναι άλλο ένα ξεγύμνωμα της ψυχής του, με την ιδέα του σπασίματος της ιστορίας σε δύο χρόνους και το μοίρασμα της αφήγησης στους δύο πρωταγωνιστές. Το εύρημα της συνέντευξης που δίνει ο Ρούπερτ στην κυνική και αντιπαθέστατη δημοσιογράφο Τάντι Νιούτον (ποτέ δεν είχε καλή γνώμη για τους εκπρόσωπους του Τύπου και δη τους κριτικούς ο Ντολάν) είναι ένα πρόσχημα για να παρακολουθήσουμε σε παράλληλη αφήγηση τα σημεία που προκάλεσαν την κρίση στον Ντόνοβαν καθώς και τα βάρη στην παιδική καρδιά του Ρούπερτ. Με το γνωστό ανοικτόντομο, πληθωρικό αλλά και ορισμένες στιγμές ακαταμάχητο στιλ του, ο Ντολάν μιλάει για όσα τον σημάδεψαν όσο ήταν παιδί (σχολικό μπουλινγκ, μια συγκεντρωτική και ψυχρή μητέρα, το κενό του πατέρα) και για εκείνα που τον ταλαιπωρούν ως φτασμένο σκηνοθέτη. Φυσικά το προσωπικό και το καλλιτεχνικό δύσκολα διαχωρίζεται στην περίπτωση του Ντολάν, ο οποίος εδώ αρκετές φορές φλυαρεί αντί να αφηγείται. Επιπλέον ηθικολογεί για πράγματα που δεν μας έχει συνηθίσει (η αδυναμία του γκέι σταρ τον οποίο υποδύεται ο Κιτ Χάινγκτον του «Game of Thrones» να ανοίχτει και να ζήσει ελεύθερα τον έρωτά του είναι ένα χλιαρό και κάπως ξεπερασμένο σχόλιο για την κινηματογραφική βιομηχανία), ενώ κάποια τσιτάτα για την καταστροφική επιρροή των οικογενειακών δεσμών είχαν χρησιμοποιηθεί με καλύτερες επιδόσεις στο «Ακριβώς το τέλος του κόσμου».

ΑΚΟΜΗ

► Στη χαριτωμένη και τίγκα στα τραγούδια του Μπρους Σπρίνγκστιν βρετανική μουσική κομεντί «Blinded by the light» (**) της Γκούριντερ Τσάβτα αποδεικνύεται ότι η μουσική μπορεί όντως να σου αλλάξει τη ζωή.

► Οι «Αναμνήσεις» (**) είναι ένα ιταλικό αισθηματικό δράμα φτιαγμένο με ευαισθησία και ειλικρίνεια αλλά οι αδύναμοι χαρακτήρες δεν καταφέρνουν να μας συνεπάρουν.

► Στην άκρως ενδιαφέρουσα ενήλικη κομεντί χαρακτήρων «Απρόσμενος έρωτας» (**)½ ο Ρικάρντο Νταρίν και η Μερσέντες Μοράν βιώνουν την κρίση ενός μεσήλικου ζευγαριού μετά από 25 χρόνια γάμου.

► Στο «Εντμοντ: Ένας απρόβλεπτος συγγραφέας» (-) παρουσιάζεται η ιστορία του Εντμοντ Ροσάντ που τον οδήγησε στη συγγραφή του «Σιρανό ντε Μπερζεράκ».

► Το «Μαγικό χαλί» (-) είναι ένα δανέζικο animation βασισμένο στην ιστορία του Αλαντίν.

* ΑΔΙΑΦΟΡΗ
** ΜΕΤΡΙΑ
*** ΚΑΛΗ
**** ΠΟΛΥ ΚΑΛΗ
***** ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ

👉 Τζον Ράμπο (1982-2019?)

Η μεγάλη νύχτα της Νάπολης (PIRANHAS) **½

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ: Κλαούντιο Τζιοβανέζι ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΟΥΝ: Φραντσέσκο Ντι Νάπολι, Βιβιάντα Απρέα, Αλφρέντο Τουρίτο, Αρ Τεμ, Καρμίνε Πίτσο

Στη Νάπολη ο 15χρονος Νικόλα και οι φίλοι του θέλουν απλώς να περνάνε καλά και να καταφέρουν να βγάλουν εύκολα χρήμα. Η ροπή τους για το έγκλημα και φυσικά το πρότυπο της μαφιόζικης ζωής θα επιφέρει ολέθριες συνέπειες.

Ο τρόπος με τον οποίο σκηνοθετεί ο Τζιοβανέζι την καθημερινότητα των πρώων του κινείται μεταξύ της αθώας ματιάς στη ζωή και της άγριας έξαψης της νιότης. Η σχέση ανάμεσα σε αυτά τα δύο ορίζει το πλαίσιο του φιλμ, που βασίζεται σε άλλο ένα μυθιστόρημα ενηλικίωσης στους κόλπους της μαφίας από τον Ρομπέρτο Σαβιάνο («Γόμορρα») με τίτλο «Η τράτα των παιδιών» (εκδ. Πατάκη). Οι ομοιότητες είναι πολλές με το θαυμάσιο «Γόμορρα» (πιστή ανάπλαση του περιθωρίου, φλερτ με τη βία, αμείωτη ένταση στην καθημερινή μάχη του καλού με το κακό) αλλά χωρίς φρέσκιες ιδέες.

Τρομακτικές ιστορίες στο σκοτάδι

(SCARY STORIES TO TELL IN THE DARK) **

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ: Αντρέ Εβρενταλ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΟΥΝ: Ζόε Μάργκαρετ Κολέτι, Μάικλ Γκάρζα, Γκάμπριελ Ρας

Αμερική 1968. Στη μικρή πόλη της Mill Valley, σε μια εγκαταλελειμμένη έπαυλη μια παρέα εφήβων ανακαλύπτουν ένα παλιό βιβλίο με τρομακτικές ιστορίες. Όμως το βιβλίο αυτό έχει ένα μυστικό που σχετίζεται με τη θλιβερή ιστορία του κοριτσιού που τις έγραψε.

Καλογυρισμένο, αρκούντως φοβιστικό και με διακριτικά ψυχολογικά κολπάκια που σχετίζονται με τα άγχη και τις αγωνίες των νεαρών πρωταγωνιστών. Η συμβολή του παραγωγού Γκιγιέρμο ντελ Τόρο είναι ορατή διά γυμνού οφθαλμού, το πολιτικό σχόλιο (διόλου τυχαία η επιλογή του χρόνου) είναι κεκαλυμμένο, η κλιμακούμενη αγωνία ακολουθεί τα σταθερά βήματα της ταινίας τρόμου που θέλει να είναι κάτι παραπάνω από τα τετριμμένα και ως ένα βαθμό το πετυχαίνει.

Rambo: Το τελευταίο αίμα (RAMBO: LAST BLOOD) **

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ: Εϊντριαν Γκρούνμπεργκ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΟΥΝ: Σιλβέστερ Σταλόνε, Παθ Βέγκα, Σέρτζιο Πέρις - Μεντόστα, Αντριάννα Μπαζάρα

Ο Ράμπο προσπαθεί να αποτρέψει την κοπέλα που έχει μεγαλώσει σαν κόρη του να ταξιδέψει στο Μεξικό για να γνωρίσει τον πραγματικό της πατέρα. Φυσικά η μικρή κάνει του κεφαλιού της και δεν αργεί η στιγμή που ο Τζον Ράμπο θα πρέπει να έρθει και πάλι αντιμέτωπος με το παρελθόν του.

Κλείσιμο λογαριασμών, θα πει κάποιος, αλλά δεν είναι ακριβώς έτσι. Σε αντίθεση με τις άθλιες συνέχειες του πρώτου και καλύτερου «Ράμπο», το κύκνειο άσμα (;) του βετεράνου που πολέμησε στο Βιετνάμ έχει την τόλμη να αναμετρηθεί σοβαρά με τους κώδικες του ήρωα. Εκτός από τις υπερβολικά σκληρές εικόνες που θα φέρουν αρκετούς θεατές στα όριά τους, το «Τελευταίο αίμα» προσφέρει δημιουργικά στην ολοκλήρωση της προσωπικής διαδρομής του ήρωα. Κι όπως εκείνος λέει σε μια από τις σκηνές-κλειδιά του έργου «Έζησα σε μια εποχή θανάτου και πόνου». Η φυγή από εκείνη δεν θα μπορούσε να γίνει με πιο σκληρό και απαισιόδοξο αποχαιρετισμό.

«Δεν διαβάζεις εσύ το βιβλίο. Το βιβλίο διαβάζει εσένα» (Τρομακτικές ιστορίες στο Σκοτάδι)

Το καθημερινό ελάχιστο του Μιχάλη Μακρόπουλου

Είναι οι δυο τους. Πατέρας και γιος. Ο γιος είναι στην ανάγκη του πατέρα, στη φροντίδα του, στην έγνοια, στην πλάτη του πραγματικά, στην κυριολεξία. Καθώς το νεαρό παιδί είναι ανάπηρο και δεν περπατά, μ' ένα αυτοσχέδιο σακίδιο ο πατέρας τον φοράει στην πλάτη, στις διαδρομές για τα προσκυνήματα.

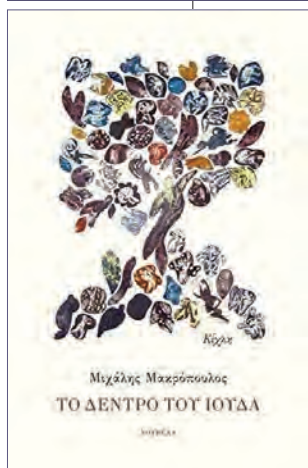
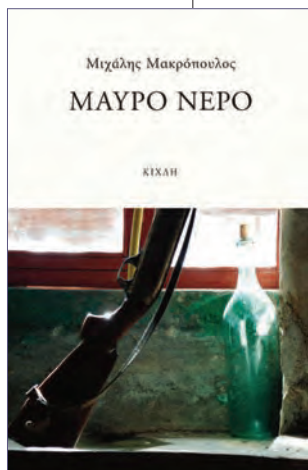
Ζουν μόνοι τους σ' ένα απομονωμένο μέρος που τα πάντα έχουν δηλητηριαστεί και δεν έχει ζωή, μ' ελάχιστους γειτόνους, πενιχρά μέσα, ανύπαρκτη οικονομική δυνατότητα. Δεν φεύγουν, ενώ το μπορούν, τους δίνουν τη δυνατότητα σαν ζυγοστάθμισμα της απόλυτης μόλυνσης, να ζήσουν σε διαμέρισμα στην πόλη. Το αρνούνται. Σταθερά και με αταλάντευτη σιγουριά, το αρνείται το ανάπηρο παιδί, που δεν θέλει να φύγει απ' τον τόπο, στερούμενο τα πάντα, κι απομένοντας σιγά-σιγά, όταν οι άλλοι χωριανοί θα επιλέξουν να φύγουν, απόλυτα μόνοι οι δυο τους στην πλήρη ανέχεια.

Τι θέλει το αγόρι αυτό; Τι θα το βγάλει απ' την αναπηρία, απ' το ζόφο, απ' την ακινησία του σώματος και θα προκαλέσει την κίνηση της ψυχής; Η βόλτα με το άλογο. Η ανάβαση στη σέλα, η βόλτα στη ράχη του ζώου θα ζεστάνει το νεαρό άντρα και η κυρά του αλόγου, θα ζεστάνει ήσυχα το στρώμα του πατέρα για «όσο κρατήσει...». Η αγάπη του γονιού και η ευγνωμοσύνη του παιδιού, η έλλειψη της βαρυγκώμιας, η χαρά στα μικρά, ανύπαρκτα για τους άλλους καθημερινά πράγματα, η κοινή προσευχή χωρίς παπά, τα Χριστούγεννα με μόνον τον ψάλτη και οι σελίδες για διάβασμα, τα βιβλία κι ο ένας για τον άλλον μέχρι το τέλος... Όλα γίνονται στιγμές ευχαρίστησης, σιγουριάς και ασφάλειας για τους δυο τους, ξεκομμένους από όλους και όλα. Γι' αυτό και στο τέλος κλείνοντας τούτο το μικρό βιβλίο, ευχαριστείς τον συγγραφέα που δεν σε αφήνει να επαναπαυτείς στην ευκολία της δικής σου ζωής, που σου δείχνει ένα δρόμο ευχαριστίας για τη ζωή, όπως κι αν είναι.

Κι έπειτα είναι το Πωγώνι, που τόσο καλά ξέρει ο Μακρόπουλος αφού όχι μόνο μένει εκεί, αλλά ζει. Η Ήπειρος όλη ή μήπως και μόνο το Πωγώνι; Είναι το σκηνικό στο «Μαύρο Νερό» στον δίχως ανάσα τόπο, μα και στο «Δέντρο του Ιούδα». Την κουτσουπιά. Σ' αυτό το δέντρο που κρεμάστηκε ο προδότης, σ' αυτό, βαλμένο από το συγγραφέα σε μια ερμητιά της Ηπείρου, θα ολοκληρωθεί το δράμα, θα αποκαλυφθούν οι πρωταγωνιστές, θα μείνει ξεκρέμαστος ο αναγνώστης. Γιατί κάτω απ' αυτό

το δέντρο, θα καθεί η φίλια, θα θεριέψει το ψέμα, θα αποκαλυφθεί η ατιμία, θα υπάρξει η ανήκουστη προδοσία, ένα μικρό κουμπί που λείπει απ' το παλτό θα φανερώσει το έγκλημα. Η φύση με την ολοζώντανη περιγραφή της, αγριάδα και σιouxία, τρεχούμενα νερά και δύσβατα μονοπάτια, η άγρια κοινωνία με τα μικρά και μεγάλα μυστικά, τους κώδικες που δεν παίρνουν αλλαγή, που δεν ανέχονται τον ξένο, τον Αθηναίο, οι ένοχες συναλλαγές, το κρύο του χιονιά και η μοναξιά των ανθρώπων, μα πάνω απ' όλα η σκληράδα που ο τόπος μεταδίδει στις ψυχές, ψηλαφίζονται σελίδα τη σελίδα, γραμμή τη γραμμή. Ο ήρωας θα βάλει εμμονικά σκοπό του ν' αποκαλύψει το δολοφόνο μιας νέας κακοποιημένης γυναίκας, γεμίζοντας την άδεια ζωή του και τον περίσσιο χρόνο του. Κι ενώ όλα τον διώχνουν από την εξιχνίαση, εκείνος μ' ένα τμήμα που δεν φανταζόταν ότι θα χρειαστεί να πληρώσει, θα φτάσει στο τέλος, στην αλήθεια, την αποκάλυψη.

Λιτός και περήφανος, ποιητικός στην περιγραφή του πεζού και μικρού, του καθημερινού και ελάχιστου, ο αδρός λόγος του Μακρόπουλου λυτρώνει στ' αλήθεια απ' την αβάσταχτη ξενοιασία. **Α**

Μιχάλης Μακρόπουλος, «Μαύρο Νερό», «Το Δέντρο του Ιούδα», εκδόσεις Κίχλη

Δεν είναι παρακμή, Μυρτώ, να παίρνει αυτόν που αγαπώ και ύστερα να συνεχίζει να φέρεται σα να μην έχει γίνει τίποτα; Η «κολλητή μου», η φίλη μου από το

δημοτικό, αυτή που κοιμόταν στο σπίτι μου και την είχα παραπάνω κι από αδελφή, τα έφτιαξε με το αγόρι που είμαι ερωτευμένη τρία χρόνια. Αυτή που με παρηγορούσε όταν εκείνος ερχόταν κι έφευγε επειδή δεν ήξερε τι θέλει, αυτή που μου έβριζε ανώριμο, αυτή που μου φώναζε να ανοίξω τα μάτια μου και να δω ότι δεν μου αξίζει τέτοιος άνθρωπος! Και τώρα είναι μαζί και αυτή επιμένει ότι είναι φυσιολογικό να έχει αλλάξει γνώμη τώρα που τον γνώρισε καλύτερα και ότι δεν πρέπει να θυμώνω αφού εγώ έκανα κάτι με κάποιον άλλο το καλοκαίρι και εξάλλου εκείνος δε με ήθελε και μου το είχε δείξει πολλές φορές. Δε με νοιάζει για το αγόρι αλλά για τη φίλη που χάνω και για την απαισία στάση της. Είμαι τόσο πληγωμένη, Μυρτώ μου, που θέλω να πεθάνω.

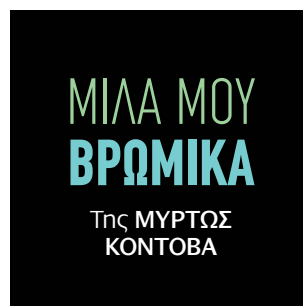
Και πώς να μην είστε πληγωμένη; Δυστυχώς, πολύ δυστυχώς, πάρα πολύ δυστυχώς, συμβαίνουν στην πορεία της ζωής μας γεγονότα που μας πληγώνουν για πάντα και μπορώ από προσωπική πείρα να σας διαβεβαιώσω ότι τέτοιου είδους πληγές δεν κλείνουν. Όμως τις απαλύνει ο χρόνος. Η «κολλητή» σας από το δημοτικό είναι σκατοχαρακτήρας και γαϊδούρα και άνωιθη, οπότε πορευτείτε με αυτό, ρίξτε της κι και τέλος. Ούτε θα πεθάνετε, ούτε τίποτα – θα πονάτε για ένα οδυνηρό διάστημα, ε και κάποια στιγμή θα πάτε παρακάτω. Όπως όλοι μας.

Υ.Γ. 1 Οι προδότες φίλοι. Αυτή η μάστιγα.
Υ.Γ. 2 Ευτυχώς, οι άνθρωποι αντικαθίστανται. Αντικαθίστανται. Αντικαθίστανται. Αντικαθίστανται.

Μυρτώ μου το αγόρι μου γουστάρει μπάντζι τζάμπινγκ, σνόουμπορντ, γουέικσερφ, BMX και διάφορα εναλλακτικά extreme sport. Μ' αρέσει που τον βλέπω να παθιάζεται με κάτι τόσο διαφορετικό από όλους τους άλλους αλλά το πρόβλημα είναι ότι παθιάζεται πάαααααα πολύ σε σημείο να ασχολείται και να μιλάει μόνο για αυτά και οτιδήποτε άλλο να του φαίνεται βαρετό. Όταν δεν μιλάει για αυτά είναι γενικά κλειστός, λιγομίλητος, αλλού. Σινεμά βαριέται, διάβασμα βαριέται, μουσική βαριέται. Δεν καταλαβαίνει πως γίνεται ο ίδιος βαρετός μιλώντας όλη την ώρα για αλτίμετρα, ελεύθερες πτώσεις, δοκιμαστικές λαβές, εφτά χιλιάδες πόδια, εκπαιδευτές, ιμάντες, άλματα και δεν ξέρω τι άλλο απ' τη στιγμή που ξέρει πως εγώ δεν έχω καμία σχέση με extreme

Ερωτικά αδιέξοδα, sexy απορίες, κρυμμένα μυστικά... και στα fm! Το «Μίλα μου βρώμικα» κάνει τα ερωτικά σας θέματα να ακούγονται σαν παθιασμένο τραγούδι στο Athens Voice Radio 102.5

sports. Μάλιστα, είναι ο ίδιος που με εμποδίζει και με αποτρέπει από την ιδέα να αποκτήσω μια επαφή με τα ενδιαφέροντά του επειδή λέει υπάρχουν πολλοί κίνδυνοι και δεν έχει καμιά όρεξη να αναλάβει την ευθύνη μου και να ανησυχεί για μένα που δεν ξέρω ούτε καλό ποδήλατο. Από την άλλη, έχει γνωρίσει σε μια παρέα και μια πιτσιρικά που είναι, λέει, φίλοι, δεν τρέχει τίποτα μεταξύ τους, απλώς την παραδέχεται και τη θαυμάζει που είναι άφοβη και ριψοκίνδυνη επειδή είναι το μόνο κορίτσι που έχει δει να σερφάρει σε απόνερα! Ζηλεύω πάρα πολύ, νιώθω σα να με έχει αποκλείσει από τη ζωή του και ίσως υπερβάλλω, αλλά όταν προσπαθώ να του εξηγήσω πώς νιώθω μου απαντάει «είναι ο τρόπος ζωής μου, δεν τον αλλάζω κι αν σ' αρέσει». Τι κάνουμε;

Υ.Γ. Του φαίνεται πολύ αστείο να λέει στις παρέες ότι ανάμεσα στη σανίδα και στην γκόμενα θα διάλεγε τη σανίδα ή μια γκόμενα που να μοιάζει με σανίδα!

Μα τι φανταστικά αγόρια κυκλοφορούν στην πόλη; Μπράβο, όχι μπράβο, πετύχατε κελεπούρι, εύχομαι να έχει καμιά δεκαριά αδελφια να επωφεληθούν κι άλλες τυχερές.

Υ.Γ. 1 Αλήθεια τώρα;
Υ.Γ. 2 Τι εννοείτε τι κάνουμε; Παίρνουμε τη σανίδα και του τη φοράμε καπέλο. Μετά ανοίγουμε την πόρτα και φεύγουμε με το κεφάλι ψηλά, πάμε σε ένα ωραίο κοκτέιλ μπαρ, παραγγέλνουμε

κάτι φρουτώδες, αλκοολώδες και συναρπαστικώδες και το απολαμβάνουμε αργά καθώς σκεφτόμαστε για ποιους λόγους σπαταλήσαμε τον καιρό μας με ένα εγωκεντρικό βλήμα που μας μειώνει, μας υποτιμά και μας προσβάλλει. Και φροντίζουμε την επόμενη φορά που θα διαλέξουμε αγόρι να θυμόμαστε τους λόγους που κάνουμε σχέσεις. Και αν δεν ξέ-

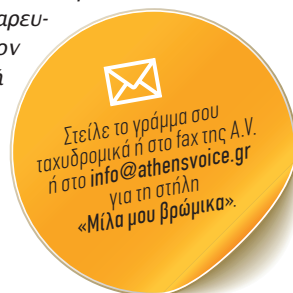
ρουμε τους λόγους που κάνουμε σχέσεις, πρώτα ασχολούμαστε με το γιατί κάνουμε σχέσεις και μετά κάνουμε σχέσεις.

Υ.Γ. 3 Αν όλα αυτά που γράφετε ερχόταν μια φίλη σας και σας τα έλεγε, τι θα απαντούσατε; Τι θα σκεφτόσασταν; Άντε γιατί συγχύστηκα μεσημεριάτικο με το μαλακισμένο.

Υ.Γ. 4 Βασικά με εσάς συγχύστηκα. Προτείνω να συγχυστείτε κι εσείς.

Μυρτώ, έχω ερωτευτεί έναν συγγενή μου, είναι αρκετά μακρινός ξάδελφος, δεν το έχουμε πει πουθενά, είμαστε απελπισμένοι, αγαπιόμαστε πολύ και νιώθουμε συνέχεια κυνηγημένοι κι ας μη μας κυνηγάει κανείς. Πες μια γνώμη γιατί θα τρελαθούμε.

Να πάρετε το φαρμάκι σαν τον Ρωμαίο και την Ιουλιέτα ή να πηδήξετε από την Ακρόπολη σαν τον Μιμίκο και τη Μαίρη. Μα τι μαλακίες είναι αυτές; Σοβαρευτείτε, μη μου καίτε τον εγκέφαλο, ζήστε τη ζωή σας με τον αρκετά μακρινό δέκατο πέμπτο ξέρω γω ξάδελφο και αφήστε τα δράματα γι' αυτούς που όντως τα ζουν. Φιλιά.

ΚΡΙΟΣ (20 Μαρτίου - 19 Απριλίου)

Έχεις ευκαιρίες στα προσωπικά σου, οι οποίες χρειάζονται λεπτό χειρισμό

Ο Ήλιος στον Ζυγό (23) εντείνει την όρεξή σου να ασχοληθείς με τη σχέση σου και την προσωπική σου ζωή γενικότερα. Η διάθεσή σου είναι θετική, έρωτας υπάρχει, ευκαιρίες για διασκέδαση επίσης, όμως υπάρχουν και εμπόδια στο να έρθεις πιο κοντά με τον άλλον όπως θα ήθελες. Οι μέρες προσφέρονται για ένα ταξίδι ή για καινούργιες δραστηριότητες και ίσως μια στροφή προς το θετικότερο στις σχέσεις σου με τον ευρύτερο συγγενικό σου κύκλο. Με τη Νέα Σελήνη στον Ζωδιακό σου άξονα (28) καλείσαι να πάρεις αποφάσεις για τα προσωπικά αλλά και για τα επαγγελματικά σου. Αν είσαι προετοιμασμένος να ρισκάρεις λιγάκι τις συναισθηματικές σου καβάζες και την οικονομική σου κατάσταση για να ακολουθήσεις την καρδιά σου και να κυνηγήσεις αυτό που πραγματικά θέλεις, βγαίνεις κερδισμένος. Το ερώτημα είναι κατά πόσο μπορείς να εγκαταλείψεις πάγιες συμπεριφορές και στόχους στον γάμο και την καριέρα σου προκειμένου να δώσεις μια ευκαιρία σε πιο υγιείς ισορροπίες.

ΤΑΥΡΟΣ (20 Απριλίου - 19 Μαΐου)

Επιδιώκεις τη ροή στην καθημερινότητά σου, όμως διστάζεις σε ό,τι σε αφορά

Με τον Ήλιο στον Ζυγό (23) θέλεις όσο τίποτα μία καλή ροή στις μέρες σου ώστε να μπορείς να κάνεις τις δουλειές σου με την ψυχία σου και να συγκεντρωθείς σε αυτά που μετράνε για σένα στην προσωπική σου ζωή. Στο πλαίσιο αυτό ξεδιαλέγεις λογαριασμούς και οικονομικά θέματα στο σπίτι και τη δουλειά, με αρκετά να γυρίζουν στο μυαλό σου και ουκ ολίγες αποφάσεις που χρειάζεται να πάρεις. Παρόμοια διάθεση έχεις και όσον αφορά την υγεία σου, από την εμφάνιση ως τα σοβαρότερα. Έτσι βλέπεις με καθαρότερο μάτι από τη διασκέδασή σου ως την επιμόρφωση, τις επαγγελματικές σου ευκαιρίες, ακόμη και τη σχέση με τους συγγενείς σου. Η Νέα Σελήνη (28) και οι συζητήσεις που αφορούν το σπίτι και την οικογένεια σε ταρακουνάνε κάπως γιατί αντιλαμβάνεσαι τι πρέπει να κάνεις, όμως δεν έχεις καμία διάθεση να δυσκολέψεις τον εαυτό σου χωρίς να έχεις ακριβή εικόνα για το πού βαδίζεις. Καλό θα ήταν να είσαι δίκαιος κι όχι προκατειλημμένος.

ΔΙΔΥΜΟΙ (20 Μαΐου - 20 Ιουνίου)

Φρέσκια πνοή καλή διάθεσης, έρωτα και δημιουργικότητας

Ο Ήλιος στον Ζυγό (23) είναι ένα έναυσμα για γνωριμίες και συναναστροφές που μπορεί να φέρουν έναν νέο έρωτα στη ζωή σου, ή τουλάχιστον θα σου φτιάξουν τη διάθεση και θα σου δώσουν ευκαιρίες για διασκέδαση, φλερτ και δημιουργικά εγχειρήματα. Σε αυτό συμβάλλει η πιο ζεστή αντιμετώπισή σου, καθώς αισθάνεσαι περισσότερο διαθέσιμος συναισθηματικά ή τέλος πάντων έχεις εντοπίζεις τι σε στεναχωρεί και προτίθεται να αποκοπείς. Η πιο διαλλακτική σου διάθεση κάνει καλό και στο σπίτι αφού βοηθάει την επικοινωνία. Στη δουλειά συνεννοείσαι καλύτερα με τους συναδέλφους σου και παίζεις ομαδικά, αλλά κάποιο άγχος παραμένει εξαιτίας οικονομικών μπερδεμάτων και ασάφειας για το τελικό αποτέλεσμα. Με τη Νέα Σελήνη (28) αισθάνεσαι σίγουρος ότι ξέρεις ποιος και τι σε κάνει χαρούμενο. Η θετική στάση και η όρεξή σου μπορούν να σε βοηθήσουν να αντιμετωπίσεις τα εμπόδια, αν πιστέψεις σε αυτό που σου συμβαίνει. Ίσως υπάρχουν ακόμη πολυάριθμες πρακτικές και συναισθηματικές εκκρεμότητες και δεν μπορείς παρά να το σκέφτεσαι, όμως δεν είναι ανυπέρβλητες.

ΚΑΡΚΙΝΟΣ (21 Ιουνίου - 21 Ιουλίου)

Φτιάχνεις κατάσταση στο σπίτι, όμως θυσιάζεις τα προσωπικά σου πρότζεκτ

Καλό είναι να θέσεις ρεαλιστικούς στόχους για το σπίτι και την κατάσταση στο σπίτι με τον Ήλιο στον Ζυγό (23). Όπως έχεις διάθεση να ξοδέψεις το κάτι παραπάνω για να φτιάξεις τον χώρο σου όπως τον θέλεις, έτσι βρες τη διάθεση να διαπραγματευτείς την άνεσή σου προκειμένου να έχεις καλύτερο κλίμα στην οικογένεια και το γραφείο. Οι άλλοι είναι αρκετά ξεκάθαροι για το τι μπορούν να κάνουν, οπότε με αυτό κατά νου μπορείς κι εσύ να αποφασίσεις ευκολότερα τι είναι εφικτό και τι όχι. Αν κρατήσεις τις προσπάθειές σου σε ένα λογικό πλαίσιο, είναι βέβαιο ότι το αποτέλεσμα θα είναι θετικό για τη δουλειά και τη ροή της καθημερινότητάς σου. Η Νέα Σελήνη (28) ενέχει τον κίνδυνο να δώσεις υπερβολικά μεγάλη σημασία στο να καταφέρεις κάτι συγκεκριμένο, να στήσεις τα πράγματα όπως τα φαντάζεσαι στο σπίτι ή το γραφείο και να παραβλέψεις το αν αισθάνεσαι άσχημα ή αν καταπίνουν τον ελεύθερο χρόνο σου.

ΛΕΩΝ (22 Ιουλίου - 22 Αυγούστου)

Είσαι ανοιχτός σε νέες πιθανότητες που σου δίνουν μεγάλη χαρά

Με το πέρασμα του κυβερνήτη σου, Ηλίου, στον Ζυγό (23) αρκετοί από τους προβληματισμούς και την αναποφασιστικότητα των προηγούμενων ημερών εξαφανίζονται. Η σκέψη σου είναι καθαρότερη, επικοινωνείς καλύτερα και οι δραστηριότητές σου μπαίνουν σε σωστή σειρά, από τις εξόδους σου ως το ποιον θα δεις και πότε. Είσαι ανοιχτός, σε καλύτερη διάθεση κι έτσι είσαι πολύ ελκυστικότερος σε ερωτικό και σε επαγγελματικό επίπεδο. Και στις δύο περιπτώσεις έχεις ευκαιρίες να περάσεις όμορφα. Η Νέα Σελήνη (28) σηματοδοτεί προτάσεις, γνωριμίες ίσως και ένα ταξίδι, που μπορούν να σου δώσουν μεγάλη χαρά. Όσον αφορά το προσωπικό, καλό θα ήταν να μη δραματοποιήσεις τις επιλογές σου, ειδικά αν το ερώτημα είναι καριέρα ή σχέση, γιατί προφανώς γίνονται και τα δύο έστω κι αν αυτό τον καιρό αισθάνεσαι κάπως συναισθηματικά αβέβαιος και σωματικά κουρασμένος και δεν το βλέπεις. Όσον αφορά το επαγγελματικό, έχεις τη δυνατότητα να επιλέξεις κάτι που σε κάνει χαρούμενο και δημιουργικό. Η τσέπη και η καριέρα σου θα συμμορφωθούν ακολούθως.

ΠΑΡΘΕΝΟΣ (23 Αυγούστου - 21 Σεπτεμβρίου)

Αξιολογείς τη χαλάρωση και την απόλαυσή σου παραπάνω από οτιδήποτε

Με τον Ήλιο στον Ζυγό (23) η προεμία και η άνεσή σου μέσα από μια ωραία τάξη στα ερωτικά και την τσέπη σου, γίνονται τα μεγαλύτερα ζητούμενα των ημερών. Κάτι βρίσκεις να ξοδέψεις για την απόλαυσή σου και αξιολογείς παραπάνω τη συναισθηματική σου ζωή, πράγμα που μπορεί να έχει θετικό εφέ στην κατάσταση στο σπίτι. Πάντως καλό είναι να μην το παρακάνεις προσπαθώντας να βγάλεις όλα σου τα απωθημένα μεμιάς γιατί εκεί είναι πιθανό να αντιμετωπίσεις αντιστάσεις από τα παιδιά ή τον σύντροφό σου. Έχεις πάρει φόρα, όμως τα πιο προσεκτικά βήματα κερδίζουν το παιχνίδι και διασφαλίζουν ότι δεν πληγώνεται κανείς στην πορεία. Η Νέα Σελήνη (28) σε βοηθάει να χαλαρώσεις σε αυτά που θεωρείς σημαντικά αν δεν αφήσεις το νου σου να κολλήσει στο τι θα έπρεπε να κάνεις ή το πώς θα έπρεπε να είναι τα πράγματα. Κοινώς, δεν χρειάζεται βιασύνες σε τίποτα ειδικά αφού καταφέρνεις να βρεις κάποιου είδους ευχάριστη ισορροπία.

ΖΥΓΟΣ (22 Σεπτεμβρίου - 22 Οκτωβρίου)

Βρίσκεις τον εαυτό σου και τον ρυθμό της νέας σεζόν

Το πέρασμα του Ηλίου (23) και η Νέα Σελήνη (28) στο ζώδιό σου ανανεώνουν πλήρως τις δυνάμεις και τη διάθεσή σου και βάζουν τελεία στην ακεφιά ή την κούραση των αρχών του φθινοπώρου. Βρίσκεις τους ρυθμούς σου στις φιλίες και τον ελεύθερο χρόνο σου, ενώ υπάρχουν καινούρια σχέδια στον ορίζοντα, τα οποία σε κάνουν να αισθάνεσαι δυνατός και πιο αισιόδοξος. Σε απασχολεί να κάνεις σωστές επιλογές ώστε να τελειώνεις μια για πάντα με πρακτικές εκκρεμότητες ή νοοτροπίες που σου στοίχισαν στο παρελθόν. Επαγγελματικά ίσως βοηθήσει να μείνεις στους στόχους και τις ιδέες σου, ακόμη κι αν δεν ξέρεις ακόμη πώς θα τα κάνεις πράξη. Προσωπικά τα πράγματα είναι πιο μπερδεμένα, καθώς ακόμη νοσταλγείς καταστάσεις που έχουν παρέλθει ή ελπίζεις ότι θα γυρίσεις σε προηγούμενα σημεία ισορροπίας. Πάντως βοηθάει ότι συνειδητοποιείς την αναγκαιότητα για όρια στο σπίτι και την οικογένεια. Είτε λες, είτε ακούς το όχι πιο συχνά, το αποτέλεσμα είναι ότι μένεις πιο σταθερά στον εαυτό σου.

ΣΚΟΡΠΙΟΣ (23 Οκτωβρίου - 21 Νοεμβρίου)

Αναγκάζεσαι να ασχοληθείς με τα προβλήματά σου και με θέματα υγείας

Ο Ήλιος στον Ζυγό (23) και η Νέα Σελήνη (28) στον δωδέκατο πλιακό σου οίκο εντείνουν μία μάλλον άχαρη, αλλά πολύ χρήσιμη, διαδικασία απολογισμού. Φωτίζουντα σχέσεις και συναλλαγές που είναι σε εκκρεμότητα και ως εκ τούτου πηγές άγχους και εμπόδια στην πρόοδό σου. Αυτό δημιουργεί απογοήτευση, δυσaráεσκεια ίσως και φόβο, όμως τελικά σε αναγκάζει να κοιτάξεις το πρόβλημα κατάματα και να κάνεις κάτι γι' αυτό. Σε προσωπικό επίπεδο καλό είναι να σκεφτείς πολύ προσεκτικά οποιαδήποτε δεύτερη ευκαιρία ή κρυφή σχέση, αν ψάχνεις κάτι παραπάνω από σεξ και συναισθηματική ανακούφιση. Τα μυστικά και τα απωθημένα δεν βοηθάνε και τώρα έχεις την ευκαιρία να χειριστείς τον εαυτό σου διαφορετικά. Σε επαγγελματικό επίπεδο οι διαδικασίες κινούνται πίσω από την πλάτη σου ή εν αγνοία σου κι έτσι πικραίνονται να βλέπεις ακατανόητα κωλύματα στις συνεργασίες σου. Το θέμα είναι ότι στο τέλος βγαίνεις κερδισμένος, τουλάχιστον οικονομικά. Η υγεία σου περνά ιδιαίτερα ευαίσθητη φάση κι ως εκ τούτου φροντίδα και μία καλή αποτοξίνωση είναι ό,τι πρέπει.

ΤΟΞΟΤΗΣ (22 Νοεμβρίου - 20 Δεκεμβρίου)

Στο στοιχείο σου με σχέδια για ταξίδια, για τη σχέση σου, γενικά για το μετά

Πιο ξεκούραστος αισθάνεσαι με τον Ήλιο στον Ζυγό (23) ίσως γιατί η προσοχή σου είναι στον ελεύθερο χρόνο, στις παρές σου και στις προοπτικές που ανοίγονται μπροστά σου. Όπως και να έχει χαλαρώνεις κάπως από τη δουλειά και είσαι πιο κοντά στο «δουλεύω για να ζω» παρά στο αντίθετο. Όσο διατηρείς αυτή την ισορροπία τόσο καλύτερα αισθάνεσαι, πράγμα που αντικατοπτρίζεται στη σχέση σου με τους συνεργάτες σου, όπως και στην ερωτική σου ζωή. Πιθανώς κάποια πράγματα στο σπίτι και τον γάμο σου να μην είναι ακριβώς ξεκάθαρα, ή όπως θα ήθελες, όμως μπορείς να είσαι αισιόδοξος. Η Νέα Σελήνη (28) φέρνει ιδιαίτερη φρεσκάδα και ανανέωση, καθώς μπορεί να σε βρει σε καινούρια στέκια, να ταξιδεύεις ή να κάνεις σχέδια με τον σύντροφό σου. Το αρνητικό της ιστορίας είναι ότι σε επίπεδο προγράμματος ίσως δεν σου βγει ακριβώς όπως τα υπολόγιζες, ειδικά όπου ανακατεύεται η δουλειά. Ίσως χρειαστεί επίσης να προσγειώσεις λίγο τα σχέδια από την οικονομική πλευρά.

ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ (21 Δεκεμβρίου - 19 Ιανουαρίου)

Παίρνεις προβάδισμα στην καριέρα σου και προσωπικά με λίγη διπλωματία

Ο Ήλιος στον Ζυγό (23) και η Νέα Σελήνη (28) δημιουργούν σημαντικές ευκαιρίες στην καριέρα σου, ειδικά αν είσαι σε θέση να κάνεις τους σωστούς χειρισμούς και να πάρεις κάποιες δύσκολες αποφάσεις. Χρειάζεται αρκετή κατανόηση για τους συνεργάτες σου και διάθεση να είσαι ακριβοδίκαιος ή απλά γενναιόδωρος σε ό,τι κάνεις. Έτσι θα μπορέσεις να διευθετήσεις υποθέσεις που είναι ανοιχτές εδώ και τουλάχιστον έναν χρόνο και να καλύψεις τα νώτα σου για μελλοντική αναφορά. Σε προσωπικό επίπεδο, ο γάμος σου ή η κοινωνική σου ζωή θα ωφεληθεί ιδιαίτερα αν συγκεντρωθείς στην ποιότητα της σχέσης και στο τι χρειάζονται όλοι οι ενδιαφερόμενοι για να λειτουργήσει, αντί να σκοτωθείς για να αποδείξεις ότι έχεις δίκιο ή να φορτωθείς/φορτώσεις όλη την ευθύνη. Και έρωτας και σεξ και καταληλότητα, όλα γίνονται να λειτουργήσουν και είναι κρίμα να περιορίζεις τον εαυτό σου από φόβο μήπως αποτύχεις. Τέλος αν δεις σωματικές ενοχλήσεις να επιστρέφουν, προσπάθησε να μην κάνεις όσα τις προκαλούν.

ΥΔΡΟΧΟΟΣ (20 Ιανουαρίου - 17 Φεβρουαρίου)

Αισθάνεσαι ότι προοδεύεις κι ανοίγεσαι και το γουστάρεις παρά το κόστος

Αρκετά ενθουσιώδης και ευχαριστημένος αισθάνεσαι με τον Ήλιο στον Ζυγό (23) καθώς έχεις την ευκαιρία να μάθεις πράγματα, να τα ξιδέψεις και γενικώς να γίνεις καλύτερος με αφορμή τις επαγγελματικές σου συνεργασίες ή τη σχέση σου. Οι παρές σου ανανεώνονται όπως και τα στέκια στα οποία συχνάζεις, ενώ πιθανώς να αποφασίσεις να κάνεις μαθήματα ή κάποια άλλη δραστηριότητα με τον σύντροφό σου. Γενικότερα φιλοσοφείς τα πράγματα και το πρίσμα σου είναι σαφώς θετικότερο, πράγμα που σε κάνει δημοφιλή προσωπικά κι επαγγελματικά. Η Νέα Σελήνη (28) σου δίνει την ευκαιρία να προωθηθείς ακαδημαϊκά, να διευρύνεις τον επαγγελματικό σου κύκλο και γενικώς να εξελιχτείς, με την προϋπόθεση όμως ότι είσαι διατεθειμένος να αλλάξεις χώρο ή τουλάχιστον τρόπο εργασίας ή να επιταχύνεις τις αλλαγές που ήδη έχεις ξεκινήσει. Παράλληλα είναι πιθανόν να έρθεις σε συμφωνία για κάποια πρακτικά ζητήματα και να δεις νομικές διαδικασίες σε υποθέσεις που αφορούν τους συγγενείς σου να επιταχύνονται έστω κι αν δεν είσαι απόλυτα έτοιμος για την αλλαγή.

ΙΧΘΥΕΣ (18 Φεβρουαρίου - 19 Μαρτίου)

Ευθυξία, ευαισθησία, ερωτισμός κι εύκολα λάθος συμπεράσματα

Οι συγκινήσεις, η ευαισθησία και η δραματικότητα μπαίνουν σε υψηλό έτους μαζί με τον Ήλιο στον Ζυγό (23), πράγμα που σημαίνει ότι καλά θα κάνεις να το γνωρίζεις να τα αποφύγεις να τραβάς τα πράγματα στα άκρα. Η προσωπική σου ζωή μπορεί να υποφέρει ιδιαίτερα από απαισιοδοξία, επίκριση και βιαστικά συμπεράσματα, ειδικά αν υπάρχουν αφορμές για να αισθανθείς ανασφαλής ή να ζηλέψεις. Και υπάρχουν. Αυτές τις μέρες η αλήθεια θα είναι κάπου στη μέση κι όταν το θυμάσαι θα κερδίζεις τις εντυπώσεις. Η Νέα Σελήνη (28) μπερδεύει θέματα ρουτίνας στην ερωτική σου ζωή, πιθανώς οικονομικά ή υποθέσεις ακινήτων και μπορεί να δημιουργήσει πολλή φασαρία για το τίποτα, ειδικά αν τα θέματα που προκύπτουν τα θεωρούσες λυμένα. Και πάλι, η σαφήνεια, η αμεσότητα και η κοινή λογική εγγυώνται ότι δεν θα πάρουν τα πράγματα δυσανάλογη έκταση. Στα θετικά το έντονα ερωτικό κλίμα των ημερών, το οποίο όμως καλό είναι να μη σε δελεάσει να γυρίσεις σε κάτι παλιό. **A**

**Για πιο ολοκληρωμένη εικόνα των αστρολογικών σου τάσεων θα πρέπει να διαβάξεις και τον ωροσκόπο σου*